

M. G. de Koning

ROTSVAST 2

De Eerste brief aan de Korinthiërs

Een verklaring van Paulus' brief
speciaal voor jou

INLEIDING

Beste vriend of vriendin,

Ik ben heel blij dat ik je dit tweede deel uit de Rotsvast-reeks kan aanbieden. Iemand die het eerste deel (over de brief aan de Romeinen) had gelezen, gaf zijn indruk van dat boek als volgt weer: "Af en toe wat moeilijk, dan weer vertroostend, steeds bemoedigend". Mijn gebed is dat het boek, dat je nu voor je hebt, een dergelijke uitwerking mag hebben. Dit boek is voor jou geschreven. Toen ik het schreef heb ik geprobeerd me een beetje in jouw situatie in te leven. Ik heb gedacht aan jou als iemand die

- óf pas de Heer Jezus kent,
- óf Hem al langer kent,

maar die in beide gevallen de Heiland, die voor jou stierf om jou het leven te geven, beter wil leren kennen.

Tot nu ben je daar nog niet toe gekomen. Het interesseerde je niet echt. Zo'n tijd heb ik ook gekend. Maar nu is daar verandering in gekomen en dat is geweldig.

Het is in de eerste plaats geweldig voor de Heer Jezus. Hij vindt het fijn dat Hij belangrijk voor je is geworden. Dat gaat Hij belonen. Daarom is het in de tweede plaats geweldig voor jezelf. Je zult gaan ontdekken welk een enorme rijkdom je door de Bijbel in je handen hebt gekregen. Je liefde voor de Heer Jezus zal er steeds groter door worden.

Hoe oud je bent doet er eigenlijk niet zoveel toe. Het gaat erom wat jij voor de Heer Jezus bent gaan voelen, wat Hij voor je is gaan betekenen. Dat is de reden waarom jij de Bijbel wilt gaan lezen. Door dit boek wil ik je daar graag bij helpen. Het is bedoeld als een opstapje naar verder onderzoek van de Bijbel.

Ik geef nog een paar praktische tips:

1. Zorg ervoor dat je een goede vertaling van de Bijbel gebruikt. Voor het Nieuwe Testament raad ik je aan de zgn. Herziene Voorhoeve-uitgave te gebruiken. Je kunt die in de

boekwinkel kopen of bestellen bij Uitgeverij Medema, Postbus 113, 8170 AC Vaassen. Het is de beste vertaling van het Nieuwe Testament die ik ken. Het taalgebruik is aangepast aan deze tijd, zonder dat het tekort doet aan de letterlijke vertaling vanuit het Grieks.

2. Ik heb geprobeerd zó te schrijven dat je de Bijbel er wel bij móet gebruiken. Lees dus eerst het betreffende stukje in de Bijbel.
3. Erg belangrijk is zelfdiscipline. Je zult bereid moeten zijn je een beetje in te spannen, er iets voor te doen (of te laten) om de Bijbel beter te leren kennen. Er zullen best wel eens momenten zijn dat je niet zoveel zin hebt om in je Bijbel te lezen. Neem je daarom voor om op de tijd die jij daarvoor het meest geschikt acht iets uit de Bijbel te lezen, zin of geen zin. Om je daarbij te helpen heb ik dit boek in eenenzestig stukjes verdeeld, zodat elk stukje, gemiddeld genomen, over zes of zeven verzen gaat. Je zou elke dag zo'n stukje kunnen lezen. Samen met het Bijbelgedeelte heb je daar, bij een heel rustig tempo, tussen de tien en vijftien minuten voor nodig. Ik veronderstel dat je, om je lichaam te voeden, langer aan tafel zit. Het voedsel voor je ziel is minstens zo belangrijk. Bij het opbrengen van deze zelfdiscipline heb je na twee maanden dan een beetje een indruk gekregen van een schitterende brief uit de Bijbel.

De hele Bijbel is een schitterend boek. Het is mijn gebed dat ook jij daar steeds meer van overtuigd zult raken. Wanneer je vragen hebt laat me dat dan gerust weten.

Ik wens je Gods zegen toe!

Middelburg
september 1993
tel. 0118-638458

Inhoud

Inleiding.....	2
Overzicht van de brief.....	6
Aan de gemeente van God te	7
Rijk in Hem.....	10
Verdeeldheid binnen de gemeente	13
Christus, de kracht en de wijsheid van God.....	17
Wie roemt, laat hij roemen in de Heer	20
Jezus Christus en Die gekruisigd.....	23
Wat God heeft bereid voor hen die Hem liefhebben	27
Geestelijk en vleselijk	31
Alles is van jou	38
Een rentmeester van God.....	41
Dwaas om Christus' wil.....	44
Wat Paulus leerde, overal in elke gemeente	48
Zonde in de gemeente	52
Doet de boze uit uw midden weg	56
Rechtszaken en recht zoeken.....	60
Alles is mij geoorloofd, maar	63
Verheerlijk God in je lichaam	67
Man en vrouw in het huwelijk.....	71
De ongetrouwden en weduwen - de getrouwden - de overigen	75
God heeft ons geroepen in vrede.....	79
Bij God blijven	82
De tijd is kort.....	86
Trouwen met wie je wil, mits in de Heer	90
De liefde bouwt op.....	94
De broeder om wie Christus gestorven is.....	97
Ben ik niet vrij?	101
God zorgt voor Zijn dienstknechten.....	105
Hoe win je zoveel mogelijk mensen voor Christus.....	108
Alles ter wille van het evangelie	111
Dingen die plaatsvonden tot voorbeelden voor ons	115
Wie meent te staan	119
De gemeenschap van het bloed en het lichaam van Christus.....	123
De tafel van de Heer.....	126
Doe alles tot heerlijkheid van God.....	130
Hoofdbedekking en haardracht - I.....	134

Hoofdbedekking en haardracht - II.....	138
Op één plaats samenkomen	142
Het avondmaal	146
Hoe neem je deel aan het avondmaal?	150
De Heilige Geest	154
De genadegaven	158
De leden van het lichaam	162
God heeft sommigen in de gemeente gesteld	166
De liefde	170
De liefde vergaat nooit.....	174
... opdat de gemeente opbouwung ontvangt.....	178
Bidden en lofzingen met het verstand	182
De talen, een teken voor ... de ongelovigen	186
Wanneer u samenkomt	190
Laat alles welvoeglijk en met orde gebeuren.....	194
Het evangelie waardoor je behouden bent	198
Getuigen van de opstanding van Christus.....	202
De regering van Christus	205
Leven met de dood voor ogen	209
Hoe worden de doden opgewekt en met wat voor lichaam komen zij?	213
Een verborgenheid onthuld	217
Altijd overvloedig in het werk van de Heer.....	221
Inzameling en reisplannen	225
Twee dienstknechten: Timotheüs en Apollos	229
Laatste vermaningen en groeten.....	233

OVERZICHT VAN DE BRIEF

1. Hoofdstuk 1:1-9 Aanhef en dankzegging
2. Hoofdstuk 1:10-2:5 Verdeeldheid en het kruis van Christus
3. Hoofdstuk 2:6-16 De wijsheid van God en de Geest van God
4. Hoofdstuk 3:1-4:21 De dienstknecht van God en zijn dienst
5. Hoofdstuk 5:1-6:11 Tucht in de gemeente
6. Hoofdstuk 6:12-7:40 Het huwelijk
7. Hoofdstuk 8 Afgodenoffers
8. Hoofdstuk 9 De rechten en inzet van een apostel
9. Hoofdstuk 10:1-13 Waarschuwing tegen afval
10. Hoofdstuk 10:14-22 De tafel van de Heer
11. Hoofdstuk 10:23-33 Alles tot heerlijkheid van God
12. Hoofdstuk 11:1-16 Hoofdbedekking en haardracht
13. Hoofdstuk 11:17-34 Het avondmaal van de Heer
14. Hoofdstuk 12:1-31 De genadegaven
15. Hoofdstuk 13 De liefde
16. Hoofdstuk 14 De gaven in de samenkomst
17. Hoofdstuk 15 De opstanding
18. Hoofdstuk 16:1-18 Inzameling, reisplannen en laatste vermaningen
19. Hoofdstuk 16:19-24 Groeten

AAN DE GEMEENTE VAN GOD TE ...

1. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 1 vers 1 tot en met 3

Je gaat nu aan de tweede brief van het Nieuwe Testament beginnen. In de eerste brief van het Nieuwe Testament, de brief aan de Romeinen, kun je zien dat het daar vooral gaat om je persoonlijke verhouding tot God. Als je die brief nog niet hebt gelezen, raad ik je aan die eerst eens rustig door te lezen. In de eerste brief aan Korinthe zul je zien dat de gemeente en jouw plaats daarin de meeste aandacht krijgen. Deze brief sluit daarom ook erg goed aan op die aan de Romeinen. Je bent als gelovige niet iemand die los van andere gelovigen zijn weg maar moet zoeken. Heel belangrijk is het om te ontdekken dat gelovigen bij elkaar horen. Zo ziet God het tenminste. Hoe dat er in de praktijk moet uitzien, daar geeft deze brief een duidelijk antwoord op.

Je zult in deze brief een groot aantal verschillende onderwerpen tegenkomen. De meeste gaan over hoe de gemeente in de praktijk moet functioneren, dus hoe alles in de gemeente moet gebeuren. En omdat jij een lid bent van de gemeente van God, is alles wat in deze brief staat ook voor jou erg belangrijk.

De gemeente is uiterlijk al lang geen eenheid meer. Er zijn talloze groepen en kerken. Ik denk dat de grote vraag die jou nu bezighoudt, deze is: "Waar kan ik de plaats vinden waar de gemeente samenkomt?" Ik ga je daar niet een adres voor geven, maar ik wil graag samen met jou nagaan wat er in deze brief staat over het samenkomen van de gelovigen (want daar bestaat de gemeente uit). Als je ontdekt hebt wat de Bijbel, Gods Woord, hierover allemaal zegt, is het al een stuk gemakkelijker geworden om die plaats te vinden. Laten we daarom eerst kijken wat de Bijbel ons erover vertelt. Het bezoeken van een christelijke samenkomst is iets waar je niet buiten kunt. Je kunt geen christen op je eentje zijn. De keus die je moet maken is niet eenvoudig: op tal van plaatsen worden goede dingen, maar ook verkeerde dingen gevonden, want op al die plaatsen komen mensen samen die fouten kunnen maken.

Toen ik zelf op zoek ging om die plaats te vinden, heb ik mezelf een paar vragen gesteld. De eerste was: gaat het daar om de Heer

Jezus? De tweede was: kan de Heilige Geest daar vrij werken? De derde was: heeft het Woord van God daar gezag? De vierde was: komt de gemeente daar samen of zijn het mensen die eerst met elkaar over bepaalde zaken bepaalde afspraken hebben gemaakt en waarmee je moet instemmen, voordat je daar bij kunt gaan horen? Ik heb door de genade van God die plaats gevonden. Toch zal ik mezelf telkens weer deze vragen moeten voorhouden, omdat er snel iets kan gebeuren waardoor het samenkomen van de gelovigen niet meer beantwoordt aan wat God ervan gezegd heeft. God verandert Zijn gedachten niet, maar wij kunnen wel veranderen en afwijken van Zijn Woord. Dat laatste is door de hele kerkgeschiedenis heen helaas steeds weer gebeurd. Vandaar de grote verdeeldheid van de gemeente die je om je heen ziet, en wat nog droeviger is, die de wereld ook ziet en wat het allerdroevigst is, die de Heer Jezus ziet. Als je nu gelovigen ontmoet die alleen maar als gelovigen, niets meer en niets minder, willen samenkomen, kun je ook daar dingen tegenkomen die niet in overeenstemming met de Bijbel zijn. De volmaakte gemeente vind je niet op aarde. Ja, dat is zo, maar in de gemeente behoort het zo te zijn dat de Bijbel wel zélf gezag heeft, d.w.z. dat als er fouten zijn binnengeslopen de gelovigen bereid moeten zijn om zich door Gods Woord te laten corrigeren. Dat is wat Paulus hier doet in de brief aan de Korinthiërs.

Als je denkt dat de gemeente te Korinthe het ideale voorbeeld is waar Paulus op kan wijzen en kan zeggen: "Mensen, doe als de Korinthiërs", dan heb je het mis. Het was in de gemeente te Korinthe verre van volmaakt. De broeders en zusters van Korinthe vormen niet het ideale voorbeeld van hoe je als gemeente zou moeten samenkomen en zou moeten samenleven. Het ging er allemaal nogal onbehoorlijk en wanordelijk toe. Het huwelijk en het avondmaal, om maar een paar dingen te noemen, waren zaken waar ze beslist niet op een christelijke wijze mee omgingen en Paulus laat hun dat duidelijk zien in de eerste brief die hij hun schrijft. Toch, hoe raar het ook mag klinken, mogen we blij zijn dat de gelovigen in Korinthe zich zo slecht gedroegen. Weet je waarom? Omdat wij niet beter zijn en wij nu een brief in de Bijbel hebben waarin we kunnen lezen, hoe we op een goede manier met elkaar en met zaken als huwelijk en avondmaal moeten omgaan. Gelukkig kunnen we uit de tweede brief die hij hun geschreven heeft, opmaken dat ze naar hem hadden geluisterd.

Zo werkt dat ook vandaag de dag nog. Alles wat in deze eerste brief staat is nu nog even actueel als toen. Heel wat christenen denken dat je niet meer kunt samenkomen zoals Paulus hier vertelt en voorschrijft. Sterker nog: ze denken dat deze brief alleen voor de Korinthiërs geldt en dat wij zelf mogen bedenken hoe wij dat willen doen. Gods Woord is daarin echter duidelijk en als jij gelooft dat Gods Woord voor alle tijden geldt (en waarom zou je dat niet geloven?) dan ligt daar voor jou de uitdaging om te beleven, dat het echt nog mogelijk is om samen te komen, zoals het in deze brief wordt verteld.

De eerste drie verzen geven direct al aan hoe geweldig vérgaand de inhoud van deze brief is. Hij is geschreven "aan de gemeente van God ..., met állen, in élke plaats ...". Wat dus aan de gelovigen in Korinthe is geschreven geldt voor elke plaatselijke gemeente op aarde, waar de naam van de Heer Jezus Christus aangeroepen wordt. Daar komt nog bij dat het de gemeente van Gód is en niet van één of ander mens. Als het de gemeente van Gód is, is het toch logisch dat Hij bepaalt hoe het daar moet toegaan. Als mensen in de gemeente van Gód hun eigen reglementen gaan opstellen, kan de verwarring niet uitblijven. Dat zie je dan ook heel duidelijk in de christenheid om je heen. Maar er is nog iets waardoor het zo slecht in Korinthe ging. Ze hadden zich niet afgezonderd gehouden van de wereld. In vers 2 worden ze "geheiligden" en "geroepen heiligen" genoemd. Dat ben jij ook. Het gevolg moet wel zijn dat jij je ook zo gedraagt. Wanneer je vergeet dat je door God zo gezien wordt, is de kans groot dat je weer dingen van de wereld in je leven toelaat. Dit geldt ook voor een plaatselijke gemeente. Als die vergeet dat ze een gemeente is die van Gód is en dus niet meer bij de wereld hoort, krijgen allerlei invloeden van de wereld weer een kans om binnen te komen. Voorbeelden daarvan liggen in deze brief voor het opscheppen.

Lees nog eens 1 Korinthe 1 vers 1 tot en met 3.

Verwerking:

Hoe weet je zeker dat jij op de plaats bent waar de gemeente samenkomt?

RIJK IN HEM

2. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 1 vers 4 tot en met 9

Voordat Paulus de Korinthiërs gaat aanspreken over de verkeerde dingen die er bij hen gevonden werden, gaat hij eerst danken voor de fijne dingen die er bij hen waren. In bijna al zijn brieven doet hij dat. Dat is een belangrijke les voor ons. Als wij bij anderen dingen opmerken die niet goed zijn, zijn we geneigd om alleen daarop te letten. Het gevaar dreigt dan dat wij geen oog meer hebben voor het goede dat die ander toch ook heeft. Wanneer wij denken met een ander te moeten spreken over iets verkeerd, laten we dan beginnen met het goede tegen hem te zeggen. Daardoor zal de sfeer van het gesprek zo zijn, dat het spreken over de verkeerde dingen goed overkomt.

Wat Paulus hier van de gelovigen te Korinthe zegt is heel wat. Maar let er wel op dat hij God dankt voor wat ze van Hem hebben ontvangen. Hij dankt God niet voor de manier waarop ze met die gaven van God omgaan. Ze maakten namelijk een verkeerd gebruik van de gaven van God. Dat zal in de loop van de brief nog duidelijk blijken. Door hen op deze wijze aan te spreken moesten ze zich eigenlijk beschaamd gaan voelen.

De genade van God die hun in Christus Jezus gegeven is staat voorop. Daar komt alle zegen en rijkdom die we ontvangen hebben uit voort. Er is immers niets wat we hebben verdiend? Als God iets geeft, is het altijd verbonden met de Heer Jezus. Nooit geeft God iets wat los staat van Hem. Voor God staat de Heer Jezus in het middelpunt van Zijn denken en handelen. Door alles wil God Hem verheerlijken en Hij wil dat wij meewerken aan die verheerlijking. Daar moet je eens op gaan letten, want dat vind je overal in de Bijbel. In de verzen die volgen merk je dat direct al op. Ze waren in alles rijk geworden, maar wel in Hem. Ken jij iets van die rijkdommen? Er worden er enkele opgesomd.

De eerste rijkdom is: "in alle woord". Paulus had hen het evangelie verkondigd door woorden te spreken die van God kwamen. Ze hadden dat aangenomen. Op deze manier hadden ze de woorden van God tot hun beschikking gekregen. Is het geen enorme rijkdom

om het hele Woord van God in je handen te mogen hebben? God heeft niets achtergehouden wat nuttig was voor jou om te weten. Maar het in je handen hebben is nog iets anders dan het ook echt kennen. Nou, de Korinthiërs waren 'rijk in alle kennis'. Dat is de tweede rijkdom. Ze wisten een heleboel. Die kennis is niet in de eerste plaats een zaak van het verstand, maar van het hart. Het gaat niet om een hoeveelheid Bijbelplaatsen die je kunt opzeggen (hoe belangrijk dat overigens ook is!), maar om een Persoon. Bij 'alle woord' en ook bij 'alle kennis' gaat het om 'het getuigenis van Christus'. Christus moet centraal staan in je studie van het Woord en het vermeerderen van je kennis. Wat God geeft, geeft Hij om je meer zicht te geven op de Heer Jezus. Daarom ontbrak het de Korinthiërs, als derde rijkdom, "aan geen genadegave". Elke genadegave is ervoor bedoeld om Christus te eren. Maar als de gelovigen een genadegave gaan gebruiken om er zelf mee te pronken en zelf eer te krijgen, wordt zo'n gave misbruikt en moet God hen daarvoor bestraffen. Hij geeft Zijn eer aan geen ander (Jesaja 42 vers 8). Een vierde rijkdom is het verwachten van de openbaring van de Heer Jezus Christus. Openbaring wil zeggen: vanuit de verborgenheid naar buiten komen, zodat het zichtbaar wordt. De Heer Jezus is nu niet zichtbaar voor ons menselijk oog. Maar daar zal een keer verandering in komen. Hij zal weer een keer zichtbaar in deze wereld verschijnen "en elk oog zal Hem zien" (Openbaring 1 vers 7). Dan komt Hij niet als een baby zoals de eerste keer. Hij komt dan in kracht en grote heerlijkheid. Maar er is nog een ander aspect aan de openbaring van de Heer Jezus. Vlak voordat de Heer Jezus openbaar aan de wereld verschijnt, zullen de gelovigen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus (2 Korinthe 5 vers 10). Dan zal alles aan het licht komen wat de Korinthiërs gedaan, gezegd en gedacht hebben. Als ze dit tot hun hart hadden laten doordringen, waren ze vast wel direct al anders gaan leven. Hun geweten zou zeker zijn aangesproken over de manier waarop ze met de ontvangen rijkdommen omgingen. Je begrijpt wel dat dit aspect van de openbaring van de Heer Jezus ook voor jou van belang is. Hoe ga jij om met wat je van de Heer hebt gekregen? Gelukkig staat er ook (en dat is de vijfde rijkdom) dat de Heer Jezus je zal bevestigen tot het eind aan toe. Dit 'bevestigen' betekent dat Hij voor je zorgt en je vasthoudt en niet loslaat. Zijn zorg voor jou heeft Hij getoond door aan het kruis het oordeel van God, dat jij verdiend had, op Zich te nemen. Zijn zorg toont Hij ook door elke dag naar jou te luisteren als jij tot Hem spreekt en tot jou te spreken als je Zijn Woord leest. Zijn zorg toont Hij tevens in tal van dingen in het leven van elke dag. Al die

zorg is ervoor om te bewerken dat jij op de dag, dat Hij verschijnt, onberispelijk zult zijn (de zesde rijkdom). Dat houdt natuurlijk niet in dat jij nu maar kunt of mag leven zoals het jou uitkomt, omdat het toch wel goed komt. Nee, het is juist precies andersom. Als je weet dat Hij ervoor zorgt dat er in de toekomst niets op je is aan te merken, dan zul je graag willen dat er nu, in het heden, ook al niets op je is aan te merken.

Paulus besluit zijn inleidende woorden met te wijzen op de trouw van God. Het is altijd een grote bemoediging om aan de trouw van God herinnerd te worden als er bij ons ontrouw is. Dat is niet om onze ontrouw goed te praten. Dat blijkt ook wel uit het de woorden die hierop volgen. De trouwe God kan het nooit goed vinden dat Zijn kinderen ontrouw zijn aan de roeping waartoe Hij hen geroepen heeft. Het staat er zo duidelijk: wij zijn geroepen "tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer". Vroeger leefden wij in andere vormen van gemeenschap. Misschien leefde jij je uit binnen een kring van sportenthousiastelingen waar je je favoriete sport in allerlei toonaarden mee besprak en/of beoefende. Of je hoorde bij die brommer-maniakken die over niets anders konden praten dan over motoren. Of je zat in de een of andere hobbyclub en deelde je voorliefde met andere clubgenoten. Of misschien was de kroeg het terrein waar je je lotgenoten ontmoette. Het waren bepaalde vormen van gemeenschap waarbinnen je mensen aantrof die daarin hetzelfde genoeg vonden als jij. Maar daarin is een radicale verandering gekomen toen je de Heer Jezus leerde kennen. Nu hoor je bij een gemeenschap waarbinnen alles 'draait' om de Heer Jezus. Alles wat je doet zou daarvan het stempel moeten dragen. Hoe meer je van Hem gaat houden, des te meer ga je de verkeerde dingen uit je leven wegdoen. Dan ga je steeds meer genieten van de gemeenschap met Hem, een gemeenschap die je straks in de hemel tot in eeuwigheid in volmaakte vorm zult beleven.

Lees nog eens 1 Korinthe 1 vers 4 tot en met 9.

Verwerking:

Noem nog meer rijkdommen die je in de Heer Jezus hebt ontvangen. Dank God daarvoor.

VERDEELDHEID BINNEN DE GEMEENTE

3. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 1 vers 10 tot en met 17

Wat Paulus in vers 9 over de gemeenschap van Jezus Christus heeft gezegd, is het uitgangspunt voor de verzen die je zojuist hebt gelezen. Hij moet de Korinthiërs vermanen, omdat ze vergeten waren dat er maar één Persoon is waardoor ze bij elkaar hoorden. Paulus zet een dikke streep onder zijn vermaning door er aan toe te voegen "door de naam van onze Heer Jezus Christus". Daarmee wil hij zeggen dat zijn vermaning volledig ondersteund wordt door het gezag van de Heer Jezus. Je zou je kunnen voorstellen dat de Korinthiërs daarvan onder de indruk moesten komen. Dat was nodig, omdat de naam van de Heer Jezus voor hen niet meer de enige naam was. Andere namen waren ook belangrijk geworden voor hen: Paulus, Apollos, Kefas (vers 12). Daardoor spraken ze niet meer 'hetzelfde'. 'Hetzelfde spreken' betekent niet dat er op dezelfde toon of met dezelfde woorden gesproken wordt. Het ziet op de inhoud van de gesprekken! Die zou hetzelfde moeten zijn: ze zouden over dezelfde Persoon moeten gaan. De Heer Jezus wil graag uniek zijn voor de Zijnen. Hij kan geen genoegen nemen met een gedeelde belangstelling van de gemeente.

Het gevolg van een gedeelde belangstelling is, dat er scheuringen ontstaan. Als de gelovigen hun blikken niet meer alleen op Hem richten, komt er verdeeldheid. Ze vormen niet meer echt één geheel. Uiterlijk lijkt het misschien nog wel één geheel, de gelovigen komen nog wel in hetzelfde gebouw of lokaal bij elkaar, maar van binnen zijn er 'scheuren'. Een gebouw waarvan in de binnenmuur scheuren zijn ontstaan, moet worden gerepareerd, want anders worden de scheuren breder en zal er gevaar voor instorten ontstaan. Paulus gaat daarom verder met een oproep tot 'reparatie': ze moeten 'vast aaneengesloten' zijn. Dat kan bereikt worden door weer één van denken en één van bedoeling te worden. Al die dingen die verdeeldheid brachten, moesten worden weggedaan en ze moesten zich weer gaan richten op de Ene. Er waren in Korinthe gelukkig ook gelovigen die erg verdrietig waren over de verdeeldheid die daar heerste, zoals de huisgenoten van Chloë. Zij hebben zich afgevraagd wat ze daar nu aan moesten doen. Ze zullen veel gebeden hebben. Ik

denk dat de Heer hun duidelijk heeft gemaakt dat ze het Paulus maar eens moesten schrijven. Dat is ook het beste wat wij kunnen doen. Als er dingen in de gemeente gebeuren die niet goed zijn, moeten we het 'aan Paulus vragen'. Hij heeft van de Heer bijzondere mededelingen over de gemeente ontvangen. Als jij met bepaalde vragen over de gemeente zit, moet je dus in de Bijbel vooral de brieven van Paulus gaan lezen. De Korinthiërs kregen antwoord en dat krijg jij ook. Om de problemen heen draaien of doen alsof ze er niet zijn, is niet de oplossing voor de problemen. Als je tegen problemen aanloopt, zeg het dan eerst tegen de Heer en luister naar wat Hij zegt. Ik geloof niet dat de huisgenoten van Chloë achter de rug van hun medegelovigen om aan Paulus hebben geschreven, want Paulus noemt heel openhartig hun naam en zegt dat hij van hen gehoord heeft hoe het er in Korinthe toegaat. De huisgenoten van Chloë waren geen roddelaars. Het moeten betrouwbare mensen zijn geweest, van wie Paulus kon verwachten dat zij hem een juist beeld van de situatie in Korinthe hadden voorgesteld. Anders had Paulus nooit op deze manier naar de Korinthiërs toe gereageerd. Fijn dat zij er waren en fijn dat ze er nog zijn, want zulke mensen zijn ook nu in de gemeente goud waard. Meestal worden ze in de gemeente niet gewaardeerd en worden ze als lastig beschouwd, omdat ze op het verkeerde wijzen. Toch is het erg belangrijk dat het gebeurt. Aan de misstanden wordt dan tenminste iets gedaan! Er waren twisten onder hen, er werd door de gelovigen platweg ruzie gemaakt. Dat kwam omdat in Korinthe verschillende groepen waren ontstaan, die ieder hun favoriete prediker hadden. De ene groep voelde zich sterk aangetrokken tot Paulus, dat was hun man. Wat een verborgenheden kon die openbaren! Een andere groep volgde Kefas (dat is Petrus) na. Wat een man, zo geweldig vurig! Een volgende groep hield het bij Apollos. Wat een spreker was die man! En dan waren er ook nog die zeiden dat ze van Christus waren. Dat waren de ergsten. Dat klinkt je misschien vreemd in de oren, maar toch is het zo! Paulus somt hier vier partijen op met ieder een eigen partijhoofd. Moet je nagaan dat Christus daar één van is! Hij kan toch nooit op één lijn gesteld worden met welke mens dan ook? Dat was wat de Korinthiërs deden. Christus wordt hier tot een partijhoofd gemaakt, naast Paulus en Petrus en Apollos! Wat deze partij hiermee zei was: "Wij zijn de enig goeden. Wie zich bij Paulus of Apollos of Petrus aansluit hoort er niet bij". Maar iedere gelovige hoort bij Christus, hoewel hij zich misschien (helaas) heeft aangesloten bij de een of andere groep die zich noemt naar een bepaalde dienstknecht. Christus is niet in een hokje te plaatsen (net

zo min trouwens als Zijn dienstknechten aan het hoofd van een partij wilden staan). Als Paulus dan ook zegt dat Christus niet gedeeld is, geeft hij daarmee aan dat Christus niet als partijhoofd door de een of andere groep is op te eisen. Dat beeld herken je vast en zeker in de christenheid om je heen. Wat een verdeeldheid! De ene groep noemt zich naar Luther, een andere naar Calvijn. Ook zijn er groepen en kerken waar mensen bij elkaar komen, alleen omdat ze het eens zijn over bepaalde stukjes of onderwerpen uit de Bijbel, zoals bijvoorbeeld de doop, terwijl anderen, die het daar niet mee eens zijn, zich daar niet bij kunnen aansluiten. Dat de Heer Jezus de Enige is door Wie christenen bij elkaar horen, is steeds meer op de achtergrond geraakt. Ik wil met het voorgaande niet zeggen dat je maar moet doen alsof die kerkmuren en groepen er niet zijn. Wat je in elk geval niet moet doen is je in een hokje laten indelen. Laat maar zien dat je alleen bij de Heer Jezus wilt horen en dat jij je daarbij één weet met alle medegelovigen, in welke kerk of groep ze zich helaas ook bevinden. Paulus wil zelf ook geen partijhoofd zijn. Hij is toch niet voor de Korinthiërs gekruisigd? Ze hebben hun heil toch niet aan hem te danken? Hij mocht hun alleen de boodschap van het heil brengen. In vers 13 wordt voor het eerst in dit hoofdstuk over het kruis gesproken. Dat zal nog vaker gebeuren. Als je aan het kruis wordt herinnerd, denk je terug aan het oordeel dat God daar over de mens voltrok. Maar als de mens geoordeeld is kan er geen ruimte meer zijn voor verdeeldheid, want verdeeldheid is iets wat de mens maakt. Ze waren toch ook niet tot de naam van Paulus gedoopt? Dan zouden er trouwens maar heel weinig mensen bij hem horen, want hij had er maar een paar gedoopt. Je kon ze bij wijze van spreken op de vingers van één hand tellen. Paulus zegt dit niet om de betekenis van de doop te kleineren, maar hij vindt zichzelf gewoon onbelangrijk. Voor hem is alleen Christus belangrijk. Mensen kunnen het erg belangrijk vinden door wie ze gedoopt zijn, maar het is totaal ónbelangrijk. In de doop wordt iemand bij Christus gevoegd. Het gaat om Hém en niet om degene die doopt. Paulus had van Christus geen opdracht ontvangen om te dopen. Die opdracht hadden de 12 discipelen, die de Heer Jezus op aarde waren gevolgd, ontvangen. De opdracht die Paulus van Christus had ontvangen was het evangelie te verkondigen. Dat moest niet gebeuren met wijsheid van woorden, want dan zou de persoon van Paulus weer op de voorgrond komen en dan zou het kruis van Christus krachteloos worden. Het kruis van Christus, daar gaat het om. Daar zit veel meer in dan je redding als zondaar. Als je naar het kruis kijkt zie je daar aan de ene kant hoe de heilige God de

zonde haat en Zijn niets sparend oordeel over de zonde. Aan de andere kant zie je door het kruis Zijn grote liefde voor jou, want daar zie je wat de Heiland voor jou over had in zijn peilloos lijden, zijn oneindige genade en in zijn diepe vernedering. Ook zie je daar aan de ene kant het duivels samenspel van de grenzeloze boosheid van de satan met de in de zonde gevallen mens. Maar aan de andere kant zie je daar hoe de mens in zijn hoogmoed wordt weggevaagd, hoe de zonde wordt weggedaan en hoe de satan verslagen en overwonnen wordt. Het kruis is de plaats waar het oordeel gewoed heeft en gedragen is en waar God verheerlijkt is in Christus. Ja, op het kruis is de basis gelegd voor een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waar tot in alle eeuwigheid de heerlijkheid van God zal schitteren.

Lees nog eens 1 Korinthe 1 vers 10 tot en met 17.

Verwerking:

Denk na over het wonder van het kruis. (Doe dat vaak!)

CHRISTUS, DE KRACHT EN DE WIJSHEID VAN GOD

4. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 1 vers 18 tot en met 25

Paulus stelt in deze verzen het contrast voor, dat er is tussen het oude leven en het nieuwe leven. Er is voor hem geen tussenweg. Het kruis laat geen tussenweg open. Het gaat om verloren gaan of behouden worden. Daartussen staat het kruis.

Het 'woord van het kruis' is niet populair. Tenminste, zoals het door God in Zijn Woord wordt voorgesteld. Ik noem dat het oude kruis. In heel wat evangelieprediking worden de scherpe kantjes van het woord van het kruis afgehaald, het wordt allemaal wat aantrekkelijker, wat minder radicaal voorgesteld. Ik noem dat het nieuwe kruis. Het nieuwe kruis laat de mens verder leven zonder dat de motieven van zijn leven zijn veranderd. Het gaat hem nog altijd om zijn eigen pleziertjes, alleen hebben veel dingen nu een christelijk tintje gekregen. Maar het oude kruis laat geen spetter van de mens heel. Het is het symbool van verachting en smaadheid. In de tijd dat de Heer Jezus in Israël leefde, werd het volk door de Romeinen overheerst. De Romeinse manier van terechtstelling van een misdadiger was door middel van kruisiging. Dat is de gruwelijkste doodstraf die je kan bedenken. Iemand die toen tot deze dood veroordeeld was liep met het kruis op zijn rug door de straten van de stad naar de plaats van terechtstelling. Hij had afscheid genomen van familie en bekenden. Hij zou niet meer terugkomen. Het kruis kende geen compromis, het maakte niets milder, het spaarde niets, het doodde de mens eens voor altijd. De Korinthiërs waren de echte betekenis van het kruis vergeten. Dat kun je direct al zien aan hun geruzie en verdeeldheid. Maar hoe is dat bij jou? Het is één ding te weten dat je door het kruis behouden bent, maar ernaar leven is een heel ander ding.

Voor de wereld, voor hen die verloren gaan, is het woord van het kruis dwaasheid. Natuurlijk begrijpen zij niets van de betekenis van het kruis. Dat de Zoon van God vrijwillig die plaats innam om, zodoende, een vijandig mens met God te verzoenen, is dwaasheid voor mensen die blind zijn voor hun eigen zondigheid en voor een

God die heilig is. Maar voor jou is het kruis de kracht van God geweest en je bent erdoor behouden geworden. Al de wijsheid, de wijsbegeerte van de wereld heeft nog nooit aan iemand de behoudenis kunnen geven. Er is (en wordt nog steeds) heel wat afgefilosofeerd over wie de mens is en hoe hij gelukkig zou kunnen worden. Heel veel theorie'n zijn en worden nog steeds opgebouwd, de ene nog indrukwekkender dan de andere. Maar in het Oude Testament heeft God al gezegd dat hij de wijsheid van de wijzen zou doen vergaan en het inzicht van de verstandigen te niet zou doen (Jesaja 29 vers 14). De wijsheid van de mens is iets wat vanuit de mens zelf voortkomt. In Efeze 4 vers 17 tot en met 19 kun je lezen wat de mens zonder God is. Hoe zou zo'n mens ooit iets zinnigs kunnen aanreiken over de oorsprong, het bestaan en de toekomst van de mens? Al het denken van de mens over zichzelf en vanuit zichzelf en al het zoeken van de mens buiten God om naar de waarheid over zichzelf is zinloos. Wie zich daar toch aan toevertrouwt en daar bewondering voor heeft - en dat was het geval bij de Korinthiërs -, begrijpt niets van de wijsheid van GóD. De wijsheid van God gaat heel anders te werk. God kan niets, maar dan ook niets van de in zonde gevallen mens gebruiken om dat op te knappen en daar een nieuw begin mee te maken. Iemand die wij misschien voor de meest wijze mens zouden houden, zal toch nooit met zijn verstand, zijn intellect, iets van God kunnen begrijpen. God richt zich niet in de eerste plaats tot het verstand van de mens, maar tot zijn geweten. Wie met zijn verstand over God gaat zitten redeneren, gaat Hem beoordelen. Alsof de mens God kan vangen binnen zijn eigen gedachten! Maar wie God tot zijn geweten laat spreken, erkent dat het andersom is: God beoordeelt hém. Zo iemand krijgt oog voor de wijsheid van God zoals die in de 'dwaasheid' van de prediking tot uiting komt. Is het niet dwaas om te luisteren naar iets wat door middel van woorden tot je komt, wat je niet kunt zien of betasten of met je menselijk verstand kunt beredeneren? Nee, want als je eenmaal de waarheid van die woorden hebt geloofd, ben je ook echt behouden.

De Joden wilden eerst wel eens tekenen of tastbare bewijzen zien voordat ze geloofden. De Grieken moesten het eerst met hun verstand kunnen beredeneren voordat ze geloofden. Maar dat is natuurlijk geen geloof. Geloof is het vertrouwen dat zich richt op God. Je vertrouwt erop dat God het beste met je voor heeft, terwijl Hij toch met je afrekent, je moet oordelen. Zulke tegenstrijdigheden zijn niet door tekenen te bewijzen of door het verstand te beredeneren, maar

voor het geloof is het allemaal te vinden in Christus, de Gekruisigde. De Joden wilden zo'n Bevrijder niet. Stel je voor: hun trots, hun Messias, die de vijand (de Romeinen) uit het land zou verjagen, stierf aan een kruis. De Grieken dachten diepzinnig na over het wezen van de mens en geloofden in hun eigen idee'n erover. Stel je voor: een zo hoogstaand wezen als de mens zou gered moeten worden door zoiets verachtelijks als een gekruisigde Mens. Maar wie door God geroepen is, zoals jij nu ook bent, of je nu een Jood of een heiden bent, weet het zeker: er is alleen redding door het kruis. Op het kruis zie je Christus. In Hem zijn de kracht van God en de wijsheid van God gebleken. De kracht van God is niet te vergelijken met de spierkracht van een mens. De kracht van God wordt gezien in de overwinning die de Heer Jezus behaalde over de zonde, de satan en de dood. De vijand is verslagen, niet door geweld, maar door de overgave van de Heer Jezus tot in de dood. Het is een definitieve overwinning. Het is de kracht van Gods liefde die in de Heer Jezus naar jou is toegekomen en jou voor Hem heeft gewonnen. Alleen God heeft in Zijn wijsheid deze manier voor de redding van zondaren kunnen uitdenken. Nooit zou een mens op deze gedachte zijn gekomen. Zolang een mens niet in zijn geweten is geraakt, zal hij altijd proberen in eigen kracht en naar eigen inzichten zijn leven inhoud te geven. Tot op heden blijkt dat al het menselijk vernuft niet heeft geleid tot een gelukkige wereld. Wij weten dat dit nooit zal lukken. Elke dag wordt het bewijs geleverd dat het dwaze van God wijzer is dan de mensen en dat het zwakke van God sterker is dan de mensen. Jij hebt begrepen en ervaren dat het 'dwaze van God' uitredding bracht in jouw uitzichtloze situatie en dat het 'zwakke van God' de kracht was die jou uit je ellende optilde en aan Zijn hart bracht.

Lees nog eens 1 Korinthe 1 vers 18 tot en met 25.

Verwerking:

Vergelijk de dwaasheid van de mens met de wijsheid van God

WIE ROEMT, LAAT HIJ ROEMEN IN DE HEER

5. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 1 vers 26 tot en met 31

De Korinthiërs waren kennelijk nog gevoelig voor wijsheid, macht en eer. Dat zijn de drie dingen waar Paulus in vers 26 naar verwijst. Hij brengt hun het moment dat ze door God geroepen werden in herinnering. Toen de roepstem van God in het evangelie tot hen kwam, behoorden zij toen tot de hogere klassen van de maatschappij? Waren er onder hen veel wijzen, machtigen en aanzienlijken? Het zijn juist deze mensen, die menen het evangelie niet nodig te hebben, die aan de roepstem van God voorbijgaan.

Menselijke wijsheid, het denken van de mens, wordt hoog aangeslagen. De filosofen geven de indruk dat zij doordringen in het onzichtbare, het niet tastbare gedeelte van de schepping, terwijl zij voor God geen plaats hebben. En als zij God al een plaats geven, is het een plaats die zij God toedenken. In de wijsheid van de mens wordt de mens hoog aangeslagen en de alleenwijze God staat laag genoteerd.

Veel mensen komen onder de indruk van macht. Ze zouden best een bepaalde vorm van macht willen uitoefenen. Macht wordt in de wereld altijd uitgeoefend door geld en door geweld. Onderwerping aan macht is altijd uit eigen belang. Als je het niet doet ga je eraan, als je het wel doet, word je er beter van. Het oog van de mens is daarop gericht. Hij ziet God daardoor niet, regelt zijn eigen leven, heeft God niet nodig en verklaart daarmee de macht van God als iets wat geen macht is.

Aanzien of eer is iets waar veel mensen naar streven. Er wordt jaloers gekeken naar mensen met een hoge positie of die een bijzondere onderscheiding hebben gekregen. Aanzien maakt de mens groot en God, Die alleen de eer toekomt, wordt vergeten.

De meeste mensen die door het evangelie gered worden, behoren niet bij de wijzen, machtigen en aanzienlijken. Gelukkig zijn er ook onder wijzen, machtigen en aanzienlijken die hun schuld voor God erkennen en behouden worden. In de Bijbel staat daar een voorbeeld van. Jozef van Arimathéa is zo iemand. Van hem staat dat

hij 'een aanzienlijk raadsheer' was, die het koninkrijk van God verwachtte (Markus 15 vers 43). Maar in het algemeen zijn het mensen die in het leven stukgelopen zijn, die het niet hebben kunnen maken, die hun toevlucht tot de Heer Jezus nemen. Zo was het in elk geval bij de Korinthiërs. Paulus spreekt over 'het dwaze van de wereld' en 'het zwakke van de wereld' en 'het onaanzienlijke van de wereld en het verachte' als het soort mensen dat God heeft uitverkoren. Bij zulke uitdrukkingen blijft er niets van je eigendunk over. God wil daarmee ook het schaamrood op de kaken van de wijzen en de sterken laten komen, die er nooit in geslaagd zijn een mens voor de eeuwigheid te behouden en hem geluk en vrede in het leven te geven. Tenslotte staat er nog iets wat echt helemaal niets overlaat van de eigenwaan van de mens: God heeft 'wat niets is' uitverkoren. Heb jij je wel eens zo gevoeld? Hoe meer je je dat bewust bent, des te meer zul je God dankbaar zijn dat Hij je heeft aangenomen. Zolang we nog 'iets' van onszelf belangrijk vinden, hebben we nog niet begrepen dat God niets van het vlees - de oude mens - kan aannemen. Hij heeft het immers moeten oordelen in Christus op het kruis? Telkens moeten we aan deze dingen herinnerd worden, omdat we telkens weer gevaar lopen iets van het vlees (de oude mens dus) te gaan bewonderen.

God heeft radicaal afgerekend met de oude mens. Ook als van die oude mens weer iets in de christen naar buiten komt, verandert dat Gods oordeel daarover niet, het kan voor Hem niet bestaan. Jij moet als christen leren daarmee om te gaan zoals God ermee omgaat. Je kunt er alleen toe komen om aan het oude geen enkele waarde meer toe te kennen door te zien op wat je nu geworden bent. Jij bent 'uit God in Christus Jezus' (vers 30). Alles is van God uitgegaan. Hij heeft jou een nieuwe positie gegeven, die de grootste wijsgeer je niet kon geven. Zo kijkt Hij nu naar jou. Hij ziet je niet meer in verbinding met je oude leven, maar Hij ziet je in Christus. Zo mag jij jezelf nu ook zien. Christus heeft het mogelijk gemaakt dat jij die prachtige plaats in Hem zou krijgen.

Wat de Heer Jezus voor ons geworden is, wordt in vers 30 door vier woorden aangegeven. Deze vier woorden geven een complete beschrijving van wat jij nu als christen bent.

In de eerste plaats wijsheid van Godswege. In Christus heb je erkend dat de echte wijsheid alleen bij God te vinden is. Hij heeft een plan gehad tot redding van de mens, wat geen mens ooit heeft

kunnen uitdenken. Aan de ene kant is God daardoor verheerlijkt en aan de andere kant is gebleken hoe waardeloos alles is wat de mens uitdenkt.

Ten tweede gerechtigheid. Dat was het eerste wat je als zondaar nodig had om voor God te kunnen bestaan. De Heer Jezus heeft daarvoor gezorgd door zijn dood en opstanding. Dit onderwerp is uitvoerig in de brief aan de Romeinen uiteengezet.

Ten derde heiliging. Heiliging betekent dat je apart bent gezet met een doel. Je bent nu iemand die niet meer bij de wereld hoort maar bij God. God wil jou voor Zichzelf hebben als iemand die Hem verheerlijkt. Zo ging de Heer Jezus door deze wereld als de Heilige en zo is Hij nu in de hemel. Omdat jij in Hem bent, ziet God jou nu ook zo.

Ten vierde verlossing. Hier wordt niet de verlossing uit de macht van de zonde bedoeld. Die verlossing is al gebeurd toen je gerechtvaardigd werd. De verlossing die hier bedoeld wordt, heeft te maken met de verlossing van je lichaam, zoals dat in Romeinen 8 vers 23 staat. Dat gebeurt bij de komst van de Heer Jezus en is dus nog toekomst.

Zo zie je dat Gó d jou van het begin tot het eind in Christus geborgen heeft. Hij heeft alles gedaan. De mens blijft daarbij volledig uit het zicht. Het enige wat de mens kon en kan doen is alleen maar zijn onkunde tonen in het aandragen van oplossingen voor de problemen waarmee zoveel mensen zitten. Ook je eigen inspanningen hadden geen enkel ander resultaat dan dat je steeds wanhopiger werd in je zoeken naar rust en vrede. Nu je dat erkend hebt, blijft er toch niets anders meer over dan je in Hem te verheugen? Geef Hem dus alle eer en roem!

Lees nog eens 1 Korinthe 1 vers 26 tot en met 31.

Verwerking:

Vertel aan een ander wat het voor jou betekent dat je 'uit God in Christus Jezus bent'.

JEZUS CHRISTUS EN DIE GEKRUISIGD

6. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 2 vers 1 tot en met 7

Het zou voor een man als Paulus niet moeilijk geweest zijn om de Korinthiërs door middel van een indrukwekkende rede voor het evangelie te winnen. Hij was een ervaren spreker, die ook nog eens kennis had van de wijze van denken in die tijd. Hij had zich heel gemakkelijk daarbij kunnen aanpassen. Met de gave die hij had, had hij het op een heel smakelijke, aangename wijze kunnen voorstellen. Maar dan had hij hen niet het getuigenis van God verkondigd, maar iets wat zij graag wilden horen. Daardoor zou hijzelf worden vereerd. Daar paste Paulus voor. Het ging hem om het getuigenis van God en niet om iets van hemzelf of van een ander mens.

Paulus wist heel goed wat voor vlees hij in de kuip had, toen hij naar de Korinthiërs ging. Hij wist dat er maar één manier was om hen voor Christus te winnen en dat was door Hem voor te stellen als de Gekruisigde. Zie je dat hij in Korinthe niet zozeer de verlossing predikte, maar het kruis? Christus was de inhoud van zijn prediking. Maar hij predikte Christus in Zijn meest vernederde staat. Hij stelde Hem voor als een Gekruisigde. Daar is toch niet veel eer aan te behalen? Zeg maar gerust: daar is helemaal geen eer aan te behalen. Het kruis is de schandelijkste dood die je je maar kunt indenken. Zo vertelt Paulus hun hoe ze destijds tot geloof gekomen waren. Dat was niet dankzij zijn redeneerkunst, maar doordat hij hun Christus als de Gekruisigde had gepredikt. Ze waren dat een beetje vergeten en daardoor kregen ze weer bewondering voor allerlei dingen die de mens op een voetstuk zetten. Je bent die dingen in hoofdstuk 1 tegengekomen, dingen als wijsheid, aanzien en macht. Paulus wilde daar niets mee te maken hebben, omdat ze voor hem in het kruis van Christus waren geoordeeld. Zo'n herinnering hebben we steeds nodig.

Hij was niet als een geweldenaar bij hen geweest, als iemand waarop ze trots konden zijn. Zwakheid, vrees en veel beven, dat waren de gevoelens die hij had toen hij bij hen was. Dat zijn niet de gevoelens waar je het in deze wereld mee máákt. In deze wereld moet je hard zijn en jezelf laten gelden en vooral niet over je heen laten lopen. Omdat Paulus niet zichzelf zocht of voor zichzelf opkwam

kon de Heilige Geest hem gebruiken en kracht aan zijn woorden geven. Daardoor was hun geloof niet in iets van een mens, maar in de kracht van God. Als jouw geloof steunt op iets, dat je van een mens hebt aangenomen, zal jouw geloof het op een gegeven moment onherroepelijk begeven. Geen enkele mens, hoe knap of hoe wijs hij ook mag zijn en hoe fraai hij het ook kan zeggen, kan aan zijn woorden de kracht geven, die jij nodig hebt om te leven. Alleen de kracht van God houdt jou op de been en op de goede weg en brengt jou veilig naar het einddoel van je leven. Dat mag en moet je vasthouden.

Nu moesten die Korinthiërs niet denken dat Paulus niet met wijsheid kon spreken. Óf hij dat kon! Maar Paulus wist ook wáár hij dat kon. Dat was niet bij hen, maar onder de volmaakten. Misschien zeg je nu: "O, maar dat kan hij dan ook niet bij mij, want ik ben ook niet volmaakt". Dat is nog maar de vraag. Er wordt namelijk op verschillende manieren over 'volmaakt' in de Bijbel gesproken. Zo staat er bijv. in Hebréeën 10 vers 14: "Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden". Daar gaat het over je positie voor God. Door het offer van de Heer Jezus (Zijn verzoenend sterven) ziet God jou als volmaakt, omdat Hij jou het volmaakte werk van de Heer Jezus toerekent. Niemand kan iets aan de waarde van dat offer voor God afdoen. Daarom kan niemand iets afdoen van jouw positie voor God. Jij bent en blijft volmaakt, omdat God jou ziet in het volmaakte offer van Christus.

In Filippi 3 vers 12 lees je over een volmaaktheid die je nog niet hebt, die nog in de toekomst ligt. Dat heeft te maken met je leven op aarde, waar je nog pijn en lijden kunt meemaken. In de hemel zal dat niet meer zo zijn. Daar is alles volmaakt.

In Filippi 3 vers 15 lees je op een derde manier over volmaaktheid en op deze manier wordt het ook in 1 Korinthe 2 vers 6 bedoeld. De volmaakten die hier bedoeld worden zijn christenen die in hun leven de eerste en enige plaats aan Christus willen geven. De dingen van de wereld, zoals wijsheid, eer en macht, willen ze geen plaats meer geven in hun leven. Omdat de Korinthiërs dat nog wel belangrijke dingen vonden, konden ze niet tot 'volmaakten' gerekend worden. Betekent dat nu dat je nooit meer iets belangrijk zult vinden wat bij de wereld hoort? Dat betekent het niet, want je oude natuur, het vlees zal steeds weer proberen je onder de indruk te brengen van wijsheid, eer en macht. Maar mocht je dit bij jezelf merken - of

misschien dat een ander je daar op wijst - zeg het dan direct tegen de Heer Jezus.

De Heer Jezus wil graag veel meer aan jou kwijt dan alleen dat Hij als de Gekruisigde voor jou alles in orde heeft gebracht bij God. Hij wil je graag laten genieten van wat Hij nu in de hemel is, als de verheerlijkte Mens aan Gods rechterhand. Daarover kun je lezen in de brief aan de Kolossers en in de brief aan de Efeziërs. Daar lees je over "Christus, in Wie al de schatten van de wijsheid en de kennis verborgen zijn" (Kolosse 2 vers 3) en over "de veelvoudige wijsheid van God" (Efeze 3 vers 10). Denk je dat je daar iets van zou kunnen begrijpen als je je nog bezig hield met de wijsheid van deze wereld, of wanneer je nog bewondering had voor de oversten van deze wereld? Dat alles wordt eens te niet gedaan, er blijft niets van over.

Hoewel Paulus er hier niet verder op kan ingaan, noemt hij toch een paar belangrijke dingen op in verbinding met de wijsheid van God.

In de eerste plaats is het een wijsheid 'in verborgenheid'. Dat wil zeggen dat deze wijsheid niet zichtbaar is. Je kunt die niet in de wereld om je heen waarnemen. Maar deze wijsheid is ook verborgen voor de gelovige die op een wereldse manier denkt en leeft, of die nog enige waarde toekent aan de wijsheid van de wereld. De wijsheid van God is bedekt voor het verstand van de mens, hij kan er niet in doordringen.

In de tweede plaats is deze wijsheid van God een eeuwige zaak. Je kunt niet een tijdstip aanwijzen in het verleden waarop God die wijsheid heeft gekregen. Het is een wijsheid die even eeuwig is als Hijzelf.

In de derde plaats heeft God deze wijsheid voorbestemd voor ons. Hij heeft dus heel bewust aan jou gedacht als iemand aan wie hij deze wijsheid wilde schenken. Kun je je dat voorstellen zonder dat het je duizelt en je Hem in je hart daarvoor prijst?

Ten vierde is het een wijsheid die tot jouw heerlijkheid dient. Van jezelf had je en heb je geen heerlijkheid, niets aangenaams of aantrekkelijks. Door de wijsheid van God is daar verandering in gekomen. In Gods ogen bezit je nu heerlijkheid. Deze heerlijkheid is niets anders dan Gods eigen heerlijkheid waarmee Hij jou in de Heer Jezus heeft bekleed. Daarin komt Zijn wijsheid tot uiting. Op welke manier God jou die heerlijkheid heeft geven kun je lezen in Johannes

17 vers 22. Daar zegt de Heer Jezus tot Zijn Vader: "En de heerlijkheid die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven". Hoe meer jij je met de Heer Jezus bezighoudt, des te meer zal de heerlijkheid van Gods wijsheid uit je leven stralen. En dat is wat God graag wil zien.

Lees nog eens 1 Korinthe 2 vers 1 tot en met 7.

Verwerking:

Wat trekt je meer aan: de wijsheid van de wereld of Gods wijsheid in verborgenheid? Waarom?

WAT GOD HEEFT BEREID VOOR HEN DIE HEM LIEFHEBBEN

7. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 2 vers 8 tot en met 16

De ogen van de oversten van deze wereld, dat zijn vooral de godsdienstige leiders van Israël, zaten potdicht. Door te vechten voor hun eigen belangen, hun eigen eer en aanzien onder het volk, waren ze blind voor de wijsheid van God die in de persoon van de Heer Jezus tastbaar voor hen stond. Het is toch ondenkbaar dat ze de Heer der heerlijkheid zouden hebben gekruisigd als ze ook maar enige notie hadden gehad van Wie Hij was en waarom Hij was gekomen. Je kunt alles nóg zo goed weten, de Bijbel nóg zo goed kennen, net zoals de Farizeeën en schriftgeleerden, maar als je daardoor vervuld bent van je eigen belangrijkheid, dan word je blind voor de heerlijkheid van de Heer Jezus! Dan raak je ook het zicht kwijt op wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben.

De dingen die God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben zijn geen dingen die je met je natuurlijke ogen kunt waarnemen of met je oren kunt beluisteren. Het is ook niet iets wat in het hart van een mens is opgekomen. Elke inbreng van de natuurlijke mens, dat is de mens zonder God, ontbreekt. Het zijn dingen die GóD heeft bereid.

Als je vers 9 oppervlakkig leest, denk je misschien: Het is dus allemaal te hoog en te onbegrijpelijk voor ons. Ik kan me maar beter niet met 'wat God bereid heeft' bezig houden, het is toch onbegonnen werk. Zo hebben velen al gedacht en het gezegd. Maar dat krijg je nu van oppervlakkig lezen. Het volgende vers zegt namelijk dat "God het ons geopenbaard heeft door de Geest". Er is dus geen enkel excuus om je niet te verdiepen in de dingen die God heeft bereid. De Geest is een en al bereidwilligheid om het je te vertellen. Waarom het gaat is of jouw hart naar God uitgaat, of je Hem liefhebt, want Hij heeft het bereid voor hen die Hem liefhebben. Als je echt van iemand houdt, wil je hem of haar graag beter leren kennen. Met onze liefde tot God gaat het net zo.

Je zou nooit iets kunnen weten van de dingen die God voor jou heeft bereid, als God het niet had geopenbaard. God had het allemaal

voor Zichzelf kunnen houden en jou pas, als je bij Hem in de hemel zou zijn, al die dingen kunnen tonen. Maar dat heeft God niet gedaan. Hij heeft het nu al geopenbaard of bekendgemaakt. Dat heeft Hij gedaan door de Geest.

De Geest wordt in vers 12 'de Geest van God' genoemd. Om duidelijk te maken wat hij bedoelt, maakt Paulus een vergelijking met de geest van de mens. Bij een mens is het zo, dat niemand zijn innerlijk kent dan alleen zijn eigen geest. Alleen jij weet met je eigen geest wat er innerlijk in je omgaat. Jij bent de enige die beseft met welke vragen en problemen je rondloopt of waarom je blij en gelukkig bent. Alle andere mensen hebben daar geen idee van en kunnen daar ook niet achter komen. De enige mogelijkheid dat een ander het te weten komt is, dat jij het die ander vertelt. Op dezelfde wijze is God te werk gegaan om je te vertellen wat Hij je allemaal heeft geschonken. Alleen de Geest van God weet wat er in het diepste van Gods hart omgaat, wat Zijn gedachten en gevoelens voor jou persoonlijk zijn. Die Geest heb jij ontvangen! Je bent daardoor in staat om te ontdekken wat de dingen zijn die jou door God zijn geschonken. Je hebt daarvoor nu de juiste bekwaamheid. De geest van de wereld - en die heb jij niet ontvangen - vind je terug in wat de mensen zelf hebben bedacht of wat de duivel ze heeft ingefluisterd. Daarmee schiet je geen steek op als het gaat om de dingen van God. De geest van de wereld weet daar totaal niets van en staat op geen enkele manier met de dingen van God in verbinding. In feite staat de geest van de wereld er lijnrecht tegenover.

Vanaf vers 13 lees je dan welke middelen God heeft gebruikt om jou te vertellen wat Hij in Zijn hart had. God heeft daarvoor geen woorden van menselijke wijsheid gebruikt. Dan zou de mens weer de eer krijgen. Dan zou er gezegd kunnen worden: "Wat een knappe mensen zijn dat toch die zulke verheven dingen kunnen doorgeven". Waarom gaat het ook al weer? Het gaat om geestelijke dingen. Wie kan daar dan alleen iets over vertellen? Alleen de Geest. Om ons te vertellen wat ons door God geschonken is, gebruikt de Geest geestelijke woorden. Wat zijn dat voor woorden? Zijn dat onverstanebare klanken? Nee, het zijn gewone, alledaagse woorden, maar de Geest geeft er een geestelijke betekenis aan. Het zijn woorden die voor de natuurlijke mens dwaasheid zijn, hij begrijpt er totaal niets van. Ga maar na. Begrijpt een ongelovige er iets van als jij hem vertelt over je relatie met God en hoe jouw leven is veranderd nu je de Heer Jezus kent? Hoe komt dat? Je spreekt gewoon Nederlands

en toch word je niet begrepen. Dat komt omdat voor de natuurlijke mens de dingen van de Geest van God dwaasheid zijn. Hij kan het niet begrijpen, omdat het geestelijk beoordeeld wordt en om iets geestelijk te beoordelen heb je de Geest van God nodig. Het gaat om twee totaal verschillende werelden. De ene wereld, de geestelijke wereld, waarin het allemaal draait om de Heer Jezus, daar wordt de taal van de Geest gesproken. De andere wereld, de natuurlijke wereld, waarin het allemaal draait om de mens en zijn eigen belangen, daar wordt de taal van het vlees gesproken. Deze twee werelden hebben geen enkele overeenkomst met elkaar. Nu jij een gelovige bent, kun jij wel begrijpen hoe er in de natuurlijke wereld gedacht en geleefd wordt, want je hoorde er vroeger zelf bij. Jij bent nu in staat alle dingen te beoordelen. Maar wie de Geest niet heeft kan jou niet beoordelen of begrijpen. Het is alleen door de Geest van God mogelijk om je over allerlei zaken een oordeel te vormen.

Om dit belangrijke onderwijs van de apostel over de openbaring van de wijsheid van God samen te vatten kun je het volgende zeggen. Eerst is er de openbaring door de Geest (vers 10). Dan volgt de mededeling, de manier waarop het tot ons komt, door geestelijke woorden (vers 13). Tenslotte wordt het aangenomen door geestelijke personen (vers 14).

Het voorgaande lijkt nogal hoogmoedig te klinken. Je zou haast gaan denken dat je aan God gelijk geworden bent. Het laatste vers van dit hoofdstuk geeft de oplossing. Er is niemand die het denken van de Heer heeft gekend, zodat hij de Heer wel wat onderwijs zou kunnen geven. Dat zou wel erg brutaal klinken. Er zijn van die mensen die vinden dat God het allemaal verkeerd heeft gedaan. Ik heb het iemand wel eens horen zeggen: "Als ik God was dan zou alles er anders uitzien". Zo iemand meent dat hij God zou kunnen onderrichten, maar in wezen snapt zo iemand natuurlijk niets van God. Maar jij als gelovige hebt het nieuwe leven, een nieuwe natuur. Christus is jouw leven. Daardoor heb jij het denken van Christus. Jij kunt nu de dingen bekijken en beoordelen zoals Jezus Christus dat altijd deed en nog doet. Het is heel belangrijk te weten dat jij, nu je Christus als je leven hebt ontvangen, daarmee tegelijk in staat bent om alle dingen te beoordelen. Je begrijpt zeker wel dat je in de praktijk van je geloofsleven heel dicht bij de Heer Jezus moet leven, om 'Zijn denken' ook de ruimte te kunnen geven. Dat mankeerde er bij de Korinthiërs aan, zoals je in hoofdstuk 3 zult zien.

Lees nog eens 1 Korinthe 2 vers 8 tot en met 16.

Verwerking:

Welke dingen lees je hier over de Geest?

GEESTELIJK EN VLESELIJK

8. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 3 vers 1 tot en met 7

Wat Paulus graag bij de Korinthiërs had gewild, kon hij helaas niet doen. Hij had graag tot de Korinthiërs als tot 'geestelijken' willen spreken. De term 'geestelijken' heeft niets te maken met een kerkelijke baan. Je zult wel eens hebben horen praten over 'geestelijken en leken'. 'Geestelijken' zijn dan mensen zoals dominees en pastoors. Zij hebben een opleiding gevolgd en zijn voor een examen geslaagd, waardoor ze nu in hun eigen kerk aangesteld kunnen worden als geestelijke. Alle andere leden van die kerk zijn de 'leken'. Dat zijn de mensen die geen officiële opleiding in de theologie (=godgeleerdheid) hebben gehad. God heeft zo'n onderscheid nooit bedoeld. Even voor de goede orde: ik zeg niet dat alle dominees en pastoors ongelovigen zijn. Ik weet van sommigen dat ze de Heer Jezus van harte liefhebben. Maar het gaat mij om hun 'beroep' als geestelijke. Dat is iets wat de Bijbel niet kent.

Nu lees je in vers 1 over geestelijken en vleselijken. In beide gevallen worden hier gelovigen mee bedoeld. In het vorige hoofdstuk is sprake van natuurlijke mensen (2 vers 14). Dat zijn ongelovigen. We hebben dus niet alleen te maken met een onderscheid tussen gelovigen en ongelovigen, maar ook met een onderscheid tussen gelovigen onderling. Om dit laatste gaat het hier. Het kan zijn dat je dit onderscheid al had ontdekt. Het kan ook zijn dat voor jou alle gelovigen nog mensen zijn die natuurlijk de Heer Jezus van harte liefhebben en Hem dienen. Wat je mogelijk ook nog moet ontdekken is, dat jijzelf ook van het ene op het andere moment van iemand die geestelijk is, kunt veranderen in iemand die vleselijk is. Daarom is wat Paulus hier zegt heel belangrijk om goed tot jezelf te laten doordringen. Het gaat bij geestelijk of vleselijk om jouw levensinstelling als gelovige. Geestelijk ben je, wanneer de Heilige Geest je leven kan leiden en je hart en 'denken' (weet je nog: 2 vers 16?) kan richten op de Heer Jezus. Dan wil je graag alle dingen in je leven tot eer van God doen. Je kunt iets verkeerd doen, maar dat zul je dan vlug weer in orde willen maken. Je bent echter vleselijk, wanneer je jezelf belangrijk vindt, of je vindt belangrijk wat andere

mensen van je denken. Je staat zelf in het middelpunt en niet Christus.

Je hoeft echt niet in de zonde te gaan leven om vleselijk te zijn. Vleselijk-zijn sluipt heel gemakkelijk binnen in je christen-zijn. Het vervolg van dit hoofdstuk maakt dat wel duidelijk.

Wie vleselijk is, lijkt op een klein kind. Een klein kind is nog erg beperkt van begrip. Als grote mensen met elkaar praten, hoort hij wel de woorden, maar hij begrijpt niet waar het over gaat. Kleine kinderen moet je op hun eigen niveau benaderen. Zo kon Paulus aan hen over de Persoon van Christus niet veel meer kwijt dan alleen dat Hij gekruisigd werd (zie hoofdstuk 2 vers 2). Hij kon met hen niet over Gods wijsheid spreken, want zij behoorden niet tot de volmaakten (=volgroeide of volwassen christenen). Kijk nog maar eens naar het stukje van hoofdstuk 2 vers 6. Ze konden alleen nog maar melk verdragen. Melk is echte baby-voeding. Het vaste voedsel is voor de volwassenen. In Hebréeën 5 vers 11 tot en met 14 vind je hetzelfde. Daar waren de gelovigen al langer bekeerd, maar ze hadden geen vooruitgang geboekt in hun geloofsleven. De schrijver van de brief aan de Hebréeën moet hen daarover vermanen. Dat kan ook gemakkelijk bij jou gebeuren. In het begin gaat het goed. Je bent enthousiast, je leest graag in de Bijbel. Maar na verloop van tijd merk je dat de vaart er wat uit is. Dan moet je weer met de eenvoudige dingen van de Bijbel gevoed worden, want de diepere waarheden gaan aan je voorbij. In het geval van de Korinthiërs konden de diepere waarheden van de Bijbel niet aan hen worden verteld, omdat ze nog steeds vleselijk waren.

Als bewijs van hun vleselijk-zijn wordt hun voorgehouden dat ze jaloers waren en dat er twist onder hen was. Paulus zegt er zelfs bij dat ze naar de mens wandelden. Hij bedoelt gewoon te zeggen dat ze zich gedroegen als de mensen van de wereld. Dat is niet mis. Hun indeling in groepjes met elk hun favoriete leider was puur menselijk. Zo gaat men in de wereld te werk. In de politiek of in de sport kiest ieder voor de persoon of club die hem het meest aanspreekt. De anderen worden afgekraakt. Jaloersheid en ruzie zijn aan de orde van de dag. Supporters van voetbalclubs gaan elkaar te lijf met kettingen, knuppels en messen. Politici breken elkaar in woorden af in openbare debatten om zichzelf te presenteren en zich van de steun van hun achterban te verzekeren. Zo moet het in de gemeente van God niet zijn. Ieder heeft daar zijn eigen plaats en taak. Paulus noemt zichzelf

en Apollos alleen maar dienstknechten door wie ze tot geloof gekomen waren. Gelukkig dat ze tot geloof gekomen waren. Maar ze waren toch niet tot het geloof in Apollos of Paulus gekomen? Het was toch tot geloof in God? Elke dienstknecht had zijn eigen aandeel in het werk dat GóD in de harten van de Korinthiërs had gedaan. Ik weet niet hoe jij tot geloof gekomen bent. Waarschijnlijk heeft God daar meerdere gelovigen voor gebruikt. Je zult al die mensen daar erg dankbaar voor zijn en dat is goed. Maar pas er voor op dat je hen niet gaat vereren of hen achterna gaat lopen. De echte dienstknecht van God zal het niet fijn vinden als hij op een voetstuk wordt geplaatst. Hij zal alle hulde, roem en eer alleen aan God willen geven, want Hij heeft tenslotte de groei gegeven. Zo praat Paulus hier. Zo sprak Petrus ook in Handelingen 10 vers 25 en 26. In Openbaring 19 vers 10 lees je dat zelfs een engel geen aanbidding van ons mag hebben. De enige die aanbidding toekomt is God!

Lees nog eens 1 Korinthe 3 vers 1 tot en met 7.

Verwerking:

Hoe herken jij bij jezelf of je geestelijk of vleeselijk bezig bent?

Bouwen op het fundament

9. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 3 vers 8 tot en met 15

Iedere gelovige, dus jij ook, is een dienstknecht. Dat mag dan wel een beetje ouderwets klinken, maar je weet wel dat een dienstknecht iemand is die zijn opdrachten van hogerhand krijgt. Er is iemand die boven hem staat. God staat boven al Zijn dienstknechten en Hij zegt tegen ieder wat hij te doen heeft. Het gaat om Zijn werk en alle dienstknechten moeten zich daarvan bewust zijn. Als iedereen zijn eigen gang gaat, komt er van Gods werk niets terecht. De dienstknechten moeten één zijn. Ze moeten elkaar niet tegenwerken, niet ieder een eigen publiek erop na houden, maar juist met elkaar meewerken, samenwerken. De eenheid in de dienst voor God is heel belangrijk. God zal weten te belonen hoe ieder zich daarin heeft gedragen. Als er staat dat wij Góds medewerkers zijn, dan wil dat zeggen dat wij medewerkers zijn van elkaar en dat wij samen dienstknechten zijn van God. Het wil dus niet zeggen dat jij samen met God een bepaald werk doet. Nee, Hij staat boven jou en samen met anderen mag jij voor Hem bezig zijn. Dat betekent dat jij je niet moet richten op wat mensen of partijen van jou verwachten of jou opdragen. Dan zoek je niet de belangen van God en Zijn werk, maar de belangen van mensen en kom je in conflict met je medewerkers. De eenheid is op die manier binnen de kortste keren zoek.

In vers 10 lees je vlak naast elkaar over een akker en een gebouw. Dat zijn toch twee heel verschillende dingen die je niet met elkaar kunt verwisselen? Ja, dat is zo. Maar Paulus gaat hier van het ene beeld over op het andere beeld. Beide beelden stellen namelijk een terrein voor waarop of waarin Gods medewerker werkt.

Een akker is een terrein waarop de arbeider bezig is met het doel om daar vrucht van te krijgen. God wil graag vrucht ontvangen. Wat Paulus hier nu zegt is dat de gelovigen in Korinthe samen die akker zijn. Dat geldt ook voor alle plaatsen waar gelovigen samen komen (denk nog maar eens aan hoofdstuk 1 vers 3). God wil graag uit het leven van alle gelovigen samen de eer ontvangen die Hij waard is.

Bij 'Gods gebouw' gaat het ook om de gelovigen als geheel. Zij vormen samen Gods gebouw. Als je aan een gebouw denkt, denk je

aan wonen. God woont in de gemeente. In vers 16 van dit hoofdstuk wordt dat zo gezegd. Ook andere zaken die met een gebouw te maken hebben worden genoemd. Zo heb je een fundament nodig. Ook zijn er bouwmaterialen en bouwers nodig.

Eerst het fundament. Dat is door Paulus gelegd. Hij beroemt zich daar niet op. Hij zegt dat hij dat fundament gelegd heeft "naar de genade van God die mij gegeven is". De eer hiervan gaat naar God. Het fundament is dan ook niet iets wat hijzelf heeft uitgevonden. Het fundament is Jezus Christus. Als een wijs bouwmeester heeft hij Hem en niets anders in de prediking aan de Korinthiërs voorgesteld. Een ander fundament is er niet.

Nu moet er gebouwd worden. "Maar", zo waarschuwt Paulus, "kijk wel uit met wat voor soort materiaal je bouwt". De zes bouwstoffen die hij noemt, vallen in twee groepen uiteen. De eerste drie zijn edele materialen. Zij kunnen een vuurproef doorstaan. De drie laatste zijn materialen die door het vuur worden verteerd en dus voor een goed gebouw waardeloos zijn. Het hangt van de instelling van de bouwer af met welk materiaal hij tevreden is.

Ik zei al: het is beeldspraak. Deze dingen stellen iets voor waar een geestelijke les uit te trekken valt. Zoals je weet vormen de gelovigen samen de gemeente van God. De gemeente van God wordt in de Bijbel vergeleken met een bruid, een lichaam en ook met een huis. Over bruid en lichaam komen we nog wel te spreken. Hier gaat het om de gemeente als huis. Dat is een iets moeilijker beeld dan lichaam of bruid, omdat je de gemeente als huis vanuit twee gezichtshoeken kunt bekijken. Je leest namelijk in de Bijbel over de gemeente als een huis dat door God wordt gebouwd en ook als een huis dat door mensen wordt gebouwd. Wanneer het gaat om een huis dat door God wordt gebouwd, denk je dan dat God materialen gebruikt die door vuur zullen vergaan? Dat is onmogelijk. Als God aan het huis bouwt, gebruikt Hij alleen goed materiaal. Over de gemeente als een huis dat GóD bouwt, kun je bijvoorbeeld lezen in Mattheüs 16 vers 18, in Efeze 2 vers 20 tot en met 22 en in 1 Petrus 2 vers 4 en 5.

Maar je leest in de Bijbel ook over de gemeente als een huis, dat door mensen wordt gebouwd. Zo wordt het hier naar voren gebracht: "... laat ieder uitkijken hoe hij erop bouwt". En dan is het mogelijk dat er verkeerd materiaal wordt gebruikt, materiaal dat in het vuur geen stand houdt.

Misschien voel je al een beetje aan wat het materiaal voorstelt. Goud, zilver en kostbare stenen stellen gelovigen voor en hout, hooi en stro stellen ongelovigen voor. Hoe moet je je de bouw nu voorstellen? Je kunt dat als volgt doen. Je predikt het evangelie. Mensen worden aangesproken. Er zijn mensen die hun schuld voor God erkennen. Je bent zelf overtuigd dat ze oprecht zijn en je aanvaardt hen als christen. Je doopt hen. Daardoor belijden zij dat zij de wereld uitstappen (de doop is een begrafenis) terwijl ze vervolgens de christenheid binnenstappen. Door jouw doophandeling komen ze op het terrein van het huis van God waar de christenheid ook mee wordt vergeleken. Op die manier bouw jij aan het huis van God. Maar wat bij God niet mogelijk is - dat Hij zich vergist - is bij jou wel mogelijk. Daarom moet jij uitkijken hoe je bouwt.

Ik beseft dat ik het allemaal nogal kort heb uitgelegd, maar ik hoop dat de algemene indruk en ook het belang van dit gedeelte je duidelijk zijn.

Er is nog een manier waarop je kunt bouwen. De manier waarop je iets uit de Bijbel doorgeeft kan goed en verkeerd zijn. Geef jij Gods gedachten door of geef je je eigen gedachten door? Dat is ook iets wat direct voor mij geldt, door dit allemaal aan je te schrijven. Ik moet me steeds afvragen of ik Gods Woord op de juiste manier aan jou uitleg. Hetzelfde geldt voor onze manier van leven. Welk voorbeeld geven we? Gaan we voor ons praktisch gedrag ook in de Bijbel kijken hoe God wil dat we ons gedragen en eruit zien? Als we ons in alle dingen aan het Woord van God willen houden, zullen we het gebouw van God sterker maken. Waar we dat niet doen verzwakken we het.

Er komt een dag dat alles wat we geleerd en gedaan hebben openbaar zal worden. Jouw en mijn werk zullen in het vuur beproefd worden. Dat wil zeggen dat Gods heiligheid alles zal toetsen wat we gedaan en gezegd hebben. En Hij vergist zich niet in Zijn beoordeling. Wat blijft, zal Hij belonen. Wat verbrandt, is tot onze schade, er zal geen loon zijn. Gelukkig zullen we zelf behouden worden. Ons werk kan verkeerd zijn, maar onze behoudenis ligt vast in Christus. Laten we ons inzetten om bouwers te zijn die met goed materiaal bezig zijn in het gebouw van God.

Lees nog eens 1 Korinthe 3 vers 8 tot en met 15.

Verwerking:

Op welke manier ben jij aan het bouwen?

ALLES IS VAN JOU

10. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 3 vers 16 tot en met 23

Paulus gaat nog even verder over het bouwen aan Gods huis, de tempel. Met de tempel wordt hier niet bedoeld een zichtbaar stenen gebouw, zoals dat in Jeruzalem stond. Je hoort wel over het kerkgebouw spreken als over 'het huis van God', maar het Nieuwe Testament (dat wil zeggen, sinds het ontstaan van de gemeente) spreekt niet meer over een aards gebouw als een huis van God. Het huis van God wordt nu gevormd door alle ware gelovigen, waarin de Heilige Geest woont.

Zoals gezegd, wordt in dit hoofdstuk de bouw van het huis gezien als iets wat mensen doen. Je hebt in de vorige verzen twee groepen van bouwers voor je gehad. Nu kom je een derde groep van bouwers aan Gods huis tegen. Dat zijn mensen die de tempel van God willen verderven. Dat liegt er niet om. Het gaat om mensen die er heel bewust op uit zijn om het werk van God te verwoesten. In de vorige verzen werd de mogelijkheid open gelaten dat iemand met verkeerd materiaal bouwde. Dat kan gebeuren, maar van opzet is daar geen sprake. Zo iemand blijft zelf dan ook behouden, al is het als door vuur heen. Hij verliest alles, maar hij redt als het ware nog net het vege lijf. Maar van mensen die het erop toeleggen de tempel van God te verderven, daarvan staat dat God hen zal verderven. Hoe moet je je nu voorstellen dat de tempel van God verdorven wordt? Laat God dat dan toe?

Eerst moet je er weer aan denken dat de gelovigen samen de tempel van God vormen. De Korinthiërs moesten daar ook aan herinnerd worden: "Weet u niet dat u Gods tempel bent?" Ze waren de tempel van God, waar de Geest van God in woonde. Als je daar goed over nadenkt, kom je tot de conclusie dat de enige die in de tempel van God recht van spreken heeft, de Heilige Geest is. Stel je nu voor dat er in de tempel van God, dus in de gemeente, mensen naar voren komen die dingen gaan leren die helemaal in strijd zijn met het Woord van God. Dan wordt de gemeente van God een plaats waar de Heilige Geest en het Woord van God opzij worden gezet en waar mensen hun eigen ideeën over God en Zijn Woord naar voren brengen. Het

listige van de manier waarop ze deze dingen brengen is, dat ze zich uitgeven voor mensen die het kunnen weten. Vaak hebben ze een hoge opleiding gevolgd, kunnen prachtig spreken en laten het geweten met rust. Het best kun je ze herkennen aan de manier waarop ze over de Heer Jezus spreken. Soms spreken ze heel platvloers over Hem, als iemand die heel dicht bij je staat en net zo was als jij, met dezelfde lusten en begeerten. Hier heb je zo iets listigs. Hij stáát ook heel dicht bij je. In de Bijbel staat dat Hij "in alle dingen verzocht is als wij". Maar er staat nog iets achter: "maar met uitzondering van de zonde". Lees het maar na in Hebreeën 4 vers 15. Soms spreken ze heel eerbiedig en verheven over Hem, als iemand die ver boven je staat. Hij wordt dan voorgesteld als een soort engel, door wie je veel over God te weten kunt komen. Ook hier is het weer zo listig. Je kunt inderdaad veel over God te weten komen door Hem. Maar de waarheid over Hem gaat veel verder. Je kunt alles over God te weten alleen door Hem, want Hij is God Zelf. Daardoor is Hij ook veel hoger dan de engelen. Dat kun je lezen in Hebreeën 1. Door op deze listige wijze over de Heer Jezus te praten wordt de tempel van God verdorven.

Het huis van God wordt hier 'de tempel' genoemd, om de klemtoon te leggen op de eer die God in Zijn huis toekomt. God wordt geëerd wanneer de Heer Jezus wordt ge'eert en Hem wordt oneer aangedaan als de Heer Jezus oneer wordt aangedaan.

Ook wordt de tempel van God 'heilig' genoemd. Het is een gebouw waarin niets van de wereld en haar wijsheid gevonden mag worden. In de gemeente moet niemand menen dat hij de wijsheid in pacht heeft. De wijsheid die het in de wereld dóet, mag niet binnendringen in de gemeente. Dat soort wijsheid is in de gemeente van God levensgevaarlijk. Daardoor vergeet je dat de ware wijsheid alleen bij God en bij Christus te vinden is. Nog weer een keer zegt Paulus dat de wijsheid van deze wereld dwaasheid is bij God. Het zal wel nodig zijn dat hij het herhaalt, want hij heeft het ook al in hoofdstuk 1 gezegd. We komen kennelijk vlug onder de indruk van de wijsheid van de wereld. Nogmaals: vergeet niet dat het dwaasheid is voor God. Om echt wijs te worden moet je eerst dwaas worden. Dwaas worden betekent niet: gek gaan doen. Dwaas worden betekent, dat je niet meer wilt rekenen op de bekwaamheden van de knappe mensen van deze wereld of op je eigen verstand. Je wilt je op Gods wijsheid richten, die je in Christus hebt ontdekt. Dat is voor de wereld dwaasheid. Maar God noemt je dan wijs.

Verder lees je dat God de wijzen in hun sluwheid vangt. Al die mensen die God uitschakelen, wegedeneren, zullen door God ontmaskerd worden. Hij zal ze laten zien wie ze zijn door hen voor te houden hoe ze bezig zijn geweest en wat de resultaten van hun werk zijn geweest. Alles wat ze hebben overlegd, heeft geen enkel resultaat opgeleverd. Integendeel, de chaos is groter geworden. Alles wat mensen hebben uitgedacht blijkt inhoudsloos te zijn.

Deze leegheid van de menselijke wijsheid moet al voldoende reden zijn om niet in mensen te roemen. Maar er volgt nog een reden waarom het dom is om in mensen te roemen. Het roemen in mensen beperkt de rijkdommen die de gelovigen bezitten enorm. Als Paulus dé man was, ging dat ten koste van Apollos. Want de aanhanger van Paulus had in Paulus iets ontdekt wat hij in Apollos miste. Daarom sprak Paulus hem zo aan. Zo werden de dienstknechten met elkaar vergeleken en dan werd er een keus gemaakt. Dat gebeurt vandaag de dag nog steeds. Als je daaraan meedoet leef je beneden je voorrechten. Want elke dienstknecht is er voor jou en niet alleen die ene, die jouw favoriet is. En niet alleen de dienstknechten zijn aan jou gegeven, maar ook alle andere dingen. Het hele terrein waarop jij je bevindt, de wereld, is van jou. Dat komt omdat jij van Christus bent. Zo is het ook met het leven en de dood. Het leven is van jou omdat Christus jouw leven is. De dood is van jou, omdat Christus de dood heeft overwonnen. De tegenwoordige en toekomstige dingen, het is allemaal van jou, omdat jij van Christus bent. Christus overziet het heden en de toekomst. Niets loopt Hem uit de hand, niet in jouw leven en niet in het grote wereldgebeuren. Hij zal alles zo besturen, dat in alles God wordt verheerlijkt. "Christus is van God" wil zeggen dat God door Christus alles wat Hij Zich heeft voorgenomen zal volbrengen. Het eindresultaat zal te zien zijn als Christus alle dingen aan God de Vader geeft en God alles in allen zal zijn (1 Korinthe 15 vers 28). Van die Christus ben jij, bij Hem hoor je. Is dat geen grote rijkdom?

Lees nog eens 1 Korinthe 3 vers 16 tot en met 23.

Verwerking:

Als alles van jou is, kun je er dan maar mee doen wat je wilt?
Hoe gebruik jij wat van jou is?

EEN RENTMEESTER VAN GOD

11. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 4 vers 1 tot en met 7

In het vorige hoofdstuk heeft Paulus sterk de nadruk gelegd op de verantwoordelijkheid van de gelovigen te Korinthe. Dat betekent echter niet dat hij voorbijgaat aan zijn eigen verantwoordelijkheid. Hij heeft ook een taak gekregen om die uit te oefenen. Hij was, samen met anderen, een dienaar van Christus. Dat wil zeggen dat zij door Hem in Zijn dienst waren aangesteld. Zij hadden dus niet op eigen initiatief die plaats ingenomen. Hij was ook, weer samen met anderen, een rentmeester van de verborgenheden van God. Een rentmeester is iemand, die van een ander iets heeft gekregen om dat voor die ander te beheren. Hij moet daar iets mee doen waardoor die ander er beter van wordt. Wat hij heeft gekregen is dus niet van hemzelf. Hij heeft het als het ware in bruikleen en zal op een gegeven moment aan de eigenaar verslag moeten uitbrengen wat hij gedaan heeft met wat hem was toevertrouwd. En er was heel wat aan de apostelen toevertrouwd, namelijk de verborgenheden van God. Je begrijpt wel dat trouw een eerste vereiste is van iemand aan wie zulke bijzondere dingen zijn toevertrouwd. De verborgenheden van God zijn dingen die in het Oude Testament niet bekend waren. Ze waren verborgen in God, dat wil zeggen dat alleen God ze kende. Maar nu, nadat de Heer Jezus op aarde is geweest, en Hij vanuit de hemel de Heilige Geest op aarde heeft gezonden, nu worden die verborgenheden bekend gemaakt. God heeft Zijn instrumenten uitgekozen om deze dingen hier, op aarde, bekend te maken.

Paulus nam zijn opdracht heel erg serieus. Voor hem was maar één ding belangrijk en dat was hoe God over zijn werk dacht. Hij gaf er niets om wat de gelovigen in Korinthe, of welke andere menselijke instelling ook, van zijn dienst dachten. Hij wist dat hij geen verantwoording schuldig was aan hen of aan enig mens. Het is zelfs zo sterk dat hij zichzelf niet eens beoordeelde. Hij was zo doordrongen van de gedachte dat alleen God zijn hart kende, dat hij zich geen eigen oordeel vormde over zijn eigen dienst. Hij liet de hele beoordeling aan God over. Als je zo over je eigen dienst kunt denken,

dan ben je vrij van de invloed van mensen, of het nu gelovigen of ongelovigen zijn.

Je zou kunnen denken dat Paulus door zo'n opstelling zich boven anderen stelde. Kon hij dan geen fouten maken? Had hij soms geen correctie nodig? Hij kon zeker fouten maken en hij had zeker soms correctie nodig, zoals wij allemaal. Hij bedoelt dan ook niet te zeggen dat anderen zijn dienst niet mochten beoordelen. Waar het hem om gaat is dat hij zich niet door de beoordeling van anderen in zijn dienst liet leiden. De enige die voor hem alles te zeggen had, was de Heer. Dat is voor jou ook erg belangrijk in jouw eigen dienst voor de Heer, want ook jou is een rentmeesterschap toevertrouwd. In 1 Petrus 4 vers 10 lees je dat jij met de genadegave die je hebt ontvangen, anderen moet dienen als een goed rentmeester. Als anderen daar commentaar op hebben, moet je dat niet naast je neerleggen. Maar je moet je ook niet zonder meer aanpassen aan wat er gezegd wordt. Het is de bedoeling dat je ermee naar de Heer gaat. Dat geldt ook voor je eigen beoordeling die je over je eigen dienst hebt. Laat het maar aan de Heer over wat Hij ervan vindt.

Dat wil niet zeggen dat we moeten denken dat we er niets van terecht brengen en dat we alles verkeerd doen en niets goed. Als het goed is, zijn we ons niet bewust dat we verkeerd bezig zijn. Als we ons wel bewust zijn of worden dat we verkeerd bezig zijn, moeten we daar verandering in brengen. Maar ook als we ons niets bewust zijn, wil dat nog niet zeggen dat het per definitie goed is. Nog eens: laat het oordeel maar over aan de Heer. Er komt een tijd dat alles wat we gedaan hebben in het licht zal komen. Dat heeft niet alleen te maken met wat we gedaan hebben, maar vooral ook met hoe we het gedaan hebben. De motieven, de overleggingen van de harten, die ons ertoe brachten om een bepaald werk te gaan doen, zullen dan openbaar worden.

Is dat iets om bang voor te zijn? Ja, als je op eigen eer uit bent en als je het belangrijk vindt wat de mensen (gelovigen of ongelovigen) van je dienst vinden. Nee, als je uit bent op de eer van God en als je trouw wilt zijn in het dienen van Hem. Paulus zag zijn hele dienst tegen de achtergrond van de komst van de Heer. Als Hij zou komen, dan zou alles pas echt duidelijk worden, want alleen Hij kan een feilloos oordeel vellen. Vóór die tijd is elke beoordeling van de motieven waarmee iemand God dient niet op zijn plaats. "En dan

zal een ieder zijn lof ontvangen van God". Het komt aan op de lof die God geeft.

Paulus geeft de Korinthiërs geen lesje van bovenaf. Wat hij heeft gezegd heeft hij toegepast op zichzelf en op Apollos. Weer zo iets belangrijks. Wanneer we anderen iets uit de Schrift voorhouden, kunnen we alleen een goede uitwerking verwachten, als we het zelf ook waarmaken. Anders heeft een vermaning geen enkele zin. Hij komt niet over. Wat we voorhouden moet wel in de Schrift staan. Let wel op dat er staat: "... opdat u in ons leert niet te denken boven wat er geschreven staat". Paulus en Apollos lieten in hun leven zien wat ze anderen voorhielden. Maar wat ze voorhielden was "wat er geschreven staat". De norm voor ons eigen leven en dat van de medegelovigen moet de Schrift zijn. We moeten anderen niet leren te denken zoals wij denken, maar anderen moeten in ons kunnen leren niet te denken boven wat er geschreven staat.

Wanneer we ons aan de Schrift onderwerpen nemen we allemaal dezelfde plaats in. Er is geen reden dienstknechten tegen elkaar uit te spelen of zichzelf belangrijker te vinden dan de ander. Elk onderscheid dat er tussen de gelovigen bestaat - en dat onderscheid is er! - is door God Zelf gemaakt. God heeft de verschillen in de gaven aangebracht. Ieder heeft zijn gave van Hem ontvangen. God heeft de verschillen bedoeld als een aanvulling op elkaar. Wanneer wij deze verschillen tegen elkaar uit gaan spelen, gebruiken we de gaven voor onszelf en vergeten we dat we die gaven hebben ontvangen om elkaar ermee te dienen.

Lees nog eens vers 1 tot en met 7.

Verwerking:

Heb je al een beetje een idee welk 'rentmeesterschap' God jou heeft toevertrouwd?

DWAAS OM CHRISTUS' WIL

12. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 4 vers 8 tot en met 13

De gelovigen te Korinthe hadden het zich gemakkelijk gemaakt. Korinthe was in die tijd een welvarende handelsstad. Van deze welvaart profiteerden de gelovigen ook. Ze waren verzadigd en rijk. Ze kwamen niets te kort. Ze hebben zelfs politieke invloed uitgeoefend, want Paulus zegt dat ze geregeerd hebben. Het lijkt natuurlijk voordeel op te leveren wanneer je een stem in de stadsregering hebt. Dan kun je tenminste een beetje voor je eigen belangen, je eigen welvaart opkomen. "Maar", zegt Paulus, "jullie hebben zonder ons geheerst". Daarmee wil hij zeggen dat ze te vroeg waren met regeren. Daar was het de tijd nog niet voor. De gelovigen zullen mogen regeren als de Heer Jezus terugkomt om het duizendjarig vreedrijk op te richten. Paulus zag daarnaar uit. Hij wilde wel dat die tijd al gekomen was. Dan zouden hij en de andere apostelen, samen met de Korinthiërs, met de Heer Jezus mogen meeregeren. Nu was het nog niet zover. De Heer Jezus is nog steeds een verworpen Heiland. Voor allen die bij Hem horen betekent dat ook dat zij verworpen zijn. De Heer Jezus heeft het gezegd: "Zij hebben Mij vervolgd, zij zullen ook u vervolgen" (Johannes 15 vers 20). Paulus en de andere apostelen waren consequent. Ze wilden straks met Christus regeren, maar ze wilden dan nu op aarde ook met Christus lijden. Dat is misschien niet zo leuk, maar het hoort bij het christen-zijn. Je kunt dat ontlopen, zoals de Korinthiërs dat deden. Je kunt je gemak ervan nemen, niet al te duidelijk laten zien dat je bij de Heer Jezus hoort.

Maar dan loop je niet in de voetsporen van Paulus, die vlak achter de Heer Jezus aan liep. Hij en de andere apostelen hadden gekozen voor Christus. Dat betekende voor het leven op aarde smaad en verwerping. Zij, die zo'n hoge plaats in de gemeente hadden ontvangen - een apostel was toch de hoogste gave - waren door God in de wereld als de laagsten geplaatst. In deze wereld hadden ze niets meer van het leven te verwachten: ze waren als ten dode gedoemden. Ze aanvaardden deze plaats omdat God hun die had gegeven. Ze waren een schouwspel geworden. Denk je eens even in. Een schouwspel is tot vermaak van de kijkers. Vele duizenden vulden

vroeger de tribunes van de Romeinse arena's om te zien hoe de ten dode gedoemden in een ongelijk gevecht het onderspit delfden. Onder keizer Nero werden christenen in de arena geworpen waar hongerige leeuwen hen verscheurden, terwijl de tribunes vol zaten met op sensatie beluste mensen. Ook in het Oude Testament staat een geschiedenis die een illustratie van een schouwspel is. Het gaat om de geschiedenis van Simson. Je hebt vast wel eens van hem gehoord, die reusachtig sterke kerel. Hij had veel overwinningen behaald op de aartsvijanden van het volk Israël, de Filistijnen. Helaas verraadde hij het geheim van zijn kracht, waardoor hij zijn kracht kwijtraakte en gevangen kon worden genomen. Toen moest hij op een feest van de Filistijnen komen om hen te vermaken. Ze konden hem nu heerlijk bespotten. Nu was het bij Simson zijn eigen schuld dat hij een schouwspel werd. Maar het geeft wel aan hoe weinig iemand in tel is die bij het volk van God hoort. Ik hoorde eens van een jonge christen uit een ander land die op school voor de klas werd geroepen. De medeleerlingen werden door de leraar aangemoedigd hem, vanwege zijn geloof, uit te jouwen. Zo'n jongen werd een schouwspel, waar anderen met leedvermaak naar keken. Ben jij wel eens in een situatie geweest dat jij je een schouwspel voelde?

Dwaas zijn om Christus' wil is niet gemakkelijk. Zeker niet als je ziet dat andere christenen sommige dingen erg gemakkelijk nemen. In vers 10 maakt Paulus een vergelijking tussen het leven van de apostelen en dat van de Korinthiërs. Hij doet dat om hen te laten voelen dat ze afstand hadden genomen van het ware christelijke leven. Hij noemt zichzelf dwaas om Christus' wil. Hij noemt hen wijs en sterk. Ze hadden immers geregeerd? Als je regeert, neem je de plaats van een sterke in, een plaats boven anderen. Ook hebben ze eer ontvangen van mensen. De apostelen werden echter veracht. De apostelen wilden graag dicht bij de Heer Jezus zijn. Hoe Hij in deze wereld was, kun je lezen in Jesaja 53.

Om hen voor te houden wat het christelijk leven inhoudt, beschrijft hij iets van het lijden dat zij hadden meegemaakt. Wat hij hun en jou en mij daarin voorhoudt is niet direct iets om jaloers op te worden. Het was niet maar eens een keertje gebeurd, zo heel per ongeluk. Nee, hij schrijft dat zij "tot op dit ogenblik" die dingen meemaakten. Hun hele leven door hadden ze ermee te maken.

Zonder eten, zonder drinken, zonder kleding. Dit moest de weldoorvoede, goedgeklede Korinthiërs wel tot nadenken brengen. Zij

hadden het zo goed en de dienstknechten van God hadden het zo slecht. Hoe kwam dat? Deelden zij wel van hun welvaart uit aan anderen die het veel minder hadden? Er kan wel een vraag bij ons opkomen: Is het mogelijk dat een dienstknecht van God, die toch een zorgende Vader in de hemel heeft, zulke dingen moet meemaken? Ja! Wanneer je dicht bij de Heer Jezus leeft, wil dat niet zeggen dat je weelderig zult kunnen leven. Soms ervaar je juist het tegendeel. De zorg van onze Vader blijkt juist in de grootste nood. Op Zijn tijd geeft Hij weer precies wat wij nodig hebben. Zulke ervaringen maken dat je dankbaarheid des te meer uitgaat naar de Gever.

Ook lichamelijk lijden hoorde voor de apostelen bij het christenzijn. Hij wist wat het was om afgetuigd te worden. In de tweede brief die hij aan de Korinthiërs heeft geschreven, somt hij in het elfde hoofdstuk een hele lijst op met allerlei vormen van lijden die hij heeft ondergaan. Hij zegt daar dat hij "meer slagen heeft gekregen" dan iemand anders. Dan heb je toch wel wat voor je Heer en Heiland over!

Een vaste woonplaats hadden ze niet. Ze waren in letterlijke zin pelgrims, doortrekkers. Wij mogen dan wel in letterlijke zin een woonplaats hebben, maar het is erg belangrijk te beseffen dat we niet op aarde thuis horen.

Ze waren ook niet te beroerd of te geestelijk om de handen uit de mouwen te steken, en niet zo'n klein beetje ook. Ze werkten zo hard, dat ze er moe van werden. Bij het volgen van Christus hoort ook dat we ijverig zijn in ons dagelijks werk. In je dagelijkse bezigheden kun je laten zien wat christenzijn betekent.

Kijk nu eens naar de opstelling van de apostelen tegenover de smaad en het kwaad dat hun werd aangedaan. Zie je geen treffende overeenkomst met de reactie van de Heer Jezus tegenover smaad en kwaad die Hem werden aangedaan? Wij reageren meestal anders. Dat komt dan, omdat we toch nog niet goed door hebben welke positie wij in deze wereld hebben. Het is een positie van uitschot en uitvaagsel. Waardeloos materiaal, niets mee te beginnen, kun je beter weggooien. Dat is wel even een streep door de hoge idealen om het in deze wereld te kunnen maken. Maar ja, bij wie hoor je nu eigenlijk?

Lees nog eens 1 Korinthe 4 vers 8 tot en met 13.

Verwerking:

Wat is het verschil in het schouwspel zoals Simson dat was en zoals de apostelen dat waren? Zie ook 1 Petrus 4 vers 14 tot en met 16.

WAT PAULUS LEERDE, OVERAL IN ELKE GEMEENTE

13. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 4 vers 14 tot en met 21

Het schaamrood moet de Korinthiërs wel naar de kaken gestegen zijn bij het lezen van de vorige verzen. Daar was hun de grote tegenstelling voorgehouden tussen de manier waarop zij christen waren en de manier waarop de apostelen het waren. Die tegenstelling zou er niet moeten zijn. Het was niet Paulus' opzet geweest om hen te beschamen. Hij had hun geschreven als een vader die bij zijn kinderen dingen ziet die hij hun niet zo heeft geleerd. Want hij was toch hun vader? Hij had hen immers door het evangelie verwekt? Hij noemt hen 'mijn geliefde kinderen'. Dat wil zeggen dat ze van hem het evangelie hadden gehoord en het hadden aangenomen. Op die manier was hij hun vader geworden en zij zijn kinderen. Daarin zien we een familierelatie. En in de liefde van Paulus voor de gelovigen in Korinthe zien we de liefde van een ouder voor zijn kinderen. Misschien heb jij ook zo iemand voor wie je heel veel betekent, omdat jij door zijn dienst tot geloof gekomen bent. Iemand die zorg voor jou heeft en die erop toeziet dat het geestelijk goed met je gaat. Het is heel fijn als er vaders in het geloof zijn die jonge gelovigen willen helpen in de weg van het geloof.

Er waren in Korinthe heel wat mensen die de dienst van Paulus maar niets vonden. Paulus spreekt wat spottend over 'tienduizend leermeesters'. Hij bedoelt hiermee mensen die zich bij de Korinthiërs voordeden als leraars. Zij vonden zichzelf heel wat betere leraars dan Paulus. Hun dienst werd ook heel vlot geaccepteerd door de gelovigen, omdat ze hun een fijn, gemakkelijk christelijk leven voorhielden. Was wat Paulus hun voorhield niet wat teveel gevraagd? Nee, het was niet teveel gevraagd. Hij verkondigde hun geen droge theorie. Wat hij hun voorhield had hij zelf in zijn leven waargemaakt. Hij kon hen dus vermanen, zowel vanuit zijn 'vaderschap' als vanuit zijn eigen leven: "weest mijn navolgers". In hoofdstuk 11 vers 1 zegt hij hetzelfde, terwijl hij eraan toevoegt: "zoals ook ik van Christus". Paulus vroeg alleen om navolging in zoverre hij zelf Christus navolde. In die zin kun jij iemand die jou geestelijk helpt ook

navolgen. Daarom is het voorbeeld van oudere gelovigen erg belangrijk. Maar blijf kijken of ze zelf Christus navolgen. Door persoonlijk in de Bijbel te lezen zul je kunnen zien of het voorbeeld dat ze geven een goed voorbeeld is. Een goed voorbeeld wordt gegeven, wanneer het op de Heer Jezus lijkt.

Wat Paulus hier allemaal schrijft, geldt voor alle gemeenten. Het was niet zo dat hij in de gemeente te Efeze weer wat anders leerde en in de gemeente te Kolosse ook weer. Hij heeft op verschillende plaatsen wel over verschillende dingen gesproken. Maar wat hij in Efeze en Kolosse leerde was niet in strijd met wat hij in Korinthe had geleerd. Hij praatte maar niet wat heen en weer. Hij was een man van wie je op aan kon. Hij leerde niet de ene keer dit en een andere keer dat. De verdeeldheid in de christenheid komt juist door het steeds weer anders uitleggen van de Bijbel. Al de brieven van Paulus, en trouwens de hele Bijbel, vormen een eenheid. De uitleg van de Bijbel is niet aan veranderingen onderhevig. Dat zou een mooie boel worden. Weer kon Paulus wijzen op zijn voorbeeld. Zijn wegen waren "wegen, die in Christus zijn", dat wil zeggen dat zijn woorden en daden waren zoals Christus ze bedoelde. De manier waarop Paulus te werk ging paste volledig bij Christus. Niet alleen zijn onderwijs was in overeenstemming met Christus, maar ook de weg die hij ging om dit onderwijs bekend te maken. Hij gebruikte geen fraaie woorden of sluwheid om de gelovigen voor zijn zienswijze te winnen. Het ging hem om Christus en Zijn eer in de gemeente. En omdat er maar één gemeente is vertelde hij overal hetzelfde.

Het is voor jou heel belangrijk dit goed te zien. Je hoort wel eens de klacht, dat iedereen de Bijbel weer anders uitlegt. Meestal is dit een excuus om zich niet met de Bijbel bezig te houden. En wanneer je niet in de Bijbel leest, kun je gewoon verder leven zonder je iets door de Bijbel te laten gezeggen. Laat zulke redeneringen niet bij jezelf toe. De enige voorwaarde om te kunnen begrijpen wat de Bijbel zegt is: Ben je bereid om te doen wat de Bijbel zegt. Kijk maar eens in Johannes 7 vers 17. Daar zegt de Heer Jezus: "Als iemand Zijn [Gods] wil doen wil, zal hij van deze leer erkennen of zij uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek". Leer dit vers maar uit je hoofd. Dit vers wil zeggen dat gehoorzaamheid aan de wil van God de voorwaarde is om Gods Woord te begrijpen. Alleen wanneer je bereid bent om te gehoorzamen, zul je kunnen ontdekken of een bepaalde uitleg van een Bijbelgedeelte een uitleg van mensen is of dat de uitleg de bedoeling van God weergeeft. Je moet goed beseffen dat Paulus

deze dingen zegt met het oog op de gemeenten. Er is slechts één gemeente die bestaat uit alle ware gelovigen. Maar, zoals je in de eerste verzen in hoofdstuk 1 hebt gezien, is er ook in elke plaats op aarde waar gelovigen wonen een gemeente. Die bestaat uit al de gelovigen die in die plaats wonen. Wat Paulus nu, onder de leiding van de Heilige Geest, aan de gelovigen van een bepaalde plaats schrijft, geldt daarom ook voor de gelovigen die in andere plaatsen wonen. Hij gaat eraan voorbij dat gelovigen van elkaar gescheiden zijn door allerlei muren die ze zelf hebben opgetrokken. Toen waren die muren er nog niet, nu zijn ze er wel. Wie nu naar dit woord van Paulus, dat is van God Zelf, wil luisteren, zal die muur moeten weghalen of zelf moeten weggaan.

Om te laten zien dat het maar niet een persoonlijke visie was, had hij Timotheüs naar hen toegestuurd. Van hem zouden ze precies hetzelfde horen. Sommigen dachten dat Paulus zelf niet durfde komen, en dáárom Timotheüs stuurde. Maar dat was niet zo. Als de Heer het wilde, zou hij komen. En dan zou hij niet willen luisteren naar die praatjesmakers. Hun woorden hadden geen inhoud, er zat geen kracht van God in en daarom hadden ze geen uitwerking. Jij leeft in een wereld waarin heel wat wordt afgepraat. Maar hoeveel woorden hebben er nu werkelijk kracht en werken iets uit? Vaak is het veel beloven en weinig geven. Het koninkrijk van God bestaat daar niet uit. In het koninkrijk van God gaat het om een leven waarin de kracht van God zichtbaar wordt. Het is het terrein waar jij nu thuis hoort en waarin jij mag laten zien dat de Heer Jezus jouw Heer is. Door eenvoudig naar Hem te luisteren en te doen wat Hij zegt, zal Zijn kracht in jouw leven zichtbaar worden.

Hoe moest Paulus bij hen komen? Ze mochten het zelf zeggen. Moest hij met de roede komen? Dat zou gebeuren wanneer ze niet luisterden naar zijn vermaning om hem na te volgen. (Ja, soms moet er wel eens harde taal gesproken worden. Dat is echt niet in strijd met de liefde. Zo gaat God ook om met Zijn kinderen. In Hebreeën 12 vers 6 wordt tuchtiging door de Heer als een bewijs van liefde genoemd.) Of zou hij kunnen komen in liefde en in de geest van zachtmoedigheid? Dat hoopte hij, want dat zou betekenen dat ze hun verkeerde opstelling hadden ingezien. Zijn brief zou dan de uitwerking hebben gehad die hij vurig verlangde. Zij zouden Christus weer voor hun aandacht hebben, zowel in hun persoonlijk leven als in hun leven als gemeente. Als hij dan kwam zou hij hen in liefde en zachtmoedigheid verder helpen.

Lees nog eens 1 Korinthe 4 vers 14 tot en met 21.

Verwerking:

Jij kent ook wel gelovigen die voor jou een voorbeeld zijn. Ga eens na waarom ze je als voorbeeld aanspreken. Denk daarbij aan wat Paulus heeft gezegd.

ZONDE IN DE GEMEENTE

14. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 5 vers 1 tot en met 5.

Het is niet zo gemakkelijk om op een eenvoudige manier iets over dit belangrijke hoofdstuk te zeggen. En een belangrijk hoofdstuk is het! Je hebt hier één van de belangrijkste gedeelten uit het Nieuwe Testament waarin je kunt lezen wat de plaatselijke gemeente moet doen als er bij hen zonde aanwezig blijkt te zijn. Geen enkele plaatselijke gemeente kan voorkómen dat er gezondigd wordt. De gemeente bestaat uit gelovigen, die helaas allemaal nog in staat zijn om te zondigen. De grote vraag is alleen hoe de gemeente reageert in het geval dat er een zonde van iemand bekend is geworden. Het antwoord op deze vraag is ook erg belangrijk om te kunnen constateren of een geloofsgemeenschap ook echt een gemeente genoemd kan worden. Tilt men niet zwaar aan de aanwezigheid van de zonde én reageert men niet op de oproep om de zonde weg te doen, dan heb je niet te maken met een gemeente van God.

Voordat je nu verder dit hoofdstuk gaat doornemen, moet je eerst zien dat er een verschil is tussen in de zonde vallen en in de zonde leven. Het verschil is dit: In de zonde vallen betekent, dat we iets doen wat zondig is; we begaan een verkeerde daad. Maar in de zonde leven is niet een éénmalig iets: het is een zondige levenspraktijk erop na houden. Het is verschrikkelijk als iemand een keer overspel pleegt. Het is nog veel verschrikkelijker als iemand in overspel leeft. Dat is in dit hoofdstuk aan de orde. Er is nog iets dat je moet weten en dat is dat niet met iedere zonde op dezelfde manier moet worden gehandeld. Stel je nu voor dat jij een broeder of een zuster ziet zondigen. Hij of zij doet iets wat tegen de wil van God ingaat. Wat moet je dan doen? Moet je het dan gelijk aan de gemeente, dus aan alle broeders en zusters gaan vertellen? Nee, dat moet niet! Wat je moet doen kun je lezen in Mattheüs 18 vers 15 tot en met 17. Kort gezegd staat daar: Eerst moet je er alleen heengaan en proberen de ander te winnen. Als dat niet lukt, moet je nog iemand (één of twee) meenemen en opnieuw proberen die ander te winnen. Lukt het dan nog niet om de ander tot belijdenis van zijn of haar zonde

te brengen, dan pas moet je het aan de gemeente vertellen. Dan gaat de gemeente zich met hem of haar bemoeien.

Stel je voor dat jij in een persoonlijk gesprek de ander had kunnen overtuigen van het verkeerde. Hij of zij had het dan beleden en de zaak was klaar. Niemand had er dan verder iets van geweten. Denk je eens in wat er was gebeurd wanneer je direct naar de gemeente was gestapt en daar verteld had, wat je had ontdekt. Dat zou toch wel tot grote schade van de ander, die een broeder of zuster is, zijn geweest.

Hier in Korinthe gaat het om een verschrikkelijke zonde. Het gaat om een geval van hoererij, zoals onder de volken zelfs niet bestond. De volken, die leefden zonder God, leefden in allerlei wellusten en uitpattingen. Maar wat hier in de gemeente van God werd gevonden, was zelfs hun wat te gortig. Je kunt je afvragen of zoiets wel mogelijk is bij een gelovige. Ja, zoiets is mogelijk. Denk nooit dat jij, nu je een gelovige bent, niet tot zoiets in staat zou zijn. Wie dat wel denkt, heeft de les van Romeinen 7 vers 18 nog niet geleerd, waar staat: "Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont". Dat moet niet een uit het hoofd geleerd lesje zijn, maar een diepe, innerlijke overtuiging. Hoe meer jij je dat bewust bent, hoe meer je bewaard zult worden voor een vallen in de zonde.

Hoe reageerden de gelovigen in Korinthe nu op deze zonde? Ze deden eigenlijk of er helemaal niets aan de hand was. Ze maakten zich er totaal niet druk over. Integendeel, ze waren opgeblazen, dat wil zeggen dat ze zich groter voordeden dan ze waren, ze vonden zichzelf geweldig. Ze hadden immers enorm veel gaven? Paulus prikt daar doorheen. Hij zegt hun dat leeddragen, verdriet hebben over wat er was gebeurd, heel wat meer bij hen zou passen. Dan zou hij die de zonde had begaan uit hun midden zijn weggedaan. Want het is toch ondenkbaar dat zonde in het midden van de gemeente kan blijven bestaan? We kunnen God toch niet met zonde verbinden? God en de Heer Jezus kunnen onmogelijk blijven bij een gemeente waar de zonde aanwezig blijft.

Waar het dus om ging was, dat de Korinthiërs geen leed hadden gedragen. Ze waren ongevoelig voor het feit dat er iemand onder hen op zo'n zondige wijze leefde. Daarbij komt nog dat er algemeen over gesproken werd (vers 1)! Wat een schande voor de Heer Jezus. Wanneer ze enig gevoel hadden gehad van de heiligheid van God zouden ze zich dan niet diep hebben gebogen voor de Heer

en Hem hebben beleden dat zo iets onder hen kon plaatsvinden? Je kunt er zeker van zijn dat de Heer dan duidelijk had gemaakt wat er had moeten gebeuren. Voor ons is dat ook erg belangrijk. Stel je voor dat er in de gemeente zonde openbaar wordt en dat het gaat om een zonde waar zelfs in de wereld schande over wordt gesproken. Dat was toch het geval in Korinthe? Wat doen we dan? Doen we of er niets aan de hand is? Gaan we gewoon door met onze samenkomsten, alsof er niets is gebeurd, terwijl wij ons gelukkig prijzen dat we zoveel zegeningen hebben gekregen? Of dragen we er leed over? Schamen wij ons? Gaan we ermee naar de Heer, om Hem te vragen wat we moeten doen? Ik hoop het laatste.

Voor Paulus was de zaak erg duidelijk. Voor hem waren lange verhalen met duizend en één excuses overbodig. Hij had de boosdoener al aan de satan overgeleverd. Wat Paulus hier doet is een persoonlijke daad. Hij had als apostel daartoe het gezag. Zoiets kunnen wij niet doen. Maar je ziet wel dat hij het doet met het oog op het behoud van de boosdoener. Het vlees moest verdorven worden, maar de geest behouden. De boosdoener was de lusten van zijn vlees gevolgd. Door hem aan de satan over te leveren, kreeg de satan de vrije hand om hem te laten voelen wat het vlees eigenlijk is. De satan is hier dus een instrument in de hand van God om één van Zijn kinderen te laten voelen hoe dwaas het is om je eigen genotzucht te zoeken. Dat het hier gaat om een gelovige blijkt uit de tweede brief aan de Korinthiërs. In hoofdstuk twee en zeven lees je over de goede uitwerking die de toegepaste maatregelen hebben gehad.

Hoewel het dus een persoonlijke daad van Paulus als apostel was, deed hij het toch niet los van de Korinthiërs. Hij voelt zich in de geest met hen verbonden. Hij verwachtte van de Korinthiërs dat zij zich één met hem zouden voelen. Dan zouden zij zich aansluiten bij wat Paulus met de boosdoener deed. Het is namelijk heel belangrijk dat een tuchtmaatregel die op een gelovige wordt toegepast, door allen wordt erkend. Dat wil zeggen, dat als in een gemeente iemand uit het midden moet worden weggedaan, dat allen daaraan meewerken. Zo iemand moet dan echt alleen komen te staan. Het lijkt een harde maatregel. Het kan ook lijken of de gelovigen die dit moeten doen zich beter voelen. Maar is gehoorzaamheid aan Gods Woord iets wat we doen omdat we ons beter voelen? Is het niet onze plicht? Daar komt bij dat de boosdoener in wezen niet slechter is dan wij. Wij zijn precies hetzelfde. Als we dat beseffen zal dat ons bewaren voor een harde opstelling. In een gezin zie je hetzelfde.

Ouders moeten hun kinderen straffen als ze verkeerde dingen hebben gedaan. Dat doen die ouders niet omdat ze beter zijn, maar in gehoorzaamheid aan Gods Woord en om hun kinderen voor ergere dingen te bewaren. De ouders moeten hun kinderen ook niet in drift en kwaadheid straffen. Ouders die echt van hun kinderen houden zullen hen in liefde straffen, omdat ze weten dat (een juiste) straf een goede uitwerking zal hebben.

Nog één ding: De gemeente heeft de kracht of het gezag voor de maatregel die ze moet nemen gekregen van de Heer Jezus. De gemeente is de gemeente van Jezus Christus. Wat de ene plaatselijke gemeente aan maatregelen neemt, geldt dan ook voor alle plaatselijke gemeenten over de hele wereld (zie ook hoofdstuk 4 vers 17).

Lees nog eens 1 Korinthe 5 vers 1 tot en met 5.

Verwerking:

Wat moet je doen als er zonde in de plaatselijke gemeente aanwezig blijkt te zijn?

DOET DE BOZE UIT UW MIDDEN WEG

15. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 5 vers 6 tot en met 13

Het was dus niet best in Korinthe. Toch was Paulus deze brief begonnen met hen aan te spreken als 'de gemeente van God die te Korinthe is'. Omdat ze dat waren, kon en moest Paulus hen op hun fouten wijzen. Pas als ze niet zouden luisteren naar wat hij hun schreef, pas dan zouden ze niet meer een gemeente van God zijn. Dat geldt nu nog steeds. Alleen wanneer een groep gelovigen luistert naar wat Paulus, onder de leiding van Gods Geest, in zijn brieven heeft geschreven, kun je zo'n groep erkennen als een 'Gemeente' van God. Je begrijpt natuurlijk wel dat we naar de hele Bijbel moeten luisteren, omdat de hele Bijbel het Woord van God is. Maar het zijn toch vooral de brieven van Paulus waarvan veel christenen zijn afgeweken. En onder de brieven van Paulus is het bovenal de eerste brief aan de Korinthiërs waaraan veel christenen een eigen uitleg hebben gegeven. Daardoor zijn er zoveel verschillende kerken en groeperingen ontstaan. Als je wilt weten hoe gemeente-zijn in onze tijd moet plaatsvinden, kun je terecht in de eerste brief aan de Korinthiërs.

Zoals gezegd was het daar verre van ideaal. Zij roemden in hun zegeningen, terwijl het grofste kwaad onder hen gebeurde, zonder dat zij zich er iets van aantrokken. Hierover wijst Paulus hen op duidelijke wijze terecht in vers 1 tot en met 5.

In vers 6 maakt hij hun nog iets duidelijk. Ook dat is erg belangrijk. Hij vergelijkt het kwaad, de zonde, met zuurdeeg. Om te begrijpen waarom hij deze vergelijking maakt, moet je eerst weten wat zuurdeeg is. Zuurdeeg is een stukje deeg dat van een klomp brooddeeg wordt afgenomen en apart wordt gelegd. Langzamerhand verzuurt dat stukje helemaal. Wanneer dit kleine stukje verzuurd deeg nu in het brooddeeg wordt gedaan, wordt daardoor het hele brooddeeg verzuurd. Dit beeld van de verzurende werking van een klein stukje zuurdeeg wordt hier door Paulus gebruikt. Er wordt trouwens vaker in de Bijbel over gesproken. En overal waar je over zuurdeeg in de Bijbel leest, is het een voorstelling van het verkeerde, van de zonde. Maar zoals uit het voorbeeld van het zuurdeeg blijkt is

de zonde niet alleen iets waarmee de persoon die zondigt te maken heeft, maar het is ook iets waardoor anderen aangetast worden. Wanneer de zonde niet uit het midden van de gemeente wordt weggedaan, ziet God die hele gemeente als zondig. Het hoeft helemaal niet te betekenen dat de anderen in dezelfde zonde gaan leven. Paulus zegt niet dat allen in Korinthe nu hoereerders waren geworden. Maar omdat ze niets deden met de zonde die onder hen werd gevonden, moest hij hun voorhouden dat ze zich één maakten met de zonde.

Wat moesten ze nu doen? Wat moeten wij doen als er zonde openbaar geworden is? De opdracht is: zuivert het oude zuurdeeg uit. Dat wil zeggen: de zonde moet worden weggedaan. En als de persoon die de zonde heeft begaan, die zonde niet wil belijden, dan moet die persoon worden weggedaan. Als dat gebeurt, is de gemeente weer een nieuw deeg. De gemeente is immers een ongezuurd deeg? Dat wil zeggen: de gemeente bestaat toch uit gelovigen die weten dat God hun zonden heeft weggedaan, geoordeeld in het werk van de Heer Jezus? Hij wordt hier voorgesteld als 'ons pascha'; Paulus herinnert de Korintheërs aan Exodus 12. Daar konden zij (en kun jij) lezen dat het pascha het feest was dat de Israëlieten vierden, vlak voordat zij uit Egypte werden bevrijd. De vader van het gezin nam een lam en slachtte het. Het bloed van dat lam werd aan de deurposten en de bovendorpel gestreken. Dat gebeurde op voorschrift van God. God had namelijk gezegd dat Hij een engel door het hele land zou laten gaan om alle eerstgeborenen te doden. Maar wanneer hij het bloed aan de deurposten zou zien, dan zou hij voorbij gaan. Daar was als het ware de dood al geweest: het lam was gestorven in de plaats van de eerstgeborene. Zo mogen wij weten dat 'ons pascha, Christus, is geslacht'. Maar Paulus blijft daar niet bij staan. Na Exodus 12 herinnert hij de Korintheërs ook aan Exodus 13. Na het vierden van het pascha volgde namelijk het feest van de ongezuurde broden. Dat was een feest dat zeven dagen duurde en in die zeven dagen wordt eigenlijk het hele leven voorgesteld. Begrijp je het verband al een beetje? Bij Israël was het zo: na het pascha kwam het feest van de ongezuurde broden. Bij ons, de gemeente, is het zo: na de dood van Christus voor ons mag er in heel ons leven geen ruimte meer gegeven worden aan de zonde. Als er toch weer iets van zonde in het leven van een gelovige binnenkomt, dan moet hij of zij daar direct mee handelen en het uitzuiveren, of wegdoen. Dan pas spoort hun praktijk weer met hun

positie. Wat ik je heb proberen duidelijk te maken is in een paar woorden samen te vatten: Christus en de zonde kunnen niet samengaan.

En als een plaatselijke gemeente hier nu eens niet naar handelt, en het kwaad niet uitzuivert? Dan staat in 2 Timotheüs 2 vers 21 dé opdracht voor iedere gelovige van die plaatselijke gemeente, die naar de wil van God wil handelen. Daar staat dat zo iemand daar dan zelf moet weggaan. Hij moet 'zichzelf uitzuiveren'. Vervolgens moet hij op zoek gaan naar anderen die dat ook hebben gedaan, om samen "met hen de Heer aan te roepen uit een rein hart".

Na alles wat moet worden weggedaan en uitgezuiverd, komt in vers 8 de oproep om feest te vieren. Met dit feestvieren wordt niet bedoeld wat ik wel eens op T-shirtjes heb zien staan: een paar grote, schuimende potten bier en daaronder de woorden "het leven is één groot feest". Dat feestvieren hoort bij het oude zuurdeeg. Echt feestvieren doen we als we leven voor de Heer Jezus. Hij is het echte ongezuurde brood. In zijn leven was niets van zonde aanwezig. Hij leefde in alles voor Zijn Vader en dat was Zijn vreugde.

De wereld om ons heen zit vol met mensen die in de afschuwelijkste zonden leven. Het is onmogelijk om die contacten te vermijden, als je midden in het leven staat. Je hebt er mee te maken op school, op je werk, in de buurt waar je woont. Als Paulus zegt, dat we geen omgang met hoereerders mogen hebben, bedoelt hij daarmee dan ook niet de mensen in de wereld om ons heen. Nee, het gaat hem om "iemand die broeder genoemd wordt" terwijl hij in de zonde leeft. Hij geeft zich uit voor een gelovige, en misschien is hij het ook, maar in zijn leven laat hij dat niet zien. Integendeel, zijn leven is in strijd met de Bijbel. (Tussen haakjes, de lijst van zonden die in vers 11 volgt is niet bedoeld om een compleet overzicht te geven van mogelijke zonden waarmee de gemeente zou moeten handelen. Je vindt er bijvoorbeeld niet de moordenaar en de dief.) Met "iemand die broeder genoemd wordt", maar die in de zonde leeft, mogen we geen omgang hebben. We mogen er zelfs niet gewoon mee gaan eten. Het is dus helemaal ondenkbaar dat zo iemand nog zou kunnen deelnemen aan het avondmaal van de Heer. Met de mensen van de wereld hebben we in dit opzicht niets te maken. God zal hen op zijn tijd oordelen en wij mogen hun nu nog het evangelie verkondigen om aan dat oordeel te ontkomen. Maar de gemeente heeft de verantwoordelijkheid om te oordelen hen die tot de gemeente

behoren. De boze moet door de gemeente uit haar midden worden weggedaan. Er wordt wel eens gezegd dat de gemeente geen tucht moet uitoefenen. Als bewijs daarvoor wordt dan gewezen op Mattheüs 13 vers 29. Maar als je dat gedeelte goed leest, zie je dat het daar niet gaat om de gemeente maar om het koninkrijk der hemelen. Je hoeft je daar dus niet door van de wijs te laten brengen.

Als er echte liefde voor de Heer Jezus én voor zijn gemeente is, zullen we in de gemeente niets willen toelaten wat Hem oneer aandoet. Waarop het aankomt is of wij de kant van God kiezen tegenover de zonde.

Lees nog eens 1 Korinthe 5 vers 6 tot en met 13.

Verwerking:

Waarom is het zo belangrijk dat de boze uit het midden van de gemeente wordt weggedaan?

RECHTSZAKEN EN RECHT ZOEKEN

16. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 6 vers 1 tot en met 6

Ruzie maken. Het komt in de beste families voor. Maar dit gezegde mag niet als een excuus dienen, dat het ook in de familie van God voorkomt. In de familie van God mogen eigenlijk geen ruzies voorkomen. En toch gebeurt het. Hoe komt dat? Misschien is het jou ook wel eens overkomen, dat een ander je te kort heeft gedaan. Ik zal een voorbeeld geven. Stel je hebt een auto. Die leen je even aan een broeder uit. Je krijgt je eigendom weer netjes en onbeschadigd terug. Maar na verloop van enige tijd rolt er een bekeuring wegens te hard rijden door de brievenbus. Je kunt je gelukkig herinneren dat op de bewuste datum waarop de bekeuring is gedateerd, jij je auto had uitgeleend. Jij gaat er dus mee naar je broeder. Laat die nu helemaal van niets weten, althans zo doet hij zich voor. Maar jij weet zeker dat hij op die bewuste dag jouw auto heeft geleend. De zaak loopt zo hoog op dat jij ermee naar de rechter stapt. Je laat het er toch niet bij zitten? Jij wilt dat de zaak tot op de bodem wordt uitgezocht. Het loopt erop uit dat twee broeders voor de rechter staan om hun gelijk te eisen. Wat een slechte zaak voor het getuigenis van God op aarde.

Zoiets had Paulus te horen gekregen van de gelovigen te Korinthe. Hij vond dat een trieste vertoning. Hoe durfden ze dat te doen? Gingen ze nota bene hun ruzies uitvechten bij de onrechtvaardigen! Er staat niet bij om wat voor soort zaak het ging. Voor mijn voorbeeld kun je dus vele andere mogelijkheden invullen waarover ruzie tussen gelovigen kan ontstaan. Zoals gezegd, mag het eigenlijk niet voorkomen onder kinderen van God. Maar als het nu toch gebeurt, hoe ga je daar dan mee om? Dat is de vraag waarom het gaat. Paulus berispt hen dat ze met hun ruzies naar de wereldse rechter gingen en niet naar de heiligen, dus de broeders en zusters.

Weet je waarom hij dit zegt? Omdat de heiligen, de gelovigen, de wereld zullen oordelen. Wat zegt Paulus daar? Zullen wij de wereld oordelen? Ja, dat zegt hij. Oordelen moet je hier wel zien in de betekenis van regeren en niet van veroordelen. En als de heiligen de wereld zullen oordelen, zouden ze dan niet in staat zijn om in de meest onbeduidende rechtszaken een uitspraak te doen? Laat dit

eens goed tot je doordringen. Jij mag straks, als de Heer Jezus over de wereld zal regeren, met Hem mee regeren. Je zult dan precies weten hoe je in allerlei situaties het beste kunt handelen. Ben jij straks anders dan nu? Nee, je bent nog dezelfde. Er is maar één ding bij jou veranderd en dat is, dat je het vlees, je oude natuur, niet meer bij je hebt. En het is juist dat wat jou nu nog zo vaak in de weg staat, om op een goede manier te reageren als een ander je te kort doet.

Een beter advies is er niet te geven dan wat Paulus hier geeft: denk aan je toekomst! In de toekomst zul je zelfs engelen oordelen. Hier dus weer in de zin van: over engelen regeren, dus hun zeggen wat ze moeten doen. Dat is even wat! Engelen zijn machtige wezens. Eén engel heeft eens in één nacht 185.000 mensen gedood. Je kunt dit lezen in Jesaja 37 vers 36. Engelen zijn wezens die nu door God gebruikt worden om de gelovigen te helpen en te beschermen. Dat staat in Hebreëën 1 vers 14. Straks mag jij aan de engelen vertellen waar ze naar toe moeten gaan en wat ze moeten doen. Wat moeten deze machtige wezens er niet van denken als je nu zo laat gaat in de dingen van dit leven, die straks hun betekenis hebben verloren? Want daarom gaat het hier: om de dingen van het alledaagse leven. Het gaat om dingen die in zichzelf geen enkele waarde hebben voor de toekomst. De vraag is alleen: hoe belangrijk zijn ze voor jou? Wil je, met alle geweld, het deel wat jou toekomt, en dat je niet hebt gekregen, opeisen? De engelen kijken hoe je reageert op zulke situaties. Je kunt de waarde van 'de dingen van dit leven' het beste bepalen door ze te bekijken in het licht van de toekomst. Dat is wat Paulus hier doet. Als je dat doet raak je de pijn van het verlies kwijt en je verheugt je in wat je straks zult ontvangen.

Dit gedeelte is erg praktisch. Het gaat over de gewone dingen van het leven. Als er problemen tussen gelovigen ontstaan over alledaagse dingen, moeten andere gelovigen die problemen kunnen oplossen. Daar is geen speciale gave of een buitengewoon geestelijk inzicht voor nodig. De eenvoudigste gelovige is in staat om met de wijsheid van God in zulke situaties een uitspraak te doen. Paulus zei dat ze zich moesten schamen. Beroemden zij zich niet op hun vele gaven? Maar ondanks die vele gaven spande de ene broeder tegen de andere broeder een rechtszaak aan. Op die manier hingen ze de vuile was van de gemeente buiten de deur en werd het bekend in de wereld. Wat een beschamende vertoning! Zouden de mensen in de wereld jaloers worden gemaakt om ook een christen te worden als ze zulke dingen hoorden? Ze zouden alleen maar minachtend en met

leedvermaak over die ruziënde christenen kunnen spreken. Het bestaan van de vele verschillende kerken en groepen is al iets om je over te schamen. Maar het doet mij extra pijn wanneer ik wel eens in de krant lees over zaken waaruit blijkt dat in die verschillende kerken en groepen de christenen het ook nog niet met elkaar eens zijn. En dan kan het me niet schelen om wat voor kerk of groepering het gaat.

Waar was die ene broeder die een uitspraak zou kunnen doen tussen zijn broeders? Er moet een grote gemeente geweest zijn in Korinthe, want God zegt tegen Paulus in Handelingen 18 vers 10: "Ik heb veel volk in deze stad". Maar een groot aantal gelovigen in een plaatselijke gemeente is nog geen garantie voor een gezond geestelijk leven in die gemeente. Als je vindt dat je een eenvoudige broeder of zuster bent kun je heel gemakkelijk een beetje in de massa opgaan. Wanneer je een bepaalde gave hebt ontvangen kun je je heel gemakkelijk een beetje boven de massa verheven gaan voelen, of erboven verheven worden door andere gelovigen. Geen van beide is goed. In de gemeente heeft ieder zijn eigen plaats en taak. Paulus komt daar nog uitvoerig op terug in hoofdstuk 12. Dat neemt niet weg dat ieder de verantwoordelijkheid heeft om erop toe te zien dat er geen dingen gebeuren waardoor de gemeente in opspraak komt. Dus hoe eenvoudig jij je ook voelt (je kunt jezelf trouwens nooit te eenvoudig vinden), jij hebt de opdracht om ruzies in de gemeente over allerlei gewone dingen te helpen oplossen. Daar heb je niet in de eerste plaats een helder verstand of een scherp inzicht voor nodig, maar een dagelijkse omgang met de Heer Jezus. Dan krijg je de wijsheid die je in zulk soort gevallen nodig hebt. (Tip: deze wijsheid zal je, wanneer je nog jong bent, ertoe brengen een bepaalde zaak eerst met oudere, wijze, broeders te bespreken.)

Lees nog eens 1 Korinthe 6 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Heb jij wel eens ruzie gehad met een broeder of zuster? Hoe is dat opgelost? Of heb je misschien op dit moment met iemand ruzie? Hoe denk je dat op te kunnen lossen? Of weet je van anderen dat ze ruzie hebben? Wat kan jouw taak daarin zijn?

ALLES IS MIJ GEORLOOFD, MAAR ...

17. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 6 vers 7 tot en met 13a

Het was toch wel erg dat er in Korinthe niemand was, die een uitspraak kon doen in een onbelangrijk geschil. Als die er was geweest, zou het geschil zijn opgelost. Helaas, zo'n persoon was er niet en omdat de ruziemakende broeders ieder hun gelijk wilden hebben gingen ze naar een ongelovige rechter. Wat een toestand! Maar er was nog een andere manier waarop een geschil kon worden opgelost en dat was wanneer één van de twee gewoon de minste wilde zijn. Het is toch eigenlijk te gek dat de gelovigen over allerlei onbenullige dingen ruzie maken. Waarom lijden we niet liever onrecht? Laat die ander dan maar zijn voordeel hebben. Geluk ermee. Daarvoor moet je jezelf overwinnen, want het kost moeite om zo te reageren. We willen allemaal graag hebben waar we menen recht op te hebben. Het ligt ons helemaal niet om de minste te zijn. We hebben echter een prachtig voorbeeld in de Heer Jezus. Hij heeft nooit zijn rechten opgeëist, maar onrecht geleden en Zichzelf tekort laten doen. Hij wist dat het niet de tijd was om voor zijn eigen rechten te strijden. En Hij kende Zijn eigen rechten precies. Toch wachtte Hij - en Hij wacht nog steeds - op de tijd van Zijn Vader. Echt, alle onrecht wat je hier vrijwillig ondergaat, zal jou door de Vader worden vergoed op Zijn tijd.

Als je het kunt opbrengen om onrecht te lijden of je te kort te laten doen, blijf je ook bewaard om een ander onrecht te doen. Paulus moest de Korinthiërs het verwijt maken, dat zij zelf onrecht deden en te kort deden aan anderen en dat nog wel aan broeders. Zo zijn wij, gelovigen, van nature. We kunnen een heel sterk rechtvaardigheidsgevoel hebben als het om onze eigen belangen gaat. We komen dan zogenaamd op voor het recht, dat we immers aan onze zijde hebben, terwijl we in werkelijkheid onze broeder onrecht aandoen of te kort doen.

Paulus neemt dat hoog op. Onrecht doen betekent dat je op een onrechtvaardige lijkt. En een onrechtvaardige komt niet in het koninkrijk van God, net zo min als hoereerders en al die andere bedrivers van afschuwelijke zonden, die Paulus in vers 9 en 10

opsomt. Het is toch niet mis wat Paulus hier zegt. Wie zijn broeder onrecht doet stelt hij op één lijn met de bedrivers van die vreselijke zonden. Hij zet zijn woorden extra kracht bij door te zeggen: "Dwaalt niet!"

Het gaat om het beërven van het koninkrijk van God. In dat koninkrijk is geen ruimte voor welke zondaar dan ook. Daar horen alleen mensen in thuis die gebroken hebben met hun zondige verleden en nu voor God willen leven. Als je terugvalt in oude zonden moet je dat direct erkennen en opnieuw ermee breken. Het is nodig dat je wel eens herinnerd wordt aan wat je vroeger was. Tegelijk word je er dan ook aan herinnerd wat er allemaal met je is gebeurd: je bent 1. afgewassen, 2. geheiligd en 3. gerechtvaardigd.

Het eerste is: je zonden zijn afgewassen door het bloed van de Heer Jezus. Al het verkeerde is weg.

Het tweede is: je bent geheiligd, dat wil zeggen dat God jou nu voor Zichzelf wil hebben om voor Hem te leven. Je moest eerst afgewassen worden, want toen je nog in de zonde leefde kon God niets met je beginnen.

Maar er is nog iets. Je bent, ten derde, ook gerechtvaardigd. God heeft je niet alleen los gemaakt van de wereld om in deze wereld voor Hem te leven, maar Hij heeft jou ook aan Zichzelf verbonden. Je mag en kunt nu heel dicht bij Hem zijn.

Je begrijpt dat deze prachtige dingen niet gebeurd zijn, omdat jij zo goed was. God heeft dat kunnen doen "door de naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God". Alleen door wie de Heer Jezus voor God is en door het werk dat Hij heeft volbracht kon God zo met ons handelen. En de Geest van God die in jou woont, geeft je de zekerheid dat God zo met je heeft gehandeld.

De verbinding tussen vers 11 en 12 is als volgt. In vers 11 zie je dat God je heeft vrij gemaakt van de boeien van de zonde waarin je gevangen was. Toen je nog niet was afgewassen enz. was je niet vrij. Je dacht het misschien wel, maar je ziet nu wel dat je toen een slaaf van de zonde was. Je leefde onder verplichtingen, die je jezelf oplegde of die anderen je hadden opgelegd. Dat is nu voorbij. Je mag nu alles. Zo staat het er, tot twee keer toe zelfs! "Alles is mij geoorloofd". Inderdaad. Alleen wordt er beide keren iets aan toegevoegd. Dat is niet om je vrijheid in te perken, maar om er op de

juiste manier mee om te gaan. De eerste toevoeging is: "maar niet alles is nuttig". Denk er maar over na of het nuttig is wanneer je iets wilt doen, wat op zichzelf niet zondig of verkeerd is. Als ik aan mijn kinderen of aan andere jongelui denk, kan het zijn dat ik daardoor een slecht voorbeeld geef. Let erop dat Paulus hier in de ik-vorm spreekt. Het gaat om jouw en mijn persoonlijke oefening in het gebruik van de christelijke vrijheid.

De tweede toevoeging is: "ik zal mij door niets laten overheersen". Als je niet op een juiste manier met je vrijheid omgaat, kom je opnieuw onder een wet terecht. Je zult dan merken dat dingen die best mogen, macht over je krijgen. Kan ik het echt doen zonder eraan verslaafd te raken? Wanneer ik eraan verslaafd raak, ben ik daarin geen baas meer over mezelf, maar word ik geleefd.

In vers 13 spreekt Paulus over voedsel. Heel wat mensen laten zich door hun buik leiden. Eten, lekker en veel, staat bij velen hoog genoteerd. Eten is iets wat geoorloofd is, God geeft het tot onderhoud van je lichaam. Je mag van je voedsel genieten, terwijl je God ervoor dankt (1 Timotheüs 4 vers 3). Maar ook hier geldt: hoe ga je ermee om, welke plaats heeft het in je leven? Bij Isaäk en Ezau bijvoorbeeld pakte hun 'trek in wat lekkers' helemaal verkeerd uit. Zij gingen niet op een goede manier met voedsel om. Ezau verkocht voor een bord linzensoep zijn eerstgeboorterecht (Genesis 25 vers 29 tot 34). Van Isaäk lees je dat "het wildbraad naar zijn smaak was". Door zijn voorliefde voor lekker eten besloot hij, tegen de wil van God in, Ezau te zegenen (Genesis 25 vers 28 en Genesis 27 vers 3 en 4). Hier heb je een paar voorbeelden van mensen die niet konden zeggen: "ik zal mij door niets laten overheersen". Ze waren geen baas meer over zichzelf en hebben dingen gedaan waar ze later spijt van kregen.

Het voedsel is voor de buik en de buik voor het voedsel, maar God zal beiden te niet doen. Dat heeft niets te maken met de vernietiging van de mens. Ieder mens blijft tot in eeuwigheid bestaan, hetzij in de hemel hetzij in de hel. Waarom het hier gaat is, dat in de hemel het voedsel en de buik geen functie meer hebben. De Korinthiërs trokken hieruit de verkeerde conclusie dat het dus niet belangrijk zou zijn wat je met je lichaam deed. Maar daar hoor je in het volgende stukje meer over.

Verwerking:

Denk jij er wel eens over na, als je iets doet, of het nuttig is? Ga ook na door welke dingen jij je misschien laat overheersen.

VERHEERLIJK GOD IN JE LICHAAM

18. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 6 vers 13b tot en met 20

In de wereld om ons heen draait alles om seks. Wat Paulus hier tegen de Korinthiërs zegt, wordt voor ons steeds actueler. Door de invloed van het christendom werden zaken als hoererij duidelijk als verkeerd gezien. Maar de invloed van het christendom is langzaam maar zeker aan het verdwijnen. Bij heel veel jongeren en soms ook onder ouderen is de seksualiteit gedegradeerd tot een consumptiemiddel. In onze westerse wereld is de waarheid van God, ook ten aanzien van huwelijk en seksualiteit overboord gegooid. We hebben te maken met een generatie die niets weet van wat de Bijbel zegt over huwelijk en seksualiteit. Hun denken en praten erover en wat ze hiermee vaak in de praktijk al hebben gedaan, bewijst dat zij in dit opzicht dikwijls volkomen ontspoord zijn. Het is noodzakelijk dat jonge mensen (en natuurlijk ook ouderen) die tot bekering en geloof komen, onderwezen worden uit de Bijbel over de functie van het lichaam.

De Korinthiërs waren ook nog niet zo lang bekeerd. Sommigen hadden in de verschrikkelijkste seksuele zonden geleefd (vers 9-11). Om hen heen leefden hun volksgenoten, die deze manier van leven heel gewoon vonden. Daardoor liepen ze gevaar de ernst van bepaalde zonden niet meer te voelen. Dat is trouwens voor ons precies hetzelfde. De wereld om je heen leeft zijn eigen, losbandige leven. Waarden en normen vervagen. Als je niet oppast, word je er heel geleidelijk door meegesleept en ga je de dingen ook wat minder scherp zien. De enige manier om een juist zicht te blijven houden op goed en kwaad, is door te luisteren naar het Woord van God. Dan ga je ook de ware bedoeling van God met jouw lichaam zien. Je kunt maar niet doen met je lichaam wat je wilt. Als het om eten en drinken gaat, mag je daar dankbaar gebruik van maken tot onderhoud van je lichaam. En eet smakelijk, het mag je echt smaken! Maar je lichaam is niet voor de hoererij! Bij hoererij moet je niet in de eerste plaats denken aan betaalde prostitutie. Hoererij is eigenlijk een verzamelnaam voor alle ongeoorloofde seksuele omgang, dus voor seksualiteit buiten het huwelijk. Je lichaam en de Heer horen bij elkaar, niet alleen in het heden, maar ook in de toekomst. Zoals de

Heer werd opgewekt, zo wordt ook jouw lichaam opgewekt. Jouw lichaam is - en blijft in de toekomst - een lid van Christus.

Weet je niet dat jouw lichaam een lid van Christus is? Net zoals jij van jouw eigen lichaam een lid gebruikt, je arm, je hoofd, je hand, je voet enz., wil Christus jouw lichaam met alles erop en eraan gebruiken. Als jou dat helder voor de geest staat, zie je direct de onmogelijkheid om je lichaam tot een lid van een hoer te maken. Want door een hoer aan te hangen ben je één lichaam met haar. Het bewijs daarvoor komt uit Genesis 2 vers 24, waar God het huwelijk heeft ingesteld. De éénmaking die in de geslachtsgemeenschap tot stand komt, is iets wat binnen het huwelijk hoort. Wie buiten het huwelijk, dus in hoerij, met een ander 'één vlees' is, vormt één lichaam met die ander. Begaat iemand die getrouwd is deze zonde, dan noemt de Bijbel dat 'overspel'. Zo iemand heeft, door met die ander één vlees te zijn, in feite de band van het huwelijk waarin hij of zij verbonden was, gebroken. Er zijn nu twee verbintenissen tot stand gebracht. Alleen belijdenis en vergeving kan de verbroken relatie weer herstellen. Hoewel ik kan hier niet ingaan op de afschuwelijke gevolgen, kun je je wel voorstellen wat een pijn en verdriet aan alle kanten kunnen knagen aan de harten van de betrokkenen. Uit deze zonde komen de ergste gevolgen voort. Begaat iemand die niet getrouwd is deze zonde dan heeft hij of zij de verplichting met die ander te trouwen, omdat, naar mijn persoonlijke overtuiging, God het lichamelijke één-zijn in de geslachtsgemeenschap als een huwelijk ziet, hoewel deze samenvoeging nog in het openbaar bekrachtigd moet worden. (Er zijn Bijbeluitleggers voor wie deze conclusie te ver gaat. Zij menen dat je aan één daad van onvoorzichtigheid toch geen levenslange gevolgen kunt verbinden. Dan wil ik je alleen maar herinneren aan de zondeval van de mens. Dat was ook één daad van ongehoorzaamheid, maar wat een enorme gevolgen, voor alle mensen. Toch is er zegen mogelijk, wanneer het verkeerde beleden wordt. Veel zal ook afhangen van pastorale zorg, die in zulke gevallen heel erg nodig is. Wie daarvoor openstaat zal van God kracht krijgen om de gevolgen te dragen en zelfs een middel mogen worden waardoor Hij wordt verheerlijkt. Verder geef ik je in overweging om in het Oude en in Nieuwe Testament na te gaan hoe God over het huwelijk denkt.)

Ik ga hier niet in op de problemen die zich voordoen als die ander al getrouwd is. Je kunt van de zonde niet anders verwachten dan dat de gevolgen altijd chaotisch zijn. Maar bij oprechte schuldbelijdenis zal God een uitweg geven. Hetzelfde geldt voor

mensen, jong en oud, die uit de wereld tot bekering en geloof komen. Steeds minder pasbekeerden zijn vrij van de hoererij. Vaak zijn ze niet met één, maar met meerdere personen 'naar bed' geweest. Wat moet je in zo'n geval voor advies geven? Als jij het weet mag je het zeggen. Je zult dat per geval moeten bezien. Eén ding is zeker: voordat iemand bekeerd is, is alles wat hij doet zonde. Belijdenis tegenover God én vergeving door God zijn nodig. Hoe luchtiger iemand over zijn verleden spreekt, des te minder grondig zal zijn belijdenis zijn geweest. De ernst van deze zonde moet zo iemand worden duidelijk gemaakt. Hoe dieper iemand overtuigd is van zijn vroegere zonden, des te meer kan er gewezen worden op de vergeving die God gegeven heeft. Wanneer dat berouw er is, zal God ook hier een uitweg tonen.

De gelovige hoort bij de Heer, hij is één geest met Hem. Dat is de eenheid die bij de bekering tot stand is gekomen. Deze geestelijke eenheid mag door een verkeerde lichamelijke eenheid niet geschaad worden.

De oproep is: "Ontvlucht de hoererij!" Speel nooit met je seksuele gevoelens. Zoek geen plaatsen op waar je vlug in de verleiding komt om je seksuele verlangens (die op zich niet verkeerd zijn; ze zijn je door God gegeven) op een onjuiste manier te bevredigen.

Hoererij heeft onder al de zonden die een mens kan begaan een heel speciale plaats, omdat je lichaam daar direct, en wel op een buitengewoon negatieve manier, bij betrokken is. En dat terwijl je lichaam zo'n buitengewoon positieve functie van God heeft gekregen. Je lichaam is een huis waarin de Heilige Geest woont. Een Goddelijke Gast heeft zijn intrek in jouw lichaam genomen! Dan moet jouw lichaam toch wel heel bijzonder zijn! Tegelijk betekent dat, dat jij niet meer van jezelf bent. Als God de Heilige Geest in jou woont, heeft hij toch zeker alle rechten in en over het huis van je lichaam? Weet je nog hoe Hij het eigendomsrecht op je lichaam heeft gekregen? Niet door "het huis" van je lichaam te kraken of er in te breken. De volle prijs is betaald met het kostbare bloed van de Heer Jezus dat Hij, na zijn vreselijk lijden aan het kruis, heeft gestort. Laat nog maar eens op je inwerken, denk er nog maar eens over na, wat de Heer Jezus daar allemaal voor over heeft gehad. Het is toch door zijn liefde dat Hij jouw lichaam tot zijn eigendom heeft gemaakt? Wanneer je de Heilige Geest, Die in je woont, over je lichaam laat beschikken, zal elk lid

ervan gebruikt worden om God groot te maken. Verheerlijk dan God in je lichaam!

Lees nog eens vers 13b tot en met 20.

Verwerking:

Ga na op welke manier jij in je lichaam (dus met je oren, ogen, handen, voeten enz.) God kunt verheerlijken.

MAN EN VROUW IN HET HUWELIJK

19. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 7 vers 1 tot en met 7

Dit hoofdstuk sluit direct aan op de laatste verzen van hoofdstuk 6. Daar is duidelijk gemaakt dat seksuele omgang buiten het huwelijk hoererij is. Maar hoe moet je dan wél met het huwelijk omgaan? Daarover hadden de Korinthiërs vragen gesteld aan de apostel Paulus. In dit hoofdstuk gaat hij daar uitvoerig op in. Sommigen hebben wel eens gezegd, dat Paulus als ongetrouwde man het recht niet had daarover iets te zeggen. Maar zulke mensen begrijpen niets van de bijzondere plaats die Paulus van God heeft gekregen. Paulus was de man aan wie God een speciale dienst had toevertrouwd. Met name de eenheid die er is tussen Christus en de gemeente is iets wat hij heeft mogen doorgeven aan de gemeente. Deze eenheid wordt vergeleken met het huwelijk. De man behoort Christus voor te stellen en de vrouw behoort de gemeente voor te stellen. In Efeze 5 vers 22 tot en met 33 kun je daarover lezen. De vergelijking met Christus en de gemeente in de verhouding tussen de man en zijn vrouw wordt in 1 Korinthe niet voorgesteld. Maar het zal duidelijk zijn dat juist Paulus over de omgang tussen man en vrouw heel praktische opmerkingen kon maken, omdat hij zo goed de verhouding tussen Christus en de gemeente kende. Hij wilde er dan ook voor zorgen dat in de huwelijken de omgang tussen de echtgenoten steeds meer ging lijken op het grote Voorbeeld.

Voordat hij hierover gaat schrijven, zegt hij eerst in vers 1 dat het goed voor een mens is geen vrouw aan te raken. Het lijkt wel alsof hij tegen het huwelijk is. En als hij in vers 2 zegt dat het vanwege de hoererijen goed is dat toch ieder zijn eigen vrouw heeft, is dat niet een erg hoog motief. Het lijkt net alsof het een noodzakelijk kwaad is. Maar als je het hele hoofdstuk doorleest zie je, dat hij het huwelijk ten volle erkent en hij onderstreept hoe belangrijk huwelijkstrouw is. Waarom uit hij zich dan zo? Omdat hij in dit hoofdstuk het huwelijk bekijkt als een tijdelijk iets. In de hemel wordt niet getrouwd en uitgehuwelijkt. Zo zegt de Heer Jezus dat in Mattheüs 22 vers 30. Het heeft dus alleen geldigheid voor de tijd dat iemand op aarde leeft. Om het goed te beleven, moet je niet alleen de voorrechten van het huwelijk kennen, maar ook de verantwoordelijkheden. Het is een hele

verantwoordelijkheid om getrouwd te zijn. Als je getrouwd bent, wordt er door je wederhelft heel wat van je verwacht. Je moet tijd aan je huwelijk besteden. Als je niet getrouwd bent kun je die tijd op een andere manier besteden. Niet voor jezelf natuurlijk, maar voor de Heer. Nou, van deze kant bekijkt Paulus het huwelijk hier. Ik wil nog eens benadrukken dat het huwelijk een schitterende afbeelding is van Christus en de gemeente. Toen God het huwelijk instelde heeft Hij daaraan gedacht. Maar, zoals gezegd, de kant die in dit hoofdstuk naar voren komt is de kant van tijdsbesteding. Paulus slaat hierin niet door. Je zult zien dat hij, ook als het gaat om de verantwoordelijkheden die het huwelijk met zich brengt, de zaken evenwichtig voorstelt.

Wanneer hij dan ook zegt dat het goed is voor een mens geen vrouw aan te raken, wil dat zeggen dat het goed is om ongetrouwd te blijven en wel met de bedoeling helemaal vrij te zijn om voor de Heer te werken (zie vers 26 en 32). Hij bedoelt dus niet dat je een vrouw geen hand zou mogen geven. Toch is een waarschuwing tegen een al te intieme omgang met iemand van het andere geslacht op zijn plaats. Wees voorzichtig met het omhelzen en kussen van, of je laten omhelzen en kussen door, iemand van het andere geslacht. Daar zijn heel wat huwelijksproblemen door ontstaan. Jaloersheid speelt al snel een rol in al te vriendschappelijke omgang. Trouwens, de apostel zegt hier zelf dat vanwege het gevaar van de hoererijen ieder zijn eigen vrouw heeft en omgekeerd iedere vrouw haar eigen man.

Het huwelijk geeft verplichtingen aan de man ten opzichte van zijn vrouw en aan de vrouw ten opzichte van haar man. Het gaat om het voldoen wat verschuldigd is. In het huwelijk hebben man en vrouw zich aan elkaar uitgeleverd. Geen van beiden heeft meer iets te zeggen over het eigen lichaam. Het is geen kwestie van geven en nemen, maar van geven. Het verband maakt hier duidelijk dat het vooral gaat om het voldoen aan de seksuele behoeften van de ander. Seksuele behoeften zijn geen schande, ze zijn door God in de schepping gelegd. Alleen moeten ze bevredigd worden op het terrein waarvoor God ze gegeven heeft en dat is binnen het huwelijk. In het huwelijk mogen man en vrouw genieten van elkaars lichaam. De geslachtsgemeenschap is daarvan de bekroning. God heeft de geslachtsgemeenschap ook gegeven met het oog op het verwekken van kinderen. Ze heeft dus een dubbele functie. Door het willekeurig gebruik van allerlei kunstmatige voorbehoedsmiddelen wordt er een scheiding in deze dubbele functie aangebracht. In 1 Petrus 3 vers 7

staat dat de man met verstand bij zijn vrouw moet wonen. Dat omvat natuurlijk de totale omgang met de vrouw, maar dan ook de seksuele. Een man moet verstand van zijn vrouw krijgen. Ze is namelijk heel anders door God geschapen. Hoeveel verstand een man op dit gebied van zijn vrouw heeft blijkt uit de mate van zelfbeheersing die hij bezit. Door het gemak waarmee bepaalde middelen te krijgen zijn blijft er weinig over van een oefening in deze zelfbeheersing. En dan nog wat. Als we de Heer in alle dingen van ons leven de leiding geven, zouden we Hem dan hierin niet de leiding toevertrouwen? Wie Zijn wil hierover wil leren kennen zal Hij niet beschamen. Op meerdere plaatsen in de Bijbel staan Zijn aanwijzingen zoals ook in het hoofdstuk dat je nu voor je hebt.

Moet een man of een vrouw zich altijd aan de ander geven? Nee. Onder drie voorwaarden is het toegestaan zich aan elkaar te onttrekken. 1. Als beiden het erover eens zijn. 2. Het moet niet al te lang duren. 3. Het doel moet zijn om zich te wijden aan het gebed. Er kunnen dingen in het leven van gelovigen gebeuren, waarmee ze geen weg weten. De enige weg die open blijft is zich helemaal op God te richten en Hem te vragen om uitkomst. In zulke situaties is het goed om vrijwillig en voor een bepaalde tijd 'nee!' te zeggen tegen de bevrediging van de lichamelijke behoeften. Heel nuchter zegt de apostel dat ze daarna weer tot elkaar moeten komen, omdat anders de satan van de gelegenheid gebruik maakt om hen alsnog tot hoererij te verleiden. Want de behoeften zijn wel aanwezig.

Wat Paulus hier zegt, is geen bevel. Hij geeft het ons als het ware ter overweging. Het is niet goed om zonder meer, zonder erover na te denken en ervoor te bidden, ervan uit te gaan dat God onze weg wel zal besturen. Dan is er geen oefening meer in de tegenwoordigheid van de Heer om te weten wat we in bepaalde gevallen moeten doen. Je ziet hoe uiterst praktisch de aanwijzingen zijn.

Paulus wilde wel dat allen waren zoals hij, dus ongetrouwd. Dat zegt hij, omdat hij het vele werk ziet dat er voor de Heer te doen is. Tegelijk erkent hij dat er een speciale genadegave van God voor nodig is om ongetrouwd te blijven. Normaal zal het zo zijn dat een man een vrouw krijgt en een vrouw een man. God heeft immers Zelf gezegd: "Het is niet goed, dat de mens alleen zij" (Genesis 2 vers 18). En ook dat is een genadegave van God, want "ieder heeft zijn eigen

genadegave van God, de één deze [om ongetrouwd te blijven], de ander die [om te trouwen]".

Lees nog eens 1 Korinthe 7 vers 1 tot en met 7.

Verwerking:

Ben je getrouwd? Ga na in hoeverre je huwelijk door deze verzen rijker kan worden.

Ben je ongetrouwd? Hoe is het met je verlangen naar een vrouw/man:

- a. overheerst het alles; of
- b. is het een gezond verlangen, dat je in gebed bij de Heer brengt, terwijl je de Heer van harte dient; of
- c. denk je ongetrouwd te kunnen blijven om helemaal voor de Heer te kunnen leven zonder zorgen ten aanzien van een man/vrouw?

DE ONGETROUWDE EN WEDUWEN - DE GETROUWDE - DE OVERIGEN

20. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 7 vers 8 tot en met 14

Drie groepen mensen komen hier voor je aandacht. 1. In vers 8 de ongetrouwden en de weduwen. 2. In vers 10 de getrouwden. 3. In vers 12 de overigen, dat zijn de gemengde huwelijken, waarvan alleen de man of de vrouw een gelovige is. Voor elk van de drie groepen heeft Paulus een woord.

1. De ongetrouwden en de weduwen kunnen het best ongetrouwd blijven, net zoals hijzelf. Dan heb je niets te maken met de zorg voor een goedlopend huwelijk. De tijd die je daarin moet investeren kun je dan gebruiken in de dienst van de Heer. Maar Paulus heeft wel degelijk oog voor de praktijk. Hij beseft erg goed dat er verlangens kunnen zijn die het niet toelaten dat iemand ongetrouwd blijft. Misschien loop jij wel met de vraag rond of de Heer wil dat jij trouwt of dat Hij wil dat je alleen blijft. Ik heb ook met die vraag gezeten. Het antwoord voor mij kwam toen iemand zei: "Als jij verlangt naar een levenspartner, kun je ervan uitgaan dat de Heer wil dat je trouwt. Hij heeft dat verlangen in je gelegd". Een simpel antwoord wat voor mij het einde van de vraag was over wel of niet trouwen. Je hoeft daar, denk ik, dus niet al te krampachtig mee om te gaan. Dan komt natuurlijk nog wel het probleem hoe je kunt weten met wie de Heer wil dat je trouwt, maar daar kun je dan verder voor gaan bidden. Soms is het zo dat je, ondanks het verlangen naar een levenspartner, toch alleen blijft. Dat kan een hele strijd veroorzaken, zo erg dat je zelfs gaat twifelen aan de liefde van God. Ik kan dat best begrijpen, zeker als er door anderen ook nog zielig over wordt gedaan. Een hoofdstuk als dit kan je dan erg bemoedigen. Voor God heeft jouw leven zijn doel niet gemist, als er in jouw leven geen levenspartner verschijnt. Geef het gevoel van het gemis niet de kans je leven te vullen, maar geef Hem de ruimte je leven te vullen. Ik wil hiermee niet de indruk wekken dit probleem met een paar zinnen af te doen. Dat zou erg goedkoop zijn. Ik wil alleen proberen een richting aan te geven, waarin misschien wat draagkracht voor deze last te vinden is.

2. Wie getrouwd is, is dat tot de dood scheiding brengt. Elke scheiding die eerder ligt dan de dood is verboden. In Maleachi 2 vers 16 staat dat God de echtscheiding haat. Er is geen reden te bedenken waarom man en vrouw van elkaar zouden moeten scheiden. Ja, je hoort wel van onhoudbare situaties van voortdurende ruzies, scheldpartijen, dronkenschap of een verhouding met een ander en overspel. En menselijk gesproken is het dan heel begrijpelijk dat er door de partij die dit alles moet ondergaan een echtscheidingsprocedure in gang wordt gezet. Maar de Heer Jezus heeft gezegd - en daar verwijst Paulus naar als hij opmerkt: niet ik, maar de Heer - "wat dan God heeft samengevoegd, laat een mens dat niet scheiden" (Mattheüs 19 vers 6). Hier staat een duidelijk bevel: niet scheiden! Is het dan onder geen enkele voorwaarde mogelijk? De Heer Jezus geeft in Mattheüs 19 vers 9 één uitzondering en dat is in het geval dat er door één van de partners gehoereerd is. De reden is dat door de partner die hoereert in feite de huwelijksband verbroken is dóór te hoereren, dus door met een ander geslachtsgemeenschap te hebben (zie hoofdstuk 6 vers 16). Maar hoewel dit een uitzondering is, mag iemand die dit recht heeft zich nog afvragen of er van dit recht gebruik moet worden gemaakt. Wanneer het opgebracht kan worden (ik wil me ook hierin weer uiterst voorzichtig uitdrukken) zou het een overwinning van de genade zijn om zelf toch trouw te blijven aan de huwelijksband waarin zij beiden verbonden zijn.

In een bepaald geval van echtscheiding wordt wel eens als excuus aangevoerd dat het in dat bepaalde geval zou gaan om een huwelijk, waarin man en vrouw niet door God zijn samengevoegd. Er zijn inderdaad huwelijken genoeg die tot stand zijn gekomen zonder dat men daarin naar de wil van God heeft gevraagd. Als dat zo is moet dat als zonde beleden worden. Maar het mag nooit als een excuus dienen om te gaan scheiden. Als er staat "wat God heeft samengevoegd" ziet dat op de instelling van het huwelijk als zodanig. De twee mensen die door de band van het huwelijk zijn samengevoegd, kunnen zich nooit van die band ontdoen. Het is een band die God om beiden heen gelegd heeft en die nooit verbroken mag worden. Denk daar ook eens aan, als je over trouwen nadenkt.

Mocht het toch gebeurd zijn dat er echtscheiding heeft plaatsgevonden, dan is de opdracht ook duidelijk: ongetrouwd blijven of zich met elkaar verzoenen.

3. De overigen. Wie zouden dat zijn? Uit het vervolg kun je opmaken dat het hier gaat om gemengde huwelijken, dat zijn huwelijken waarin van de partners tot geloof gekomen is en de ander nog ongelovig is. Het gaat hier wel om iemand die tot geloof gekomen is toen zij al getrouwd waren. Het gaat dus niet om iemand die de Heer Jezus kent en met een ongelovige gaat trouwen. Dat is echt in strijd met de Bijbel (zie 2 Korinthe 6 vers 14). Daar kan nooit zegen op rusten. Maar je kunt je voorstellen dat in zo'n heidense stad als Korinthe, waar het evangelie aangenomen was, in veel gezinnen door het geloof een scheiding gekomen was met de ongelovige familieleden. Hoe moest men daar nu mee omgaan? Hier spreekt Paulus als apostel, zonder zich te beroepen op een uitspraak van de Heer Jezus Zelf. Daarom zegt hij: zeg ik, niet de Heer. Het betekent dus niet dat je wat Paulus hier zegt aan je laars kunt lappen. Hij is nog altijd apostel, die gezag van God heeft gekregen om in allerlei situaties te vertellen hoe er gehandeld moet worden. In de gevallen van de gemengde huwelijken moet degene die tot geloof is gekomen, nooit het initiatief tot scheiding nemen. Wie Ezra 10 en Nehemia 13 vers 23 tot en met 27 leest zou de gedachte kunnen krijgen dat in het geval van gemengde huwelijken de ongelovige moet worden weggestuurd. Maar in Ezra 10 en Nehemia 13 gaat het om huwelijken die door God verboden waren. De Israëlieten hadden zich verbonden met de heidense volken om hen heen. Daardoor hadden ze zich verontreinigd en schuldig gemaakt aan de overtreding van de wet (zie Deuteronomium 7 vers 1 tot en met 6). De enige manier om zich van die zonde te ontdoen was door belijdenis en het wegsturen van de vreemde vrouwen en de kinderen die uit hen geboren waren. Zo had God het bepaald toen Zijn volk onder de wet stond. In de tijd waarin wij leven zijn wij niet meer onder de wet, maar onder de genade. Waar nu in een ongelovig gezin één van de ouders tot bekering en geloof komt heeft dat een uitwerking op het hele gezin. De ongelovige man of vrouw is door de gelovige geheiligd. Dit geheiligd zijn heeft niets te maken met hun verhouding tot God. Daar is niets aan veranderd. Zonder bekering blijven zij verloren. Maar het heeft te maken met hun plaats in deze wereld. Door de verbinding met de gelovige is de ongelovige nu op een aparte plaats in de wereld terecht gekomen. Hij of zij is onder de directe invloed van het christendom gekomen. Vroeger was dat hele gezin in de duisternis van het heidendom. Nu is er door de bekering van de man of de vrouw licht gekomen in het gezin. Of hij wil of niet, maar de ongelovige komt daar nu dagelijks mee in aanraking. En de hele omgeving wist het: in dat

gezin was de invloed van het christelijk geloof merkbaar. Of hij of zij het nu prettig vond of niet: de ongelovige was vanaf het moment van de bekering van zijn of haar partner verbonden aan iemand die niet meer meeging in de heidense leefwijze. Hetzelfde gold voor de kinderen.

Je ziet hoe er door het evangelie een zegen binnenkomt in de gezinnen. Niet alleen voor de bekeerde zelf, maar ook voor zijn of haar huisgenoten.

Lees nog eens 1 Korinthe 7 vers 8 tot en met 14.

Verwerking:

Welke redenen kun je aanvoeren om niet aan een verbinding met een ongelovige te beginnen?

GOD HEEFT ONS GEROEPEN IN VREDE

21. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 7 vers 15 tot en met 21

Wanneer in een huwelijk één van beiden tot bekering komt, ontstaat er op hetzelfde moment een enorme kloof tussen man en vrouw. De gelovige wil vanaf dat moment rekening houden met de wil van God, terwijl de ongelovige daar (nog steeds) geen rekening mee houdt. Dat zal spanningen in het huwelijk teweeg brengen, die zo hoog kunnen oplopen dat de ongelovige wil scheiden. In zulke gevallen hoeft de gelovige niet uit alle macht te proberen om de ongelovige partner bij zich te houden. De gelovige zal in zulke situaties vaak denken dat hij/zij gefaald heeft in zijn/haar getuigenis. Wie kan zeggen dat hij altijd een volmaakt getuige is geweest? Ik zeg dat niet om onze verantwoordelijkheid kleiner te maken. Als er fouten zijn gemaakt, moeten die beleden worden, ook als de fouten gemaakt zijn tegenover de ongelovige. Maar als ondanks een oprechte belijdenis van de verkeerde dingen de ongelovige toch wil scheiden, laat hij scheiden. Het enige wat de gelovige overblijft is aanhoudend voor de ongelovige te bidden.

Hoe moet de gelovige nu verder leven? Paulus zegt hier dat de broeder of zuster vrij is. Zou dat kunnen betekenen dat een ander huwelijk mogelijk is? Maar in dat geval is de weg van hereniging wel afgesloten, indien de ongelovige alsnog behouden zou worden. Daarom staat er nog iets: "God heeft ons geroepen in vrede". Door de bekering van één van de gezinsleden kan deze vrede uit het gezin weg zijn. Zo spreekt de Heer Jezus daarover als Hij het erover heeft dat Hij niet gekomen is om vrede te brengen, maar verdeeldheid. Je kunt dat lezen in Lukas 12 vers 51 tot en met 53. Wanneer in een gezin één van de gezinsleden de Heer Jezus aanneemt, is er verdeeldheid ontstaan tussen de gelovige en de ongelovige leden. Zoals ik aan het begin van dit stukje al zei, kan dit in bepaalde situaties spanningen met zich meebrengen, waarbij het in de verhouding tussen man en vrouw zover kan komen dat de ongelovige wil scheiden. Laat hij dan scheiden, want God heeft ons geroepen in vrede. De gelovige hoeft niet zijn/haar best te doen de ander ten koste van de vrede vast te houden. Er is ten slotte niet met zekerheid te zeggen of hij of zij tot bekering zal komen.

Ik denk dat er in vers 17 voor iedereen die door zijn bekering in zulke omstandigheden terecht is gekomen een stuk rust te vinden is. Dit vers maakt het je gemakkelijker om je in de situatie te schikken en niet in opstand te komen. Je vindt daar twee redenen voor. De eerste heeft te maken met de omstandigheden van je leven. De situatie waarin jij je bevindt is voor God geen verrassing. Toen jij de Heer Jezus aannam wist Hij van de situatie waarin jij verkeerde. Wat Hij nu graag wil is dat jij in jouw eigen omgeving de verandering laat zien die Hij in je leven heeft bewerkt. De tweede reden heeft te maken met jou persoonlijk. God heeft je geroepen zoals jij bent. Wat dat wil zeggen wordt in vers 18 en de verzen die daarop volgen toegelicht. Maar voordat die toelichting komt staat er eerst nog iets heel belangrijks: "En zo verorden ik in alle gemeenten". Alles wat Paulus hier te zeggen heeft over het huwelijk kan niet iedereen naar eigen believen gaan toepassen. Het is ook niet tijdgebonden. Het geldt niet alleen voor de Korinthiërs, maar het geldt voor alle gemeenten en voor alle tijden. Het is goed dat te bedenken, juist in onze tijd, waarin de huwelijksmoraal steeds verder wegzakt en waarin echtscheiding normaal geaccepteerd wordt.

Maar nu de vraag hoe iemand geroepen kon worden. Dat wil zeggen: hoe stond het er met iemand persoonlijk voor op het moment dat hij door God geroepen werd om het evangelie aan te nemen? Iemand kon besneden zijn of onbesneden; hij kon ook als slaaf geroepen zijn of als een vrije, dus geen slaaf. Maakte het voor God enig verschil of iemand besneden of onbesneden was? Vroeger wel. Toen was de besnijdenis het uiterlijk teken van het verbond dat God met zijn volk gesloten had. Maar sinds de kruisdood van de Heer Jezus heeft een uiterlijk teken geen extra waarde voor God. Het ontbreken van zo'n uiterlijk kenmerk maakt iemand ook niet minder voor God. De uiterlijke dingen hebben - als basis van de verhouding tot God - hun betekenis verloren. De uiterlijke dingen bepalen niet meer de verhouding tot God.

Waar het nu om gaat, is de onderhouding van Gods geboden. Het komt aan op de gezindheid van je hart. Je liefde tot God zal blijken uit gehoorzaamheid aan wat God heeft gezegd. Dan wil je graag je hele leven inrichten naar Zijn wil. En als God ook over uiterlijke dingen Zijn geboden geeft, zul je ook daaraan uit liefde tot Hem graag willen voldoen. Misschien kan de 'besnedene' en de 'onbesnedene' naar ons toe het best op de volgende manier vergeleken en toegepast worden. De besnedene was iemand die

uiterlijk tot Israël, het aardse volk van God, behoorde. Maar om echt bij God te kunnen horen moest hij zich wel bekeren. Zo kun jij misschien in een christelijk gezin opgevoed zijn. Maar om echt bij God te kunnen horen moest jij je wel bekeren. Toen kwam de roepstem van God en jij hebt je bekeerd. In die zin ben jij dus als een besnedene geroepen. De onbesnedene hoorde vroeger niet tot het volk van God. Toch kon hij door bekering bij God gaan horen. Zo ben jij misschien iemand, die niet met de Bijbel bent opgevoed. Maar toen de roepstem van God kwam, heb jij je bekeerd en nu hoor jij ook bij God. In die zin ben jij dus als een onbesnedene geroepen. Het is niet Gods bedoeling, dat je gaat proberen daar verandering in aan te brengen. Ik hoor wel eens, dat het een nadeel zou zijn, wanneer je in een christelijk gezin bent opgevoed. Je zou dan niet zo goed weten wat de wereld en de zonde is. Eigenlijk zou je eens een poosje in de zonde moeten leven en je christelijke opvoeding even vergeten. Maar zo ligt het niet. Paulus was bijvoorbeeld zelf een man die een uitermate godsdienstige opvoeding heeft gehad. Hij heeft niet wat je noemt 'in de wereld' geleefd. Maar als hij tot bekering is gekomen noemt hij zichzelf op een gegeven moment de grootste van alle zondaren (1 Timotheüs 1 vers 15). Zo wordt ook bij jou het zondebesef steeds groter als je met God je weg gaat. Het is dan niet meer belangrijk vanuit welke achtergrond je tot bekering bent gekomen. In je omgang met Hem zal Hij je laten zien Wie Hijzelf is én wie jij bent. Het komt er maar op aan of jij bereid bent Gods geboden te onderhouden. Het gaat dus niet om je afkomst, maar om je instelling, je gehoorzaamheid aan God.

Lees nog eens 1 Korinthe 7 vers 15 tot en met 20.

Verwerking:

Wat vind jij de voordelen van een christelijke opvoeding of van een niet-christelijke opvoeding? En wat zijn volgens jou de nadelen ervan?

BIJ GOD BLIJVEN

22. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 7 vers 21 tot en met 28

Bij besneden of onbesneden zijn gaat het om de al of niet godsdienstige achtergrond van je bekering. Maar er is nog een aspect dat bij de bekering een rol speelt en dat is je maatschappelijke achtergrond. In Paulus' tijd was slavernij een heel gewone zaak. Hoe je je daarbij voelde, hing af van de baas die je had. Maar in het algemeen was het een zeer minderwaardige positie. Er kon volkomen willekeurig met je worden gehandeld. Je was niet meer dan een stuk gereedschap. In enkele van de brieven die Paulus heeft geschreven, spreekt hij ook de slaven toe. Op het eerste gezicht bevonden zij zich in een alles behalve benijdenswaardige positie. Daarom vermeldt de geschiedenis ook vele slavenopstanden. Maar als je eens nagaat wat Paulus tot de slaven te zeggen heeft in zijn verschillende brieven, ontdek je dat een christenslaaf een heel bijzondere gelegenheid had om te getuigen van zijn Heer en Heiland. Lees bijvoorbeeld maar eens Titus 2 vers 10 en 11. Hij kon door zijn gedrag laten zien dat hij een volgeling was van de Heer Jezus, Die toch ook een slaaf geworden was. Daarom hoefde hij zich er niet om te bekommeren, dat hij als slaaf geroepen was. Het ging er maar om, dat hij zich als een christen gedroeg en niet (meer) meedeed met het in opstand komen tegen zijn baas. Jozef in het boek Genesis, hoofdstuk 39, is een prachtig voorbeeld van een trouwe slaaf. Je leest daar een paar keer dat de Here met hem was (vers 2 en 21). Is dat niet bemoedigend als je je in een ondergeschikte positie bevindt?

Dan zegt Paulus ook nog iets over de mogelijkheid om vrij te worden. Als die mogelijkheid er was, mocht een slaaf daar gebruik van maken. Hij heeft hier voor ogen dat iemand die vrij is andere mogelijkheden heeft om de Heer te dienen.

Maar hoe het ook zij, zowel de christenslaaf als de christenvrije kon niet zijn eigen leven gaan invullen. Hij die als slaaf geroepen was, was 'in de Heer' geroepen en daardoor vrij van de macht van de zonde. Maar let op: hij was een vrijgelatene van de Héér. Zo was ook hij die als vrije geroepen was, een slaaf van Christus. Christus had voor beiden de losprijs betaald. En wat voor een prijs! De prijs van

Zijn leven betaalde Hij om hen vrij te kopen uit de macht van de satan. Ze behoorden nu aan Hem toe. Hij had recht op hun hele leven gekregen. Daarom moesten ze geen rekening meer houden met wat mensen graag wilden. Dat wil niet zeggen dat ze niet naar hun bazen moesten luisteren, maar dat ze wisten dat ze boven alles gehoorzaam moesten zijn aan God.

Paulus besluit dit stukje in vers 24 met iets wat voor al het voorgaande geldt. Het gaat erom dat ieder bij God moest blijven in de roeping waarin hij geroepen was. Ook voor jou is dat iets wat je jezelf moet afvragen. Een verandering is dus alleen toegestaan als je voor je bekering bezig bent geweest met werk of zaken die niet goed waren. Een duidelijk voorbeeld heb je als een hoer tot bekering komt. Het spreekt vanzelf dat zij na haar bekering niet 'bij God' kan blijven in het 'werk' dat zij deed. Maar in het algemeen is het Gods bedoeling dat iemand na zijn bekering niet van baan of zaak verandert, maar juist in zijn oude leefwereld laat zien dat hij veranderd is. In Lukas 3 vers 10 tot 14 vind je voorbeelden van mensen die berouwvol tot Johannes de Doper kwamen en hem vroegen wat ze moesten doen. Dan zegt hij niet tegen de tollenaars en soldaten dat ze ontslag moesten nemen, maar dat ze hun werk moesten gaan doen zoals het hoorde. Zij konden in hun werk laten zien dat ze veranderd waren. In de maatschappij waarin wij leven is het in sommige bedrijfstakken haast normaal dat de werknemers meer uren schrijven en dus uitbetaald krijgen dan ze werkelijk hebben gewerkt. Wie de Heer Jezus als Heiland en Heer heeft aangenomen zal niet meer met zulke praktijken willen meedoen.

Vanaf vers 25 tot en met vers 39 gaat Paulus nu uitvoeriger in op wat hij in vers 8 en 9 al kort had aangestipt. Voor de ongetrouwden en de weduwen ziet hij een belangrijke taak weggelegd. Als je het hele gedeelte leest, merk je dat hij zowel de ongetrouwde man als de ongetrouwde vrouw aanspreekt. Zijn advies aan de ongetrouwde is, om alleen te blijven. Dat doet hij niet zomaar, omdat het zo gemakkelijk is, lekker vrij, zonder verplichtingen. Nee, hij doet dat vanuit een bepaalde gezichtshoek, namelijk met het oog op de tegenwoordige nood. Hoe groot die nood is zie je in de wereld om je heen. Paulus had daar oog voor en wilde dat anderen daar ook oog voor zouden hebben. Het kan je aangrijpen, als je eraan denkt hoeveel mensen om je heen het niet meer zien zitten en geen uitweg voor hun problemen weten. Zelfmoordgedachten en zelfmoordpogingen zijn geen uitzondering meer. De statistieken

bewijzen dat met harde cijfers. Als je bedenkt dat 1 op de 5 jongelui wel eens aan zelfmoord heeft gedacht, dan gaat er toch wel wat door je heen. En om nu zoveel mogelijk mensen, misschien wel vooral jonge mensen, nog van de Heer Jezus te kunnen vertellen, benadert Paulus het ongetrouwd zijn vanuit deze gezichtshoek. Hij doet dat niet, omdat hij daartoe een bevel van de Heer had ontvangen, maar hij geeft zijn mening "als iemand die barmhartigheid van de Heer had gekregen om trouw te zijn". Als je oppervlakkig leest, lijkt dit alleen maar een eigen mening van Paulus te zijn, waar je je dus niet al te veel van aan hoeft te trekken. Hij zegt immers dat hij geen bevel van de Heer heeft ontvangen? Van andere dingen zegt hij wel, dat hij ze rechtstreeks van de Heer heeft ontvangen. Zoiets lees je bijvoorbeeld in hoofdstuk 10 vers 23 met betrekking tot het avondmaal. Maar al staat dat er niet bij, dan wil dat niet zeggen dat we de zaak met een korreltje zout kunnen nemen. Paulus was een man die zich liet leiden door de Heilige Geest. En zeker als het gaat om de brieven die hij heeft geschreven, is het goed eraan te denken dat de Geest het hem op deze manier heeft laten opschrijven. Zo is dat ook hier, in het geval van de ongetrouwde. Maar je ziet ook hoe voorzichtig hij zich opstelt. Hij is zich bewust dat hij barmhartigheid heeft gekregen om trouw te zijn aan de roeping van de Heer. Om alleen te blijven met het doel je leven toe te wijden aan de Heer en je dienst trouw te vervullen, daar heb je de barmhartigheid van de Heer voor nodig, want het is niet eenvoudig. In eigen kracht lukt dat niet.

Het is dus goed om ongetrouwd te blijven met het speciale doel je helemaal in te kunnen zetten voor de Heer. Maar wie verbonden is aan een man of vrouw, wie dus getrouwd is, moet daar geen verandering in brengen. En wie niet verbonden is aan een man of vrouw moet daar ook geen verandering in aanbrengen. "Maar", voegt Paulus er direct aan toe, "ook al trouwt u, u zondigt niet; en al trouwt een maagd, zij zondigt niet". Hij waakt er dus steeds voor een smet op het huwelijk te werpen, alsof het iets zondigs zou zijn. Hij is zich bewust dat door zijn voorstelling van zaken iemand zich schuldig zou kunnen gaan voelen als hij of zij ging trouwen. Dat is absoluut zijn bedoeling niet. Wat hij wil, is de ongetrouwden iets besparen en dat is: de verdrukking in het vlees. Verdrukking in het vlees wil zeggen, dat het huwelijk je verplicht om bezig te zijn met je man of vrouw, je gezin, waardoor die tijd niet gebruikt kan worden voor de directe verkondiging van het evangelie. Natuurlijk geeft de Heer ook als je

getrouwd bent gelegenheden om Hem te dienen. Maar, zoals ik al zei, Paulus beziet alles hier met het oog op de tegenwoordige nood.

Lees nog eens 1 Korinthe 7 vers 21 tot en met 28.

Verwerking:

Waarin herken jij om je heen 'de tegenwoordige nood'? Zeg dat tegen God en vraag Hem hoe Hij jou daarin wil gebruiken.

DE TIJD IS KORT

23. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 7 vers 29 tot en met 35

De tijd dringt. Elk moment kan de Heer Jezus terugkomen en dan zijn alle mogelijkheden, om het evangelie te prediken, voorbij. Dan valt, om zo te zeggen, het doek voor de miljoenen en gaan zij voor eeuwig verloren. Als Paulus nu een paar situaties naar voren brengt, doet hij dat tegen deze achtergrond. Het gaat om zaken waar niets verkeerd mee aan de hand is, maar die ertoe kunnen leiden dat het werk van de Heer niet meer gedaan wordt. Als hij zegt "laten zij die vrouwen hebben, zijn als hadden zij ze niet" bedoelt hij hiermee niets ten nadele van het huwelijk te zeggen. Ook begrijp je ondertussen dat dat niet wil zeggen dat je je vrouw maar in de steek moet laten. In vers 3 heeft hij al gezegd dat man en vrouw aan elkaar moeten voldoen wat ze aan elkaar verschuldigd zijn. Nee, het gaat er hier om dat vrouw en kinderen niet de eerste plaats mogen krijgen ten koste van het werk voor de Heer. Ook als je getrouwd bent zal het werk van de Heer de eerste plaats moeten innemen. Het is nodig hieraan herinnerd te worden. Veelbelovende jonge gelovigen zijn, nadat zij getrouwd waren, onbruikbaar geworden voor de Heer, omdat zij toen helemaal opgingen in hun man of vrouw.

Verdriet en vreugde zijn gevoelsuitingen, die God je heeft gegeven. Ze komen door verschillende omstandigheden of gebeurtenissen in je leven bij je naar boven. Ze horen bij het leven op aarde en je mag daaraan uiting geven. Wel kunnen gevoelens van verdriet of vreugde je zo in beslag gaan nemen, dat je het werk van de Heer daardoor vergeet.

Wanneer je in de gelukkige omstandigheid bent dat je een eigen inkomen hebt, kun je dingen gaan kopen. Daardoor word je eigenaar van het gekochte. Maar je moet ervoor waken dat je je hart er niet opzet. Heb je een stereotoeren, een computer of een auto gekocht, dan kan het heel gemakkelijk gebeuren dat te veel van je vrije tijd daaraan besteed wordt. terwijl het werk voor de Heer blijft liggen. Anderen zijn gevoelig voor leuke kleren en zijn daar voor een te groot gedeelte van hun vrije tijd mee bezig. Het werk voor de Heer

blijft ook dan liggen. Misschien heb je bijvoorbeeld nog steeds die stapel traktaten daardoor niet verspreid.

Hetzelfde geldt eigenlijk ook voor de wereld. Alles wat er in de wereld is mag je gebruiken. Het gaat natuurlijk ook hier weer om een geoorloofd gebruik. Als je geld hebt kun je daar van alles mee doen, bijvoorbeeld jezelf trakteren op een leuke vakantie. Je kunt ook allerlei zeldzame spullen verzamelen, die je leuk vindt om te hebben. Maar als je blijft bedenken dat het uiterlijke dingen zijn, die voorbijgaan, zul je bruikbaar blijven voor de Heer en Zijn werk.

Hij schrijft deze dingen omdat hij wil dat je zonder zorgen bent. Uit wat volgt blijkt dat hij hiermee bedoelt: zonder zorg te hoeven besteden aan een man of vrouw. De ongetrouwde kan zich helemaal wijden aan de dingen van de Heer, om Hem te behagen. Wie ongetrouwd is heeft daar gewoon meer tijd voor. Sommigen hebben geen zin om te trouwen, alleen om geen verplichtingen te hebben tegenover een ander. Ze willen vrij blijven om te kunnen doen en laten wat ze zelf willen. Maar dat mag geen motief zijn om ongetrouwd te blijven. Wie ongetrouwd is, mag zijn leven op een geweldige manier vullen. Je leven is niet pas compleet als je getrouwd bent, maar je leven is pas compleet als je ziet welke taak de Heer je geeft. Dit geldt natuurlijk ook voor de getrouwde, maar toch komt daar een andere zorg bij, namelijk hoe hij zijn vrouw zal behagen. Zij heeft tijd, aandacht en zorg nodig. Het zou niet best zijn als de getrouwde man zich aan zijn verantwoordelijkheden zou onttrekken. De gevolgen daarvan zijn rampzalig voor het huwelijk én voor het werk van de Heer.

In vers 32 en 33 wordt het onderscheid naar voren gebracht dat er is tussen de ongetrouwde en getrouwde man. Datzelfde onderscheid wordt in vers 34 naar voren gebracht tussen de ongetrouwde en getrouwde vrouw. Er is bij Paulus geen sprake van discriminatie. Bij de ongetrouwde vrouw gaat hij zelfs nog iets uitvoeriger in op de mogelijkheden om voor de Heer te leven, dan bij de ongetrouwde man. De zorg voor de dingen van de Heer mag in haar leven tot uiting komen door zowel naar het lichaam als naar de geest de Heer heilig te zijn. Zij kan zich uitsluitend op de Heer richten. Een vrouw heeft een bijzondere mogelijkheid om door haar lichaam te laten zien dat zij heilig (dat wil zeggen: afgezonderd van de wereld en toegewijd aan de Heer) leeft. Door de eenvoud van haar kleding (zie 1 Timotheüs 2 vers 9) en door haar lange haar (zie 1 Korinthe 11 vers

15) heeft zij iets heel eigens waardoor zij het onderscheid met de vrouwen van deze wereld kan laten zien. Het is voor de christin geen gemakkelijke zaak om dit in praktijk te brengen. Het onderscheid vervaagt steeds meer. Dit onderscheid moet natuurlijk niet een louter uitwendige aangelegenheid zijn. Daarom wordt 'naar de geest' ermee verbonden. Je moet een duidelijk motief hebben om 'naar het lichaam' de Heer heilig te kunnen leven. Wie dat niet heeft vervalt in een verkeerde soort heiligheid. Die soort heiligheid is alleen maar vormelijk, zonder inhoud en zal geen kracht geven om tegen de stroom te kunnen ingaan. Als iemand 'ook naar de geest' de Heer heilig wil zijn, betekent dat, dat zo iemand erover heeft nagedacht om te doen wat de Heer fijn vindt, dat er met overleg te werk wordt gegaan en niet omdat anderen het zeggen. Je ziet hier het evenwicht tussen het uiterlijk en het innerlijk. Uiterlijk leven zoals de Heer het graag ziet - in de Bijbel kun je lezen hoe Hij het graag ziet - heeft alleen waarde voor Hem als het een weerspiegeling is van innerlijke toewijding. Uiteraard geldt dit heilig zijn naar het lichaam en de geest niet alleen voor de ongetrouwde vrouwen. Ook de getrouwde vrouwen hebben deze gelegenheid. Je zou dit kunnen vergelijken met de voorwaarden die in 1 Timotheüs 3 genoemd worden voor iemand die opziener wil zijn. Deze voorwaarden gelden speciaal voor de opziener, maar je kunt natuurlijk niet zeggen dat wie geen opziener is of wil zijn, er dus geen rekening mee hoeft te houden. Iedere christen behoort ernaar te streven om de kwaliteiten die daar genoemd worden in zijn leven te laten zien. Maar omdat het in 1 Korinthe 7 direct betrokken wordt op de ongetrouwde vrouw, heeft zij juist omdat zij ongetrouwd is, een bijzondere gelegenheid tot een leven dat naar het lichaam en de geest toegewijd is aan de Heer.

Paulus voelt best aan welke reacties het voorgaande kan oproepen. Daarom voegt hij eraan toe dat hij deze dingen zegt tot nut van de Korinthiërs. Hij wil niet moeilijk doen of valstrikken leggen. Hij wil geen valse tegenstelling scheppen tussen het huwelijk en het bezig zijn in de dingen van de Heer. Wat hij wil is dat zij, en wij, over deze dingen nadenken. Hij plaatst het getrouwd zijn en het ongetrouwd zijn in het licht van de Heer en het werk voor Hem. En dan is het ongetrouwd zijn niet iets minderwaardigs, maar geeft het de mogelijkheid om alle tijd en aandacht aan de Heer en de dienst voor Hem te schenken.

Lees nog eens 1 Korinthe 7 vers 29 tot en met 35.

Verwerking:

Noem een paar 'dingen van de Heer' en noem een paar 'dingen van de wereld'.

TROUWEN MET WIE JE WIL, MITS IN DE HEER

24. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 7 vers 36 tot en met 40

Het gaat nog steeds over het huwelijk. In dit hoofdstuk wordt dit belangrijke onderwerp niet naar voren gebracht vanuit Gods gezichtspunt, zoals Hij het heeft bedoeld toen Hij het instelde. Het gaat in dit hoofdstuk om het gezichtspunt van de christen, hoe hij er tegenaan kijkt en wel in verbinding met het vele werk dat er voor de Heer te doen is. Dat betekent dat je in deze zaak een eigen beslissing mag nemen. Je mag hierin een eigen keus maken. Natuurlijk zul je deze keus maken in overleg met de Heer. Maar het gaat hier om een eigen verantwoordelijkheid die je in deze zaak hebt. Het maken van een keus is alleen een échte keus wanneer je van een bepaalde zaak de voors en tegens hebt afgewogen. Deze voors en tegens zijn in dit hoofdstuk door Paulus - onder de leiding van de Heilige Geest, vergeet dat niet! - aan je voorgehouden. In vers 36 en 37 worden de twee mogelijkheden nog eens heel concreet en re'el voorgesteld, terwijl in vers 38 de conclusie wordt gegeven.

Vers 36 is wat moeilijk te vertalen, maar wat erin staat is wel duidelijk. De inhoud komt erop neer dat iemand die meent dat hij beter kan trouwen dan ongetrouwd te blijven, de vrijheid heeft om dat te doen. Je ziet aan het woordje 'meent', dat dit een keus is na erover te hebben nagedacht. Dat er volle vrijheid voor deze beslissing is kun je opmaken uit het 'laat hij doen wat hij wil'. Er hoeft ook geen enkel schuldgevoel te zijn: van zonde is geen sprake. Wie dit onderwerp serieus neemt zal hier natuurlijk een gebedszaak van maken, dat spreekt vanzelf. Maar hier gaat het om de persoonlijke overwegingen die tot een bepaalde keus leiden. Dat geldt ook voor vers 37, en wel in nog sterkere mate. Daar lees je vier voorwaarden waaraan je moet voldoen om ongetrouwd te blijven. Je moet: 1. in je hart vaststaan; 2. niet genoodzaakt worden; 3. over je eigen wil macht hebben; 4. in je hart hebben besloten, om ongetrouwd te blijven. Het is dus niet zo dat Paulus je maar even naar de beslissing om ongetrouwd te blijven toe praat. Hij geeft zonder enige terughoudendheid de voorwaarden ervoor. Als je één ervan naast je neerlegt, zul je een foute beslissing nemen. Twee maal wordt het hart genoemd, aan het begin en aan het eind. Daartussen wordt iets gezegd over je gevoelens en over je wil.

Om te beginnen moet je in je hart vaststaan. Je moet niet gemakkelijk tot een andere gedachte zijn over te halen. In de tweede plaats moet er geen noodzaak zijn. Dat ziet op vers 2 en vers 9. Wanneer er het - niet verkeerde - verlangen is naar een levenspartner is er een noodzaak aanwezig om te trouwen. Het is beter te trouwen dan van begeerte te branden. Vervolgens is de vraag aan de orde of je macht hebt over je eigen wil. Wil jij echt helemaal voor de Heer leven zonder je te hoeven bezighouden met de - weer: niet verkeerde - dingen van de wereld. Als je deze dingen zorgvuldig hebt overwogen, kun je een verantwoord besluit in je hart nemen om ongetrouwd te blijven.

Het huwelijk is een levenslange verbinding. Ook in Romeinen 7 wordt het huwelijk een verbinding voor het leven genoemd. Het enige waardoor een huwelijk ontbonden wordt is de dood. Alleen dan is iemand vrij om met een ander te trouwen. Deze vrijheid werkt naar twee kanten. Aan de ene kant is er vrijheid door het ontslapen van de levenspartner. Door de dood is de huwelijksverbinding immers niet meer aanwezig. Het is nu mogelijk om met iemand anders een nieuwe verbintenis aan te gaan. Aan de andere kant is er vrijheid in de keuze van een andere levenspartner. Er staat "met wie zij wil". Toch volgt er een heel belangrijke toevoeging: "mits in de Heer". Dat kan een beperking van de vrijheid lijken, maar dat is het niet. De toevoeging geeft de goede richting aan waarin de vrijheid om te trouwen-met-wie-men-wil gezocht moet worden. Wie in zijn leven de rechten van de Heer wil erkennen, zal niets anders willen dan met iemand te trouwen die dat ook wil. Nu gaat het in dit vers in de eerste plaats om iemand die getrouwd is geweest en door de dood van haar man weduwe is geworden. Maar de toevoeging 'in de Heer' is te belangrijk om alleen van toepassing te zijn op hertrouw van een weduwe. Ieder die meent dat hij moet trouwen doet er goed aan zijn verlangens af te stemmen op dit 'in de Heer'. Het 'in de Heer' gaat verder dan alleen dat beiden gelovigen zijn. Het is vanzelfsprekend onmogelijk om 'in de Heer' te trouwen met een ongelovige. Maar ook als de ander een gelovige is, is het belangrijk van elkaar te weten dat je allebei de wil van de Heer in alle dingen wil doen. Wanneer je bijvoorbeeld denkt aan het samenkomen van de gemeente, zou jij dan 'in de Heer' kunnen trouwen met iemand die meent op een andere manier te moeten samenkomen dan jij uit de Bijbel hebt geleerd? Voor de beleving van je geloof is het van wezenlijk belang dat je de samenkomsten van de gelovigen bezoekt. Voor de groei van je geloof is het eveneens van wezenlijk belang dat je omgaat met gelovigen die ook in

overeenstemming met de Bijbel leven en samenkomen. Het mag dan geen ongelijk juk zijn als je zou trouwen met iemand die naar de één of andere kerk of groep gaat, maar het is wel een schrijnend juk. Als jij voor jezelf zeker weet op die plaats te zijn waar God je hebben wil, waar het allemaal gaat zoals zijn Woord het ons zegt (dat wil zeggen, waar men ernaar verlangt het zo te doen), dan is zogenaamde inschikkelijkheid beslist niet op zijn plaats. Misschien denk je dat het op grond van afspraken die je met elkaar maakt, best een poosje goed kan gaan. Maar als je allebei echt meeleeft met de geloofsgemeenschap waar je bent, zul je toch merken dat je in twee verschillende 'werelden' leeft. Deze moeilijkheid zal zeker sterker gevoeld worden als er kinderen komen. Het zal niet gemakkelijk zijn de kinderen duidelijk te maken, dat beide overtuigingen goed zijn. Je praten over bijvoorbeeld de eenheid van de gelovigen zal door je eigen huwelijk niet bepaald bewezen worden. Juist kinderen zijn gevoelig voor een leven dat aansluit bij wat de ouders zeggen. De praktijk wijst dan ook uit dat in bijna alle gevallen er in dergelijke situaties van de kinderen geestelijk niet veel terecht komt. Je ziet, dat de vraag over de geloofsgemeenschap geen bijzaak is, maar dat dit een hoofdzaak moet zijn. Het is van het grootste belang dat je het hierover met elkaar van harte eens bent.

In het slotvers van dit hoofdstuk geeft Paulus nog eens zijn mening. Hij doet dat niet vanuit de hoogte, met een beroep op zijn gezag als apostel. Hij doet dat als één die weet dat hij door de Geest van God geleid wordt in zijn uiteenzetting over dit bijzondere onderwerp. Hij praat als iemand die zijn eigen oefeningen in dit opzicht heeft gehad. Het is maar niet een theoretische uiteenzetting, zonder enig gevoel van zijn kant. Hij is uit op het geluk van de weduwe. Volgens hem is ze gelukkiger als ze ongetrouwd blijft dan wanneer ze weer zou trouwen. Zij heeft in het wegvallen van haar man de hulp en steun van de Heer ervaren. Daarmee kan ze anderen weer tot troost zijn die ook verliezen hebben geleden. Op die manier heeft ze een prachtige vulling van de leegte die in haar leven is gekomen.

Lees nog eens 1 Korinthe 7 vers 36 tot en met 40.

Verwerking:

Hoe belangrijk vind jij het, dat je samen met je (toekomstige) partner naar een geloofsgemeenschap gaat waar men samenkomt overeenkomstig de Bijbel?

DE LIEFDE BOUWT OP

25. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 8 vers 1 tot en met 6

Een nieuw onderwerp: de afgodenoffers. De Korinthiërs hadden daar Paulus kennelijk naar gevraagd, want hij begint met "wat nu de afgodenoffers betreft". Nu heb jij in letterlijke zin niets met afgodenoffers te maken. Toch kun jij uit dit stukje veel leren, omdat het gaat over je omgang met je medebroeders en -zusters met wie je wel wat te maken hebt. Eén van de dingen die een christen mag weten is, dat een afgod - dat is een afgodsbeeld - op zichzelf niets voorstelt. Dat 'weten' is gewoon een stukje kennis, iets dat je weet met je verstand. Maar het gevaar van kennis, ook van kennis in Bijbelse waarheden is, dat je je daarop gaat verheffen. Wie iets weet, ergens kennis van heeft, kan zo gemakkelijk aan anderen voorbijgaan, die van die bepaalde zaak niets weten. Dan wordt er een verkeerd gebruik van kennis gemaakt. Door geen rekening met die ander te houden, aan hem voorbij te gaan, doe je die ander te kort. Kennis staat dan tegenover de liefde, want de liefde houdt juist wel rekening met de ander. Daarom moet kennis in dienst staan van de liefde. Als jij je kennis in dienst van de liefde stelt, zul je niet hoog van je kennis opgeven. Want wat weet je nu eigenlijk? In hoofdstuk 13 staat dat al ons kennen maar ten dele is, dat wil zeggen dat het slechts uit stukjes en beetjes bestaat.

Als jij God liefhebt, gaat jouw hart naar Hem uit. Als jouw hart naar Hem uitgaat, leef je bewust in Zijn tegenwoordigheid. En in Zijn tegenwoordigheid zijn betekent, dat jij door Hem gekend bent. Hij kijkt dwars door je heen. In Psalm 139 vers 1 staat: "Here, Gij doorgrondt en kent mij." Dat is geen angstige gedachte, maar geeft juist een gevoel van geborgenheid. Als je dicht bij Hem bent, geef je niet hoog meer op van je eigen kennis, maar kom je onder de indruk van de kennis die Hij van jou heeft. Je wordt klein voor Hem. In die houding kun je nu verder gaan met te luisteren naar wat Paulus nog meer te vertellen heeft over die afgoden en afgodenoffers.

Je mag dus weten dat een afgod nietszeggend is. Het is immers niet meer dan een stuk hout of steen. Verder weet je dat er geen God is dan Eén. Dat wil niet alleen zeggen dat er maar één God

is en niemand anders. In Deuteronomium 4 vers 35 heeft God Zich als de ene, ware God aan Israël bekend gemaakt. Daar staat dat "de Here de enige God is, er is geen ander behalve Hij". Maar in het Oude Testament was nog niet bekend gemaakt dat God een drie-enig God is: Vader, Zoon en Heilige Geest. Dat is pas in het Nieuwe Testament door de komst van de Heer Jezus bekend geworden. Maar omdat de Vader God is en de Zoon God is en de Heilige Geest God is, is God Eén. Het zijn geen drie Goden. 'Geen God dan Eén' wil zeggen dat, hoewel er drie Personen in de Godheid zijn, zij samen toch één God zijn. Dat is niet met je menselijk verstand te begrijpen, maar je mag dat in eenvoudig geloof aannemen. In de wereld zijn er vele goden en vele heren door de mensen bedacht. Zo zijn er volkeren die de zon of de maan aanbidden. Weer ander volkeren aanbidden bomen of dieren. Al die goden zijn voor heel verschillende redenen bedacht. De ene afgod is een stuk steen die voor de gezondheid moet zorgen, de andere, een stuk hout, is er voor het weer, een derde is een hemellichaam dat er is er voor overwinning op de vijanden. Het is natuurlijk onzin dat zulke dingen op zichzelf iets voor een mens kunnen doen in goede of in kwade zin. Later, in hoofdstuk 10, gaat Paulus nog verder in op deze kwestie van de afgoden en laat hij zien dat achter deze afgoden boze geesten zitten.

Voor de christen is er maar één God, en dat is de Vader. Je hebt God leren kennen als iemand tot Wie je in een heel persoonlijke relatie staat. Hij is je Vader. Je kent Hem zoals een kind zijn vader kent. Je weet je in Hem geborgen. Die Vader ken je ook als iemand uit Wie alle dingen zijn. Je weet dat alles wat je om je heen ziet en alles wat in de toekomst nog zal gebeuren uit Hem is voortgekomen. Hij is de bron van de hele schepping en van alle gebeurtenissen. Hij is er als het ware de architect van. Ik heb het nu niet over de mens en wat deze door de zonde van de schepping heeft gemaakt. Dat komt dadelijk aan de orde. Het gaat erom dat de schepping en wat ermee gaat gebeuren niet van toevalligheden aan elkaar hangt. De Vader heeft geweldige plannen uitgedacht. De schepping is een onderdeel van de plannen van God en moet dienen als het terrein waarop de andere en ook hogere plannen van God worden uitgevoerd. Wat voor dit grote geheel geldt, geldt ook voor jou als enkeling. Jij bent geen product van tijd en toeval. Jij bent er volgens een heel speciaal plan van de Vader. In dat plan ben jij besloten en daarin heb jij een bijzondere plaats gekregen. Jij bent er namelijk voor God, de Vader! Dat jij deze plaats voor Hem hebt gekregen is een vreugde voor het

hart van God. En omdat God de eeuwige God is, heb je die plaats niet voor een poosje, maar voor altijd. Je mag tot in alle eeuwigheid in het huis van de Vader zijn. Is dat even wat?!

Maar er moesten niet alleen plannen gemaakt worden, er moest niet alleen een architect zijn, de plannen moesten ook worden uitgevoerd. Er moest, met eerbied gezegd, een aannemer en uitvoerder zijn. Dat is wat je ziet in de Heer Jezus. Hij is die ene Heer, door Wie alle dingen zijn. In Johannes 1 vers 3 staat: "Alle dingen zijn door Hem geworden, en zonder Hem is niet één ding geworden dat geworden is". Lees ook maar eens wat er in Kolosse 1 vers 16 en 17 staat. De hele schepping is het werk van de Zoon. Maar nadat de Heer Jezus alles geschapen had, gebeurde er iets waardoor het leek alsof alle plannen van de Vader niet konden doorgaan. Je weet wat er met de schepping en met de mens is gebeurd. De zonde is in de wereld gekomen. Toen ging de Heer Jezus nog een keer aan het werk. Dat was een heel ander werk dan in de schepping. De schepping kwam tot stand door zijn woord: "Hij sprak en het was er, Hij gebod en het stond er (Psalm 33 vers 9). Maar de zonde kon niet door een machtswoord uit de schepping worden gebannen. Daarom zei de Heer Jezus: "Zie, Ik kom om uw wil te doen, o God" (Hebreeën 10 vers 9). Johannes de Doper heeft van Hem getuigd: "Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt (Johannes 1 vers 29). En op het kruis heeft de Heer Jezus de zonde teniet gedaan, doordat Hij Zich tot zonde liet maken en Gods oordeel daarover onderging. Nadat Hij dit werk had volbracht, keerde Hij terug naar de hemel en is Hij door God gemaakt tot Heer en tot Christus. Aan Hem heeft God alle gezag gegeven. Op die manier alleen was het mogelijk dat de plannen van God toch door konden gaan. Die Heer en het werk dat Hij heeft volbracht, mag jij kennen. Jij mag weten dat jij er bent door Hem en door Hem deel hebt aan de plannen van de Vader. Wat is dat een geweldige wetenschap!!

Lees nog eens 1 Korinthe 8 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Wat is het verschil tussen kennis en liefde? Hoe kun je kennis en liefde op de juiste manier met elkaar verbinden?

DE BROEDER OM WIE CHRISTUS GESTORVEN IS

26. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 8 vers 7 tot en met 13

De Korinthiërs wisten door de prediking van Paulus, dat er maar één God was en maar één Heer. Afgoden betekenden niets meer voor hen. Toch waren er onder hen voor wie dat nog niet allemaal even duidelijk was. Je moet je indenken dat deze mensen hun hele leven lang in de afgoderij hadden geleefd. Het is niet verwonderlijk dat sommigen na hun bekering niet direct vrij waren van alle dingen waarin ze lange tijd gevangen waren geweest. Wanneer zij bijvoorbeeld een stuk vlees aten, was dat voor hun geweten nog steeds verbonden met de afgoden. In hun gedachten stonden ze weer in de afgodstempel om aan een bepaalde god dit vlees te offeren en er daarna zelf van te eten. Dit ritueel hadden ze jarenlang volgehouden. Nu ze christen waren geworden, wisten ze wel dat een afgod niets was en dat het vlees gewoon vlees was, maar toch ...

Wie wel vrij is van de vroegere invloeden weet, dat voedsel niet iets is wat ons een streepje voor geeft bij God. Eten of niet eten, het maakt met het oog op onze plaats voor God niets uit. God beoordeelt ons niet op grond van onze eetgewoonten. In Handelingen 15 vers 29 staat dat je alles mag eten met uitzondering van het bloed en het verstikte. Het verbod om bloed te eten betreft ook vleeswaren waarin bloed is verwerkt, zoals bijvoorbeeld bloedworst. Het verstikte is vlees van een dier waar het bloed niet uit is weggelopen, zoals bijvoorbeeld een konijn dat in een strik is gevangen. Maar in Handelingen 15 wordt ook genoemd "wat aan de afgoden is geofferd", zelfs nog voor het verbod om bloed of het verstikte te eten. En om dit laatste gaat het in ons gedeelte. Als vlees voor iemand die dit eet verbonden is met een afgod, moet hij dat niet eten. Dat geldt voor zowel de sterke als de zwakke. De zwakke zal een bevlekt geweten krijgen wanneer hij dat vlees eet. Hij denkt dan weer aan de één of andere afgod. De boze geest die achter een afgodsbeeld schuil gaat krijgt weer invloed op zijn geestelijk leven. Het resultaat kan zijn dat zo iemand weer helemaal terugvalt in de afgoderij. Daarom wordt tot de sterken, dat zijn zij die weten dat een afgod niets is en dat afgodenvlees niets is,

voorgehouden om met de zwakken rekening te houden. Je kunt je voorstellen dat de sterken er geen enkel probleem mee hadden, om in een afgodstempel te gaan om daar vlees te eten. Voor hem betekende het immers niets anders dan een gebouw waar gewoon vlees te krijgen was. Je kunt je ook voorstellen dat een zwakke zijn sterke broeder daar naar binnen zag gaan. Nu zou de zwakke broeder kunnen denken: "wat hij mag, dat mag ik ook". De zwakke broeder gaat naar binnen, bestelt zijn vlees en eet het op. Maar, en nu komt het, hij eet het niet als gewoon vlees, maar als afgodenoffer. Hij is namelijk in zijn geweten niet vrij om dit soort gelegenheden binnen te stappen en zulk vlees te eten. Het is voor hem nog steeds verbonden met de afgoden. Je kunt zeggen: dan moet hij niet zomaar die sterke broeder nadoen. Toch wordt het hier niet van de kant van de zwakke broeder bekeken, maar van de kant van de sterke broeder. Die kan namelijk heel gemakkelijk op een heel verkeerde manier gebruik maken van zijn recht, zodat hij een struikelblok is voor de zwakke. De vraag waar het hier om gaat is deze: Is de sterke broeder zo sterk, dat hij rekening wil en kan houden met het geweten van zijn zwakke broeder? De kracht om met de ander rekening te houden is alleen in de liefde te vinden. Wanneer er echte liefde is voor de ander die zwak is, dan zul je alles laten waardoor die ander in gewetensproblemen terecht komt. Het gaat niet om dingen die op zichzelf zondig zouden zijn. Als het, zoals in dit geval, gaat om vlees eten dan is dat een volkomen geoorloofde zaak. God heeft zelf het vlees als voedsel gegeven. Daar zit dus niets verkeerd in. Waarom het gaat is, hoe jij met je vrijheden omgaat. Gebruik jij je vrijheid voor jezelf of houd je in het gebruik ervan ook rekening met je broeder of zuster die ergens zwak in is. Een verkeerd gebruik kan er zelfs toe leiden dat een broeder, voor wie Christus gestorven is, verloren gaat! Dat is wel erg sterk gezegd, nietwaar? Maar stel je eens het volgende geval voor, en dat is niet denkbeeldig. Een dronkaard komt tot bekering. Alcohol heeft in zijn leven een verwoestende uitwerking gehad. Zijn lichaam en zijn gezin zijn eraan kapot gegaan. Denk niet dat na zijn bekering de drang naar alcohol direct verdwenen is. Voor een christen is het gebruik van "een beetje wijn" geoorloofd (1 Timotheüs 5 vers 23). Wanneer de ex-dronkaard bij je op bezoek zou komen, zou je hem dan een glaasje wijn aanbieden? Als je dat zou doen, en hij zou het aannemen, kon hij wel eens de smaak weer te pakken hebben gekregen en weer helemaal terugvallen in zijn vroegere leven. Dat is echt wel eens gebeurd. Dan gaat zo iemand door jou kennis verloren. Vaak is de reactie: maar iemand die bekeerd is en nieuw leven heeft

kan toch niet voor eeuwig verloren gaan? Dat weet Paulus ook heel best. Hij zegt zelfs: de broeder voor wie Christus gestorven is. Daarmee is elke twijfel over het verloren gaan van een broeder uitgesloten. Maar door deze reactie wordt wel de kracht van deze verzen weggenomen. Het gaat om het tot zonde brengen van een broeder. Dat is niet gering! En het loon van de zonde is altijd en onvermijdelijk de dood. God zal iemand die met oprecht berouw over zijn zonden naar Hem is toegekomen en in het geloof het werk van de Heer Jezus heeft aangenomen, niet verloren laten gaan. God zal zo iemand tot inkeer brengen. Johannes 10 vers 28 en 29 spreken duidelijke taal over de onmogelijkheid dat een gelovige nog verloren kan gaan. Maar het gaat hier niet om wat God allemaal zal doen, maar om ons eigen gedrag. Om de ernst daarvan naar voren te brengen gebruikt Paulus deze sterke bewoordingen, die je echter niet als overdreven mag opvatten. Wie geen rekening houdt met zijn zwakke broeder zondigt tegen hem én tegen Christus. Wie Christus liefheeft, heeft zijn broeder, ook de zwakke, lief. De houding van Paulus in het laatste vers mag ons tot voorbeeld zijn. Ook dit zegt hij heel sterk: in eeuwigheid zal hij geen vlees eten als dat zijn broeder tot een geestelijke val zou brengen.

Denk niet dat dit allemaal overdreven is. Als Paulus het allemaal zo sterk zegt moet het wel erg belangrijk zijn. Toch denk ik dat er weinig gedeelten in de Bijbel zijn, waar zo slecht mee omgegaan wordt als met dit gedeelte. Daar sluit ik mezelf helemaal bij in. Houden we echt rekening met onze zwakke broeder in alle dingen die voor ons niet verkeerd zijn, maar die voor onze zwakke broeder een struikelblok kunnen zijn? Als we het niet doen, zondigen we en moeten we dat belijden. Veel geestelijke zwakheid komt, doordat we gebruik hebben gemaakt van vrijheden, zonder dat we ons hebben afgevraagd wat het gevolg daarvan is voor anderen, die ons nadoen en daarmee hun geweten bevleken. Misschien kun jij je de aanschaf van een televisie veroorloven. Jij kunt daar op een verstandige manier mee omgaan. Maar overweeg je, voordat je die tv aanschaft, ook wat het gevolg kan zijn voor anderen in je omgeving, van wie je weet dat die daarmee niet op een verstandige manier om weten te gaan? Dat het hen zo in beslag zou kunnen nemen dat de dienst voor de Heer (die ieder van de Zijnen immers heeft) zou gaan verdwijnen?

Deze verzen houden een belangrijke boodschap in voor allen die hun positie in Christus kennen. Die weten dat God hun Vader is en dat de Heer Jezus hun Heer is. Maar de praktijk moet bewijzen of

deze kennis echte kennis is, kennis die ook in het hart aanwezig is en niet alleen in het hoofd. Christelijke vrijheid wordt veel te vaak gezien als een recht waar niemand mag aankomen. Je kunt je in je christelijke vrijheid aangetast voelen, wanneer je eraan denkt rekening te moeten houden met anderen en dan nog wel met hen die voor zichzelf vinden dat ze bepaalde dingen niet mogen. Dit 'die voor zichzelf vinden dat ze bepaalde dingen niet mogen' is natuurlijk wel belangrijk. Wanneer een zwakke jou zou verbieden om je vrijheid te gebruiken gaat hij te ver. Je vrijheid blijft als een paal boven water staan en die mag je je niet laten ontnemen. Maar, zoals gezegd, gaat het hier niet over de houding van de zwakke tegenover de sterke, maar over de houding van de sterke tegenover de zwakke.

Lees nog eens 1 Korinthe 8 vers 7 tot en met 13.

Verwerking:

Noem een paar dingen waarin je rekening zou moeten kunnen houden met een zwakke broeder.

BEN IK NIET VRIJ?

27. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 9 vers 1 tot en met 7

Denk vooral niet dat Paulus in het vorige hoofdstuk alleen maar een beetje theorie heeft verkondigd. In het hoofdstuk dat je nu voor je hebt zal blijken, dat hij er in de praktijk naar heeft geleefd. Bij zijn hele dienst onder de Korinthiërs is dat naar voren gekomen. Hij heeft laten zien dat hij vrijwillig afstand deed van dingen waar hij als dienstknecht en apostel recht op had en die hij van de Korinthiërs had mogen verwachten. Zij moesten zich dat bewust worden. Daarom stelt hij een aantal vragen. Het zijn geen moeilijke vragen, waarover je lang moet nadenken. Het antwoord ligt eigenlijk al in de vraag besloten.

Hij begint met de vraag: "Ben ik niet vrij?" Natuurlijk was hij vrij. De wet had niets meer over hem te zeggen. Aan geen enkel mens was hij verantwoording schuldig, want Jezus Christus was zijn Meester.

De volgende vraag is: "Ben ik geen apostel?" Bij de aanhef van deze brief noemt hij zich 'apostel van Christus Jezus'. Het woord apostel betekent: gezondene. Iemand die gezonden wordt heeft de opdracht van zijn zender uit te voeren.

Kon Paulus zich nu zomaar apostel noemen? Onder de Korinthiërs ging het kwade gerucht dat Paulus zich verbeeldde dat hij een apostel was. Om een apostel te zijn moest iemand onder andere aan de voorwaarde voldoen dat hij de Heer Jezus gezien had nadat Hij was opgestaan. In Handelingen 1 lees je over het kiezen van een andere apostel in de plaats van Judas. Petrus spreekt daar over iemand die 'met ons getuige van zijn opstanding' moet worden. Aan deze voorwaarde voldeed Paulus. Vandaar zijn derde vraag: "Heb ik niet Jezus onze Heer gezien?" Niet dat hij bij de twaalf apostelen hoorde die met de Heer Jezus door Israël waren getrokken. Maar hij had de Heer Jezus gezien toen hij de gemeente vervolgde en daarvoor op weg was naar Damaskus. In Handelingen 9 vind je die gebeurtenis. Hij was dus echt een apostel. De mensen die dat tegenspraken wilden zijn invloed onder de Korinthiërs beperken. Dat waren mensen die zelf graag wilden profiteren van de Korinthiërs en daarom Paulus deze beschuldiging in de schoenen schoven. Het is

opmerkelijk hoe vlug zij (en ook wij) geneigd zijn zulk soort roddelpraatjes te geloven.

Paulus kan dit soort beschuldigingen heel gemakkelijk weerleggen. Hij wijst gewoon naar henzelf en zegt op vragende toon: "Bent u niet mijn werk in de Heer?" Hij zegt als het ware: "Kijk eens naar jezelf. Hoe zijn jullie tot bekering gekomen?" Daarin ligt het zachte verwijt, dat zij beter hadden moeten weten. Zij waren nota bene het zegel, dat is de bevestiging, van zijn apostelschap. Juist zij zouden zeker niet aan zijn apostelschap mogen twifelen. Zie je hoe hij zich tegenover de Korinthiërs verantwoordt? Hij stelt zijn vragen zo, dat ze maar op één manier konden antwoorden. Geen meerkeuzevragen dus. De Bijbel is een boek waarin veel vragen worden gesteld. De vragen zijn vaak niet zo moeilijk. Ook het antwoord is meestal eenvoudig. Toch ontwijken we wel eens het goede antwoord omdat we aanvoelen dat er dan iets in ons leven moet veranderen. Heel treffend zie je dat in Mattheüs 21 vers 24 tot en met 27. Als de overpriesters en oudsten het goede antwoord hadden gegeven (en ze wisten het goede antwoord!) hadden ze de Heer Jezus ook moeten aannemen en dat wilden ze niet. Hier zie je dat het antwoord op een vraag afhangt van de toestand van je hart. Het gaat erom of je bereid bent de consequenties van je antwoord te aanvaarden.

De volgende vragen van Paulus zijn gericht tot de mensen die hem bij de Korinthiërs in een kwaad daglicht wilden stellen. Maar de Korinthiërs (en jij) horen deze vragen ook. Het zijn vragen die aangeven hoe Paulus zich onder de gelovigen te Korinthe had gedragen. In de eerste plaats stelt hij vragen die betrekking hebben op rechten die hij bezat. Hij had er toch zeker wel recht op om van de Korinthiërs eten en drinken te krijgen? Hij mocht toch leven van de gaven die de gemeenten hem stuurden? En als hij getrouwd was geweest, dan zou hij toch, net zo goed als veel anderen, ook zijn vrouw mogen meenemen op zijn reizen? Zijn vrouw zou dan ook recht hebben gehad op een liefdevolle verzorging door de gemeente. En wat zijn maatschappelijke bezigheden betreft (hij was tentenmaker van beroep; dat staat in Handelingen 18 vers 3) was hij, evenals Barnabas, toch niet verplicht te werken en zo in zijn eigen onderhoud te voorzien? Ze hadden het recht om door de gemeenten onderhouden te worden. Verderop, in vers 12, maakt hij duidelijk waarom hij van dit recht geen gebruik heeft gemaakt. Hier wijst hij alleen op het recht dat hij had om door de gemeente van eten en

drinken te worden voorzien. Om dit recht kracht bij te zetten geeft hij drie voorbeelden uit het dagelijks leven die bevestigen wat hij heeft gezegd. Voor de bevelhebber van een leger is dit geen vraag maar een duidelijke zaak. Neem nou een soldaat. Het enige waaraan hij moet denken is aan de oorlog. Daarvoor is hij in dienst genomen. Hij moet vechten, hij moet winnen. Daar zou niets van terecht komen als hij ook nog achter zijn eten aan zou moeten gaan. Dat eten moet hem gebracht worden, zelfs als hij in de hevigste strijd gewikkeld is. Zo krijgt de soldaat kracht om verder te vechten. De twee andere voorbeelden komen uit de landbouw en de veeteelt. Wie een wijngaard heeft, wil dat deze veel vruchten oplevert. Want hoe meer vruchten des te meer wijn om te verkopen en des te groter is de opbrengst en winst. Maar wil dat zeggen dat wie de wijngaard voor een ander heeft geplant, zelf niet van die vruchten zal gebruiken? Natuurlijk zal hij er zelf ook van gebruiken. Met het hoeden van een kudde gaat het precies zo. Wie een hele dag met die kudde bezig is, ervoor zorgt, mag ook gebruik maken van de melk van de kudde. In veel bedrijven gaat het vandaag de dag net zo. De producten die ze leveren, mogen door de werknemers soms gratis of tegen een gering bedrag worden meegenomen.

Waarom zou Paulus juist deze drie voorbeelden van een soldaat, een wijngaardenier en een herder hebben gekozen? Deze voorbeelden hebben jou ook wat te zeggen. Jij kunt je in deze voorbeelden herkennen. In de tweede brief die Paulus aan Timotheüs schrijft noemt hij Timotheüs 'een soldaat van Jezus Christus'. Je zult het wel ervaren hebben dat je je op vijandig gebied bevindt. Je bent omgeven door veel vijanden. Maar de Heer Jezus is je Bevelhebber in de strijd. Hij zorgt ervoor dat je stand kunt houden zolang je op Hem vertrouwt. Het tweede voorbeeld is ook op jou van toepassing. De Heer Jezus vertelt in Mattheüs 20 vers 1 tot en met 16 een gelijkenis over arbeiders die in een wijngaard worden gestuurd. Jij bent ook zo'n arbeider die in de wijngaard mag werken. Je mag erop vertrouwen dat de Heer Jezus je straks een beloning voor je werk zal geven die 'billijk' is (vers 4). Maar is het niet zo dat jij nu al geniet van de dingen die je voor Hem mag doen? Het derde voorbeeld, dat van de kudde, heeft te maken met de zorg voor de gelovigen. In Johannes 10 vers 16 heeft de Heer Jezus het over de ene kudde, waarvan Hij de ene Herder is. Die kudde bestaat uit alle schapen die bij Hem horen en die Hij in vers 27 'Mijn schapen' noemt. Jij hoort ook bij die schapen. Als jij een gelovige ziet afdwalen mag je hem opzoeken. Je mag proberen hem

aan de hand van de Bijbel weer bij de kudde terug te brengen. Je probeert hem voedsel te geven uit de Bijbel, hem daarvoor weer smaak te laten krijgen. In 1 Petrus 2 vers 2 wordt de Bijbel 'de onvervalste, redelijke melk' genoemd. Wanneer je de ander daarvan laat proeven, zul je ook zelf gesterkt worden. Zo zie je hoe jij in de dienst van God - en iedere gelovige heeft een dienst van God gekregen - zelf door God van al het nodige wordt voorzien.

Lees nog eens 1 Korinthe 9 vers 1 tot en met 7.

Verwerking:

Welk verband bestaat er tussen hoofdstuk 8 en hoofdstuk 9?

GOD ZORGT VOOR ZIJN DIENSTKNECHTEN

28. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 9 vers 8 tot en met 14

Paulus is nog steeds bezig zijn recht op ondersteuning door de gemeenten aan te tonen. In vers 7 heeft hij drie voorbeelden uit het dagelijks leven gegeven. Hij had daarmee 'naar de mens' gesproken, dus zoals gangbaar was bij mensen onder elkaar. Maar daar laat hij het niet bij. Hij gaat nog een stapje hoger en haalt iets uit de wet van Mozes aan. Hij komt nu met een voorbeeld uit het Woord van God en daar zit natuurlijk nog meer kracht in dan in wat bij mensen gebruikelijk is. Het voorschrift dat hij aanhaalt betreft een dorsende os. Een os die bezig was het koren te dorsen mocht niet gemuilband worden. Dat voorschrift was door God gegeven, omdat Hij het hart van de mens kent. Een hardvochtige en gierige baas zou zo'n dier een muilband kunnen omdoen om te voorkomen dat het dier van het koren zou eten. Hij zou dan minder koren naar de markt kunnen brengen en dus minder verdienen. Maar God had bepaald dat een dorsende os mocht eten van het koren, terwijl hij dat aan het dorsen was. God zorgt dus voor de ossen. Het lot van alle dieren gaat God ter harte. Je kunt daarover lezen in Psalm 104 vers 27 en 28. In Jona 4 vers 11 houdt God ook rekening met het vee als Hij besluit Ninevé te sparen. Maar waarom het eigenlijk gaat bij dit voorschrift is niet de zorg van God voor de ossen, maar Gods zorg voor Zijn dienstknechten! Daarvoor is het in de eerste plaats geschreven. Heel direct wil Paulus hier zeggen dat hij, als zaaier en ploeger - dus als evangelist - en als degene die de vruchten van dit werk mag zien, mag verwachten dat hem te eten zal worden gegeven. Of een dienstknecht nu bezig is met ploegen of met dorsen, hij mag erop rekenen dat zijn arbeid iets zal opleveren. De ploeger is bezig met het klaar maken van de grond, opdat het zaad daarin gestrooid kan worden. De dorser is bezig met het verwerken van de oogst, nadat het zaad is opgekomen en rijp geworden is. Iemand kan aan het begin van het werk van God staan, wanneer hij bijvoorbeeld iemand anders het evangelie brengt. Iemand kan ook aan het eind van dat werk staan, wanneer hij bijvoorbeeld iemand anders bij de Heer Jezus mag brengen. In beide gevallen is hij bezig met het zaaien van iets geestelijks. God zal voor de middelen zorgen die voor dit werk nodig

zijn. Jij mag ook aan andere dienstknechten die jou geestelijk hebben gediend, iets stoffelijks geven. Eigenlijk is het een plicht om dat te doen. Toch is het veel mooier om het als een voorrecht te zien. Wanneer broeders veel moeten reizen, kun je hun geld voor die reizen geven. Of anderen die veel lectuur uitdelen, kun je geld voor die lectuur geven. Maar ook als ze niet veel van zulke onkosten hebben, kun je hen financieel steunen, zodat ze daarvan eten en drinken kunnen kopen en om te voorzien in de woonlasten die ze hebben. Want het gaat hier vooral om wat wel genoemd wordt de 'fulltime' werkers. Dat zijn zij die hun baan in de maatschappij hebben opgegeven om al hun tijd te kunnen gebruiken voor de dienst van de Heer. Zij hebben er recht op dat wij in hun onderhoud voorzien. Zo heeft God het geregeld.

Paulus laat nog eens het recht, dat hij in dit opzicht bij de Korinthiërs had, naar voren komen. Hij zegt dat als anderen dit recht hadden, hij het toch zeker had. Ze hadden immers aan niemand zoveel te danken als aan hem? Toch had hij dit recht niet gebruikt. Voor hem was het evangelie van Christus belangrijker dan alle rechten die hij bezat. Als er maar iets was wat een verhindering zou kunnen vormen voor het evangelie, dan deed hij er afstand van. Hij verdroeg liever de valse beschuldigingen aan zijn adres, dan dat het evangelie geen voortgang zou hebben. Stel je voor dat hij tegenover de Korinthiërs op zijn rechten had gestaan. Dan zouden ze hem geld en goederen hebben gegeven, maar tegelijk zouden zij zich daarop hebben beroemd. Zij hadden er dan toch maar voor gezorgd dat de grote apostel zijn werk had kunnen doen. Ze hadden zelfs kunnen denken dat ze het evangelie hadden gekocht. Dat wilde Paulus tegen elke prijs voorkomen. Voordat hij hierop doorgaat schiet hem nog iets te binnen. Er is nog een voorbeeld in het Oude Testament waaruit blijkt dat wie bezig is in de dienst voor God door diezelfde dienst iets krijgt om van te leven. Het gaat om de priesters en de Levieten. In het Oude Testament vormden de priesters en Levieten een speciale klasse mensen onder Israël. Zij hadden taken te verrichten in de tabernakel (toen het volk nog in de woestijn was) en later in de tempel (toen het volk in het beloofde land woonde). Als een Israëliet een offer wilde of moest brengen, bracht hij dat naar de priester. Deze slachtte het en offerde het op het altaar. Maar God had geboden dat van sommige offers de priester een gedeelte mocht houden om zelf van te eten. Je leest bijvoorbeeld in Leviticus 6 vers 16 dat de priester een deel van het spijsoffer kreeg. In vers 26 van hetzelfde hoofdstuk staat

dat de priester die het zondoffer offerde van het zondoffer moest eten. De priesters brachten offers op het altaar en de Levieten hielpen hen daarbij. In Numeri 18 vind je iets dergelijks. In vers 18 krijgen de priesters de beweegborst en de hefschenkel als voedsel. Bij de Levieten was het iets anders. In hetzelfde Numeri 18, vanaf vers 21, krijgen de Israëlieten de opdracht om van al hun inkomsten één tiende deel aan de Levieten af te staan als een vergoeding voor de dienst die zij verrichtten. In Deuteronomium lees je nog eens op welke manier God had bepaald hoe de stam van Levi onderhouden moest worden. De hele stam van Levi, dus alle priesters en Levieten, had geen erfdeel in het land zoals alle andere stammen. De andere stammen konden het stuk land dat zij als erfdeel hadden ontvangen, bebouwen en van de opbrengst leven. De stam Levi had dus geen inkomsten van een eigen stuk land. Voor hen gold dat de Here hun erfdeel was. Daarom zorgde de Here er - door middel van voorschriften aan het volk - voor dat de stam Levi toch kreeg waarop ze recht had. De conclusie die Paulus hieruit trekt is deze: "Zo heeft de Heer ook verordend voor hen die het evangelie verkondigen, dat zij van het evangelie leven". Onttrek je dus niet aan je verantwoordelijkheid om broeders en zusters te helpen die voor de Heer erop uitgaan om voor Hem te werken, zonder dat zij daarvoor een vast salaris ontvangen. In de tweede brief van Johannes heb je een mooi voorbeeld van iemand die zo heeft gehandeld. Gajus hielp broeders, die hij niet eens kende, verder omdat ze "voor de Naam zijn uitgegaan, zonder iets aan te nemen van hen die tot de volken behoren". Als je zo eens tegen je betrokkenheid bij het werk van de Heer gaat aankijken zul je daardoor zelf ook rijk gezegend worden. Lees maar wat er staat in Maleachi 3 vers 10. Als jij gaat geven voor het werk van de Heer, zal God de vensters van de hemel openen en zegen in overvloed over jou uitgieten. Hierin ligt als het ware een uitdaging van Gods kant. Durf jij die uitdaging aan te nemen?

Lees nog eens 1 Korinthe 9 vers 8 tot en met 14.

Verwerking:

De wet zegt: je moet een tiende geven. Wat denk je dat 'de genade' zegt?

HOE WIN JE ZOVEEL MOGELIJK MENSEN VOOR CHRISTUS

29. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 9 vers 15 tot en met 21

Paulus heeft duidelijk en uitvoerig zijn recht op ondersteuning door de gelovigen aangetoond. Maar nu voelt hij een gevaar en dat is, dat de Korinthiërs zouden gaan denken dat hij dat allemaal geschreven had om geld van hen los te krijgen. En dat had hij zeker niet bedoeld! Hij had in het verleden niets van de Korinthiërs aangenomen en dat wilde hij nog steeds niet. Bij sommigen in Korinthe leefde de gedachte dat Paulus alleen predikte om er zelf beter van te worden. Om die gedachte de kop in te drukken zegt hij, dat hij nog liever zou sterven, dan die indruk te willen wekken. Hij wilde graag roem hebben, niet voor zichzelf, maar voor het evangelie. Hij wilde door niets belemmerd worden in zijn prediking van het evangelie (zie vers 12). Het evangelie moest in al zijn klaarheid en zonder enige beperking gebracht kunnen worden. Geld kan een belemmerende rol spelen in de prediking van het Woord. Er is een gezegde dat luidt: "wiens brood men eet, diens woord men spreekt". Dat geeft aan dat je geneigd bent om mensen, die je flink wat geld geven, naar de mond te praten. Je kunt er zelfs helemaal van afhankelijk worden. Het is een gevaar dat iedere prediker bedreigt, die door mensen is gevraagd en door hen wordt betaald. Je kunt daarbij denken aan wat in 2 Timotheüs 2 vers 4 staat: "Want er zal een tijd zijn dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar naar hun eigen begeerten voor zichzelf leraars zullen verzamelen, om zich het gehoor te laten strelen". Maar een dienstknecht van de Heer moet het woord van de Heer spreken, zonder de gedachte aan wel of geen beloning van mensen. Als Paulus het evangelie verkondigde, was dat niet iets waar hij zich op kon beroemen, zo in de trant van: goed hé, dat ik dat doe. Hij was het verplicht aan de Heer, want die had Hem daartoe de opdracht gegeven. Hij heeft het over de noodzaak die hem is opgelegd, niet door mensen of een organisatie, maar door de Heer. Hij spreekt zelfs het 'wee' over zichzelf uit als hij het evangelie niet zou verkondigen. De verkondiging van het evangelie was voor hem niet een soort vrijwilligerswerk. Vrijwilligerswerk wordt in het algemeen door de omgeving positief gewaardeerd. Zo'n waardering zou ook zijn

loon zijn, indien hij als vrijwilliger voor de Heer werkte. Maar Paulus was niet op basis van vrijwilligheid een verkondiger van het evangelie. De Heer had hem daarvoor een rentmeesterschap toevertrouwd. Paulus was zich bewust van zijn verantwoordelijkheid. Daarom wil hij het evangelie op geen enkele manier met geld of goederen verbinden. Zijn loon bestaat uit de zekerheid van de goedkeuring van zijn Meester dat hij op de goede manier bezig is. Dat 'loon' was voor hem voldoende. Hij hoefde van de Korinthiërs geen beloning. Hij wilde het evangelie gratis verkondigen en van zijn recht op ondersteuning geen gebruik maken. Op die manier bleef hij vrij van allen. Maar die vrijheid betrof alleen zijn werk. Wat zijn persoon betreft wilde hij de slaaf van allen zijn om er, door het evangelie, zoveel mogelijk voor de Heer Jezus te winnen. Wat lijkt hij daarin veel op de Heer Jezus Zelf, die ook alles deed zonder enig recht op een vergoeding te laten gelden. Wie was er vrij als Hij? Hij liet zich door geen enkel mens zeggen wat Hij moest doen. Maar wie ook was er een slaaf als Hij? Hij was gekomen, niet om Zijn eigen wil te doen, maar de wil van Zijn Vader. Paulus had zich ook vrijwillig tot een slaaf gemaakt van allen. Hij wilde graag ieder mens dienen met het evangelie. Waar hij zich kon aanpassen aan zijn toehoorders, deed hij dat ook. Predikte hij onder de Joden, dan gedroeg hij zich als een Jood. Dat wil zeggen dat hij bijvoorbeeld geen varkensvlees zou eten als hij met een Jood aan tafel zat. Hij wilde de weg naar het hart van de Jood openhouden door zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de uiterlijke vormen die voor Joden belangrijk waren. Hij hield rekening met de geboden uit de wet, als hij daarmee een Jood voor het evangelie kon winnen. Dat betekende echt niet dat hij opnieuw de wet ging prediken. Hij was persoonlijk vrij van de wet en hij liet zich ook niet weer onder het juk van de wet brengen. Alleen, als de situatie zo was dat deze tot bevordering van het evangelie diende, dan paste hij zich aan. Als hij het evangelie aan heidenen verkondigde, dus aan mensen aan wie God niet de wet had gegeven, ging hij anders te werk. Dan daalde hij af tot hun niveau van denken. In Handelingen 17 lees je een toespraak van Paulus die aansluit bij het denken van de mensen van Athene. Maar ook in andere opzichten is aanpassing mogelijk. Denk maar eens aan zendelingen die de binnenlanden van Afrika ingaan of naar andere landen met een heel andere cultuur reizen om het evangelie te prediken. De beste ingang voor het evangelie krijgen ze als ze op dezelfde manier gaan leven als de inheemse bevolking. Ook hier betekende dat niet dat hij zich wetteloos ging gedragen. In zijn benadering van de heidenen, bleef hij aan Christus onderworpen. Hij

zou zich nooit op een manier gaan gedragen waar zijn Oprichtgever niet achter kon staan. Een mooi voorbeeld van de manier waarop je mensen moet benaderen vind je in Johannes 3 en 4. In Johannes 3 spreekt de Heer Jezus met een vooraanstaand geestelijk leider van Israël. In Johannes 4 spreekt Hij met een door en door zondige vrouw. Het is prachtig om te zien hoe de Heer met ieder spreekt zoals dat voor elk van hen passend is. De les is duidelijk. Pas je zoveel mogelijk bij je gesprekspartner aan die je voor het evangelie wil winnen. Maar hou je doel goed in de gaten. Erken tegenover iemand die zichzelf onder de wet heeft geplaatst, zoals veel reformatische christenen dat hebben gedaan, het goede dat er in de wet is. Daardoor blijft het gesprek mogelijk. Probeer te laten zien welke uitwerking de wet heeft gehad (dood en oordeel, 2 Korinthe 3 vers 7 en 9) en wat Gods oplossing voor dit probleem is (Christus, die de vloek van de wet heeft gedragen, Galaten 3 vers 13). Blijf je tijdens het gesprek bewust dat je vrij bent van de wet en laat je dus niet door de ander onder de wet praten. In je gesprekken met mensen van de wereld, die niets godsdienstigs hebben en hun leven vergooien met het jagen naar geld, drank, drugs en seks ga je anders te werk. Ga naast ze staan en zeg dat je hen begrijpt in hun zucht naar geluk. Maak jezelf hun vriend; de Heer Jezus wordt genoemd 'een vriend van tollenaars en zondaars' (Mattheüs 11 vers 19). Je kunt hun vertellen van het geluk dat je gevonden hebt in de Heer Jezus. Blijf je tijdens het gesprek bewust dat je aan Christus wettelijk onderworpen bent en laat je niet verleiden tot een wereldse manier van leven.

Lees nog eens 1 Korinthe 9 vers 15 tot en met 21.

Verwerking:

Heb jij ook het verlangen om mensen voor Christus te winnen?

ALLES TER WILLE VAN HET EVANGELIE

30. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 9 vers 22 tot en met 27

Je hebt al wel begrepen, dat het leven van Paulus volkomen in het teken van het evangelie stond. Hij maakte alles daaraan ondergeschikt. Daarvoor wilde hij iedereen dienen. Er was één persoon die hij niet diende en dat was zichzelf. Verder zag hij ieder mens als een schepsel die een ziel te verliezen had en die gewonnen moest worden voor Christus. Hij kwam de ander zo ver mogelijk tegemoet in de situatie waarin deze zich bevond. Zo benaderde hij de zwakken alsof hijzelf ook een zwakke was. Hij hield rekening met het geweten van de zwakke en paste er wel voor op dat hij iets zou doen waardoor de zwakke zich zou afkeren van de boodschap van het evangelie. Je zou haast zeggen dat hij zich in de gekste bochten wrong om één enkel mens te winnen. Dat deed hij, omdat elk mens van onschatbare waarde is voor God. Hoe meer ook jij daarvan doordrongen bent, des te meer zul jij je erop toeleggen om aan medemensen het evangelie te verkondigen. 'Enigen behouden', daar ging het Paulus om. Eén van de belangrijkste voorwaarden hiervoor is zelfverloochening, niet denken aan jezelf of bezig zijn met jezelf. Paulus deed alles voor het evangelie, om er mededeelgenoot van te zijn. Hij stelt het evangelie voor als een persoon met wie je omgaat. Als iemand voor jou erg belangrijk is, heb je daar veel voor over. Het evangelie was zo'n belangrijke 'persoon' voor hem dat hij daar alles voor over had.

Om dat te illustreren neemt Paulus een paar voorbeelden uit de sportwereld. Hij neemt vaker voorbeelden uit de sportwereld, omdat daaruit een duidelijke vergelijking te maken is met het leven van de christen. De zaken die zowel bij de sportman/vrouw als bij de christen aan de orde komen, zijn: 1. de training; 2. de wedstrijd; 3. de prijs. Voordat je aan de wedstrijd kunt beginnen, moet er eerst getraind worden. Hoe de belangrijker de wedstrijd is, des te intensiever zal de training zijn. Hoe intensiever de training, des te beter is de voorbereiding. Er zijn verenigingen in allerlei takken van sport, waar het alleen om de ontspanning gaat. Het zijn vooral de ouderen die op deze manier proberen nog een beetje fit te blijven. De training is heel gezellig en niet op prestaties gericht. De wedstrijd is alleen voor de

aardigheid en als er gewonnen wordt is dat mooi meegenomen. Hieraan is niets verkeerd, maar op deze manier kijkt Paulus hier niet tegen de wedloop van de christen aan. Het beeld dat Paulus hier voor ogen heeft en ook aan jou voorstelt, is het beeld van een atleet die zijn lichaam volledig beheerst. De atleten, die in zijn tijd meededen aan de Istmische spelen (de latere Olympische Spelen) die regelmatig in alle grote steden van Klein-Azië werden gehouden, hadden een voorbereidingstijd van tien maanden. Tijdens die voorbereidingstijd onderwierp de atleet zich vrijwillig aan een harde training. Grote oefenmeesters uit die tijd hebben hun pupillen steeds voorgehouden: "Je moet een geregeld leven hebben, weinig voedsel gebruiken, afstand doen van lekkernijen en op een vast tijdstip trainen, of het nu heet is of ijskoud". Horatius heeft gezegd: "De jongeman die de wedstrijd wint, heeft veel verdragen en veel gedaan. Hij heeft gezweten en kou geleden. Hij heeft afstand gedaan van liefde en wijn". De trainingsperiode was voor de Griekse atleet een tijd van leven in de afzondering. Het was een tijd van afstand doen van dingen die op zichzelf volkomen goed waren, maar die hem zouden verhinderen een optimale prestatie te leveren. Hij onthield zich van alles wat schadelijk zou kunnen zijn.

Wanneer Tertullianus het voorbeeld van de atleten toepast op de vervolgde christenen, zegt hij: "Ze zijn gekweld, afgemat, vermoeid". Zou jij dit beeld kunnen toepassen op de christenen van deze tijd? Ik durf eerder te zeggen dat wij als christenen maar een slap en gemakzuchtig bestaan leiden. Kijk eens goed naar zo'n Griekse atleet (en naar heel wat topsporters van nu): een lange tijd hard trainen, veel zelfverloochening opbrengen en ongemak accepteren en dat voor een wedstrijd die kan duren van een paar minuten tot een aantal uren (afhankelijk van de sport) met als hoogste resultaat een vergankelijke kroon. Vraag jezelf nu af: als zij dat kunnen opbrengen, zou ik mij dan niet vrijwillig onderwerpen aan een even zware discipline en zelfverloochening om de Heer Jezus te dienen op een wijze die Hem waardig is? Wanneer wij als christenen met evenveel inzet als de Griekse atleet ons zouden overgeven aan een leven van afzondering, wat zou ons leven dan een kracht en zegen uitstralen en tot verheerlijking van God zijn.

Een wedstrijd maakt ook duidelijk dat er tegenstanders zijn. Paulus was zich goed bewust van de tegenstand in zijn wedloop. In zijn brief aan de Filippiërs schrijft hij daar ook over. In hoofdstuk 3 vers 13 zie je het duidelijk voor je: Paulus flitst daar over de renbaan.

Hij vergeet alles wat achter hem ligt, want even achterom kijken kan fataal zijn. Zo jaagt hij naar het doel. Paulus bedoelt hier niet dat we niet meer zouden moeten denken aan de zonden die we vroeger hebben begaan, ook al zijn die vergeven. De fouten van het verleden moeten ons klein houden. Hij denkt hier aan zijn dienst voor Christus. Dan gaat hij niet zelfgenoegzaam in een luie stoel achterover liggen en zichzelf prijzen voor wat hij allemaal al heeft gedaan. Hij heeft het doel nog niet bereikt en daarom jaagt hij ernaar. Hebreeën 12 vers 1 en 2 geeft hetzelfde beeld. Paulus ziet de menigten die het stadion bevolken, terwijl de atleten zich klaar maken voor de wedstrijd. Alles wat hen maar even kan hinderen om zich volledig te geven, moet worden afgelegd. Zo moet de christen 'alle last en de zonde' afleggen. Misschien zijn er nog dingen in je leven waarvan je weet dat je die in orde moet maken. Ze drukken als een last op je geweten. Zorg dat je die last kwijtraakt. Zo is het ook als er bepaalde zonden in je leven zijn waar je nog niet mee hebt gebroken. Belijd ze! Dan zul je ongehinderd met de wedloop kunnen doorgaan. En vestig daarbij je blik onafgebroken op Jezus. Dit laatste brengt je weer terug bij 1 Korinthe 9 vers 26. Wat daar wordt genoemd is ook belangrijk om in het oog te houden. Het einddoel van de wedstrijd is toch niet onduidelijk voor je? Je weet, om nog eens met Filippi 3 vers 14 te spreken, in welke richting je loopt. Anders lijkt je op een wielrenner die van het peloton is losgeraakt en vervolgens de weg is kwijtgeraakt. Hij fietst zich compleet leeg om er weer bij te komen, maar is op de verkeerde weg. Allemaal verspilde energie! Net als met die bokser die Paulus aanhaalt, en die in de lucht slaat. Hij haalt uit om een enorme klap uit te delen, maar de tegenstander ontwijkt hem behendig. De klap loopt op niets uit en de kracht die erachter zat lost op in het luchtledige zonder enig effect uit te oefenen op de tegenstander. Een christen is heel gericht en doelbewust bezig.

Tenslotte de prijs, want daarom gaat het uiteindelijk. De Heer Jezus heeft kronen gereed liggen voor christenen die zich volledig in de wedstrijd hebben gegeven. Die zal hij uitdelen als we bij Hem zijn. De mooiste beloning die ik me kan bedenken is, als Hij tegen mij zou kunnen zeggen wat Hij in Mattheüs 25 vers 21 zegt: "Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je heer in".

Er is nog iets waarom Paulus zich zo volledig inzet voor de prediking: hij wil 'zelf niet verwerpelijk worden, nadat hij anderen gepredikt had'. Hij zou wel verwerpelijk worden als hij alleen maar

predikte en er niet naar leefde. Hij wilde niet iemand zijn die wel een mooi verhaal vertelde, waarbij anderen gevraagd werd alles prijs te geven, terwijl hij zelf een gemakzuchtig leventje leidde. Daarom past hij wat hij zojuist van de atleten heeft gezegd, op zichzelf toe. Letterlijk staat er dat hij zijn lichaam beukt, en daarmee doelt hij op de zware training voor de spelen. Paulus onderwierp zichzelf aan een enorme zelfdiscipline. Het woord 'verwerpelijk' wil niet zeggen dat Paulus nog verloren had kunnen gaan. Het geeft aan dat iemand die de Heer Jezus echt liefheeft en echt voor zijn Heer wil leven, zich bewust is van zijn verantwoordelijkheid. Zo iemand zal er alles voor over hebben om in zijn leven te laten zien voor Wie hij leeft. Iemand die alleen maar in naam, voor de vorm, christen is zal het daarmee niet redden. In het eerste deel van het volgende hoofdstuk wordt dat verder uitgewerkt.

Lees nog eens 1 Korinthe 9 vers 22 tot en met 27.

Verwerking:

Hoe staat het met jouw oefenprogramma?

DINGEN DIE PLAATSVONDEN TOT VOORBEELDEN VOOR ONS

31. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 10 vers 1 tot en met 6

Paulus sluit met vers 1 tot en met 13 van dit hoofdstuk direct aan op het eind van het vorige hoofdstuk. Daar gaat het om iemand die predikt, iemand die een bepaalde dienst doet voor God. Het gedeelte dat nu komt, gaat over mensen die wel uiterlijk bij het volk van God horen, maar innerlijk er geen deel aan hebben. De geschiedenis van het volk Israël dient daarvoor als illustratie. Daar zie je mensen die deelden in de vele voorrechten die God aan Zijn volk had gegeven. Toch kwamen ze niet in het beloofde land, maar werden ze neergeveld in de woestijn. Dat heeft ons, christenen, veel te zeggen. Velen noemen zich christen, zijn gedoopt, vieren zelfs het avondmaal, maar zullen toch voor eeuwig verloren gaan. Waarom? Omdat er innerlijk geen nieuw leven aanwezig is. Er is nooit een echte bekering tot God geweest, nooit een echt berouw over de zonden voor God. Het zijn mensen die menen dat God genoeg neemt met het houden van bepaalde inzettingen, zoals doop en avondmaal. In de christenheid worden dat sacramenten genoemd. In de protestantse kerken heeft men twee sacramenten: doop en avondmaal; in de rooms-katholieke kerk heeft men er nog vijf meer. Deze zogenaamde sacramenten hebben gemeen dat het slechts uiterlijke tekenen zijn. Kijk maar eens naar doop en avondmaal. Waaruit bestaan die? Bij de doop wordt gewoon water gebruikt. Het avondmaal wordt gevierd met gewoon brood en gewone wijn. Maar kijk nu eens naar de betekenis die men in grote delen van de christenheid aan deze uitwendige zaken als doop en avondmaal toekent. Soms zegt men rustig dat je door de doop nieuw leven ontvangt, of dat je door deel te nemen aan het avondmaal deel krijgt aan het eeuwige leven. Er wordt beweerd dat door deelname aan deze uiterlijke tekenen er een innerlijke vernieuwing optreedt. Velen in de christenheid geloven dat en baseren daarop de zekerheid van hun behoudenis. Maar het is een grove dwaling, die deze velen alleen in 'het verderf' zal brengen.

Om deze dwaling tegen te gaan wijst Paulus op de geschiedenis van Israël. Hij begint met: "Ik wil niet, ..., dat u onbekend

is". Hieraan kun je zien dat hij het heel belangrijk vindt dat de Korinthiërs dit zullen weten. Dan gaat hij de voorrechten van Israël opsommen. Daar is in de eerste plaats de wolk. In Exodus 13 vers 21 en 22 lees je dat de Here in deze wolk woonde en Zijn volk daardoor de weg wees, nadat ze uit Egypte waren vertrokken. In Exodus 14 vers 19 en 20 gaat de wolk tussen de Egyptenaren en de Israëlieten in staan, zodat de Egyptenaren niet bij de Israëlieten kunnen komen. De wolk, dat is de Here Zelf, stelt dus de leiding en de bescherming voor. Vervolgens zijn ze allemaal door de zee gegaan. Hoe dat gebeurde staat in Exodus 14. Dat door de zee gaan lijkt wel op de doop. Zo staat het hier ook: "allen zijn tot Mozes gedoopt in de wolk en in de zee". Dopen wil zeggen: gevoegd worden bij. Mozes was hun aanvoerder. Hij was door de Here aangesteld. Naar hem moesten ze luisteren, anders konden ze niet bij het volk blijven. De volgende voorrechten die genoemd worden gaan over eten en drinken. Ze moesten tenslotte voedsel hebben om in leven te blijven en kracht te hebben voor hun reis door de woestijn. In Exodus 16 en 17 geeft God het volk het manna uit de hemel, als voedsel, en het water uit de rots, als drinken. Maar zie je hoe dat in ons hoofdstuk genoemd wordt? Daar is sprake van geestelijk voedsel en van geestelijke drank. Was het dan geen gewoon manna dat ze aten en was het geen letterlijk water dat uit de rots vloeide? Ja, dat was het. Maar wat Paulus hiermee wil zeggen is, dat het letterlijke manna en het letterlijke water een geestelijke betekenis hebben. Dat beseften de Israëlieten toen niet, daarom staat dat ook niet zo in het boek Exodus. Wij mogen nu wel weten dat deze dingen een geestelijke betekenis hebben, want wij hebben de hele Bijbel. In het evangelie naar Johannes, de hoofdstukken 6 en 7, spreekt de Heer Jezus ook over het manna en het water. Hij zegt, nadat Hij over het manna heeft gesproken: "Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald" (hoofdstuk 6 vers 49 tot en met 51; zie ook vers 31 tot en met 35 van hetzelfde hoofdstuk). In hoofdstuk 7 heeft de Heer Jezus het in vers 38 over 'stromen van levend water'. Het volgende vers geeft de verklaring: "Dit nu zei Hij van de Geest". Nu kun je je afvragen: "Maar als de Israëlieten dat niet wisten, waarom staat het hier dan zo?" Ik denk, omdat ze het niet zo vanzelfsprekend hadden moeten vinden dat zij zo verzorgd werden. Het was Góds zorg die telkens weer bleek als daar elke morgen het manna voor het oprapen lag. Met de 'geestelijke steenrots' is het net zo. Natuurlijk ging het bij de Israëlieten om een letterlijke rots. Dat ze telkens water hadden om te drinken, hadden ze te danken aan Gods zorg voor hen. God kon die zorg aan hen

besteden, omdat Hij vooruit zag naar de komst van Zijn Zoon, Jezus Christus. Daarom wordt hier gezegd: "de steenrots nu was Christus". Elke zegen die God Zijn volk ooit heeft geschonken, kon Hij alleen geven omdat Christus de Verlosser van het volk zou worden. Voor ons, die leven in de tijd na de komst van Christus, is dat niet anders. Ook wij hebben elke zegen te danken aan Christus en aan het werk dat Hij heeft volbracht.

Als Paulus zo een aantal verschillende voorrechten heeft opgesomd, waaraan het hele volk deel had (het woordje 'allen' staat er maar liefst vijf keer in vers 1 tot 4) lijkt het of je bij vers 5 een koude douche krijgt: "Maar in de meesten van hen had God geen welgevallen, want zij zijn neergeveld in de woestijn". Hoe is dat nu mogelijk?! Zoveel voorrechten en toch omkomen?! Dan kan het niet anders of het volk is op een verkeerde manier met die voorrechten omgegaan. EN DAT KAN ONS OOK OVERKOMEN. Wij zijn namelijk geen haar beter. Daarom moeten wij ons laten aanspreken door de dingen die bij Israël zijn gebeurd. Het zijn voorbeelden die we op ons moeten laten inwerken, want God geeft deze voorbeelden om ons te waarschuwen. Weet je waar alle ellende, die het volk zich op de hals heeft gehaald en waardoor ze neergeveld werden in de woestijn, mee begon? Hiermee: ze kregen een hekel aan het manna. Daardoor kregen ze begeerte in het kwade. Ze gingen terugverlangen naar Egypte en herinnerden zich nota bene hoe 'goed ze het daar hadden'. Voor het gemak vergaten ze maar even hoe ze hadden gezocht onder het slavenjuk. Je kunt die geschiedenis lezen in Numeri 11. Lees vooral vers 4 tot en met 7.

Het eerste negatieve voorbeeld staat in vers 6. Waardoor is die geschiedenis nu een voorbeeld voor ons? Alleen als de Heer Jezus (Hij is het ware manna, zoals je weet) voor ons hart en leven alles blijft betekenen, alleen dan zullen we niet gaan terugverlangen naar de dingen van de wereld. Je bent uit de greep van de wereld bevrijd door het werk van de Heer Jezus. Aan Hem heb je alles te danken. Maar als je het saai gaat vinden om de Bijbel te lezen, om Hem beter te leren kennen, om te bidden, om van Hem te getuigen, kortom als je smaak verandert, dan ga je weer terugdenken aan de tijd dat je in de wereld leefde. Wat had je toen toch een plezier! Je deed alles waar je zelf zin in had. Je vergeet voor het gemak maar even hoe ellendig je eraan toe was. En zonder dat je er zelf erg in hebt, ga je weer dingen doen die bij je oude leven horen. Echt waar, zo werkt het. Daarom

moeten we deze voorbeelden heel serieus nemen. Blijf dicht bij de Heer Jezus. Hij is écht voldoende. Meer heb je niet nodig.

Lees nog eens 1 Korinthe 10 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Ga eens na hoe jij dit gedeelte in je eigen leven kunt toepassen.

WIE MEENT TE STAAN ...

32. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 10 vers 7 tot en met 13

Aan het eind van het vorige stukje schreef ik: Blijf dicht bij de Heer Jezus. Als je dat doet, heb je er gewoon geen z'n in om het verkeerde te doen. Als je dat niet doet, gebeurt met jou hetzelfde als er met de Israëlieten is gebeurd. In vers 6 vind je dus eigenlijk de wortel, de eerste oorzaak van alle andere zonden die het volk Israël heeft bedreven. Als het verlangen naar een leven met en voor Christus verflauwt, komen er andere verlangens voor in de plaats. Je wordt dan meegesleurd in een roes van eten en drinken en vrolijk zijn. Paulus doelt hier op de 'festiviteiten' rondom het gouden kalf. Mozes was al zó lang weg, en daarom wilden ze een zichtbare god. Zo verloren ze de Here uit het oog en zakten weg in een poel van liederlijkheid. Ze waren afgodendienaars geworden. Afgoderij wil zeggen: iets anders in de plaats van God en van Christus stellen. Dat kan heel gemakkelijk gebeuren. Het hoeft daarbij echt niet te gaan om dingen, waarvan je weet dat het zondige, verkeerde dingen zijn. Je ziet het bij het volk Israël. Want waaruit bestond hun afgoderij? Het staat er direct achter: uit eten en drinken en spelen. Zijn dat verkeerde bezigheden? Heus niet. Maar voor Israël was het wel verkeerd. Het volk is het contact met Mozes, zijn grote voorman, kwijtgeraakt. Hij was al een hele tijd weg, de mensen zagen hem niet meer en hoorden hem niet meer. Daarom zeiden ze tegen Aäron, dat hij maar een god moest máken. Dat doet Aäron en het gouden kalf verrijst op zijn voetstuk. Daarna gaan ze eten, drinken en feest vieren. Wat is dus de oorzaak van dat eten, drinken en spelen? Dat Mozes al zo lang weg was. Wat is hierin het voorbeeld voor ons? De Heer Jezus is al zo lang weg, het lijkt wel of hij nooit terugkomt. Jongens, laten we het onszelf in deze wereld maar gemakkelijk maken en het ervan nemen. Wij maken ook een god voor onszelf, één die wij zien zitten, waarmee wij het goed kunnen vinden en het leven wordt één groot feest, man! Maar het is dan wel een feest zonder de ware God. Dit soort geluiden kun je om je heen waarnemen bij mensen die wel belijden christen te zijn, maar die geen rekening houden met de komst van Christus. In Mattheüs 24 vers 48 tot en met 51 spreekt de Heer Jezus over het gedrag van belijdende christenen, die Zijn komst uit het oog verliezen.

Om geen afgodendienaar te worden is het belangrijk te blijven uitzien naar de komst van de Heer Jezus. Van de gelovigen in Thessalonika wordt gezegd dat zij zich "van de afgoden tot God hadden bekeerd om ... zijn Zoon uit de hemelen te verwachten" (1 Thessaloniërs 1 vers 9).

De volgende waarschuwing is om niet te hoereren. Hoererijs wordt in populair taalgebruik wel 'vreemd gaan' genoemd. In Bijbelse taal is dat niet anders. De geschiedenis waarnaar hier wordt verwezen, staat in Numeri 25. De hoererijs die werd bedreven was, dat er Israëlitische mannen met Moabitische vrouwen trouwden. Ze trouwden dus met 'vreemde' vrouwen, vrouwen die niet bij het volk van God hoorden. Ze kregen liefde voor personen waarvan God had gezegd, dat ze die niet lief mochten hebben (Deuteronomium 23 vers 3 tot en met 6). Ook deze geschiedenis is een voorbeeld voor ons. Wanneer wij liefde opvatten voor personen die met God niets te maken willen hebben, dan gaan wij ook 'vreemd'. Het gaat hier natuurlijk niet om de liefde van Christus die ons moet bezielen om zondaren het evangelie te brengen, zodat zij behouden worden. Het zou niet best zijn, als wij geen liefde voor verloren mensen zouden hebben. Nee, het gaat om uitingen van liefde, waarbij in de praktijk niet gevraagd wordt hoe God daarover denkt. Jakobus windt er in zijn brief geen doekjes om als hij heel duidelijk stelt: "Overspeligen, weet u niet dat vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God?" (Jakobus 4 vers 4). Overspel is een bepaalde vorm van hoererijs. Je moet je goed bewust zijn, dat er in de wereld geen plaats was, en nog steeds niet is, voor Christus. De wereld heeft Hem verworpen en verwerpt Hem nog steeds. Ieder die niet voor Christus heeft gekozen, hoort bij de wereld en leeft in vijandschap met Hem. Zo ziet God dat en zo moeten wij dat ook zien. Misschien spreken ze wel heel vriendelijk en waarderend over Hem, maar dat verandert niets aan het feit dat God hen zo ziet. Wie op deze wijze hoereert en daarin voortleeft, zal ten slotte weinig christelijks meer overhouden. Het getuigenis van zo iemand verdwijnt op den duur helemaal.

In vers 9 worden we ervoor gewaarschuwd Christus niet te verzoeken. Er komt twijfel in het hart van het volk over de weg die God met hen gaat. Ze vragen zich af of God wel het goede met hen voorheeft en spreken hun wantrouwen daarover uit. Dit zaaien van twijfel is het werk van de satan. Zo kwam hij al, in de gedaante van een slang, bij Eva in de hof van Eden en fluisterde haar in: "Is het ook dat God gezegd heeft?" Zo spoot hij het gif van wantrouwen in haar

hart. En sindsdien is hij altijd op deze manier, en met veel succes, te werk gegaan. Wanneer je gedachten van twijfel aan God bij je voelt opkomen, wees er dan van verzekerd dat de satan jou die ingeeft. Geef er niet aan toe. Blijf op God vertrouwen, ondanks alle schijn, waardoor het soms lijkt alsof God niets om je geeft. Anders zal het gif van de slang langzaam verder werken en je met de wereld ten onder laten gaan.

Waar Paulus ook tegen waarschuwt is het mopperen (vers 10). Mopperen is een van de meest voorkomende zonden van het volk Israël tijdens de woestijnreis. Ze vonden steeds wel weer een reden om hun ontevredenheid over God te uiten. Heb jij daar ook wel eens last van? Pas op dat je je niet door die geest van ontevredenheid laat infecteren. Het zuigt alle blijdschap en dankbaarheid, die er normaal jegens God is, uit je weg. De vreugde van een leven met God kun je dan niet meer beleven. Mopperen vergalt je leven en maakt dat je een zuurpruim wordt zonder getuigenis.

Eigenlijk is de hele geschiedenis van Israël één grote illustratie. Alles wat er met dat volk is gebeurd, is hun overkomen als een waarschuwing voor ons. Je kunt je afvragen: was dat dan nodig? Nou en of! Als je niet goed oplet, loop je zo met de wereld mee en klaag je mee met de mopperaars, loop je achter de wereldverbeteraars of milieuoactivisten aan, wil je je lichaam gezond houden door uitsluitend macrobiologisch voedsel te eten enz. enz., loop je in de val van aantrekkelijke jongens of meisjes. Je bidt en dankt voor je eten, bezoekt de kerk of samenkomst en daarna? ... Juist, je raakt in de ban van de wereldse verlokkingen. Doe dus niet als Israël. Je bent gewaarschuwd.

Wij leven in het eind van de eeuwen. Alleen het oordeel blijft nog over, want er is geen enkele hoop meer, dat de mens nog zal voldoen aan wat God van de mens vraagt. Aan alle kanten is de totale verdorvenheid van de mens gebleken. De geschiedenis van Israël is daarvan dé treffende illustratie. Wie ondanks dit uitvoerig betoog van de apostel nog enig vertrouwen in zichzelf heeft, kan erop rekenen dat een val dichtbij is. In jou en mij is geen enkele garantie aanwezig dat wij niet zullen vallen. Wie meent dat hij staat, uitsluitend omdat hij zichzelf christelijk noemt en omdat hij vindt dat hij zich christelijk gedraagt, zal zeker afvallen van de levende God. Een belijdenis is belangrijk, maar heeft alleen waarde als die voortkomt vanuit een levende relatie met God en met Christus. Gelukkig mag ieder die zo'n

relatie met God heeft, rekenen op de trouw van God. Wat ook de verzoeken zijn, waardoor je ten val gebracht kunt worden, God is er ook nog. Hij staat boven de omstandigheden en zal je erdoor helpen, zeker als jij niet op jezelf vertrouwt, maar op Hem. Dan geeft Hij met de verzoeking ook de uitkomst, zodat je er tegen bestand zult zijn. Alles wat je overkomen kan, is door God gewogen. Hij zal je niet bovenmenselijk op de proef stellen, hoewel dat soms wel eens zo kan lijken. Reken ondanks alle schijn en ondanks je gevoel in zulke situaties, maar op de trouw van God. Hij beschaamt niet!

Lees nog eens 1 Korinthe 10 vers 7 tot en met 13.

Verwerking:

Wat leer je in deze verzen over jezelf en wat leer je over God?

DE GEMEENSCHAP VAN HET BLOED EN HET LICHAAM VAN CHRISTUS

33. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 10 vers 14 tot en met 17

Met hoofdstuk 10 vers 14 begint een nieuw onderwerp. Tot nu toe heeft Paulus gesproken over de gemeente als een huis, waarin God woont. Omdat God daarin woont, heeft Hij het recht uit te maken hoe de gelovigen zich daarin moeten gedragen. Het is immers zĳn huis? Als er dingen gebeuren in de gemeente die Hij niet wil, dan geeft Hij aan wat daarmee gedaan moet worden. In hoofdstuk 5 heb je daarvan een duidelijk voorbeeld. Daar staat dat de boze moet worden wĳgedaan. Het onderwerp waaraan Paulus nu begint staat nog steeds in verbinding met de gemeente. Maar nu wordt de gemeente niet meer voorgesteld als een huis, maar als een lichaam. In vers 17 lees je over 'ěen lichaam'. We zullen zo zien wat dat wil zeggen.

Eerst nog iets over vers 14. Dit vers sluit aan op het voorgaande gedeelte. Het is eigenlijk een soort samenvatting van vers 1 tot en met 13. De vorige verzen hebben duidelijk gemaakt dat afgoderij iets is dat je oog van God en Christus aftrekt. Het is iets wat Hun plaats inneemt. Waaruit dat 'iets' bestaat, is voor ieder kind van God vaak weer anders. Waarschijnlijk weet jij voor jezelf welke dingen het zijn die zo gemakkelijk tussen jou en God in komen te staan. Maar de oproep: ontvlucht! is voor ieder kind van God hetzelfde. Wie zich door welke vorm van afgoderij dan ook laat meeslepen, kan niet delen in de zegeningen die het gevolg zijn van de gemeenschap van het bloed van Christus. Bij de Korinthiĳers was het de neiging om weer naar de afgodstempels toe te gaan. Daarbij konden ze zichzelf, nu ze christen waren geworden, ook nog wijsmaken dat een afgod niets was. Dat was echter een vergissing. Je kunt niet aan godsdienstige, afgodische plechtigheden deelnemen, zonder je positie als christen te verloochenen. Daar moesten de Korinthiĳers maar eens goed over nadenken. Paulus spreekt hen aan als verstandigen, dat wil zeggen als mensen die in staat waren te beoordelen wat ze deden. Het ongerijmde van hun deelname aan de afgodendienst komt het scherpst tot uiting door hun de gemeenschap die ze als christenen

hebben voor te stellen. Als christenen vierden ze elke zondag het avondmaal. Daarbij gebruikten ze een drinkbeker en brood, zoals de Heer Jezus dat had gezegd. Je kunt over de instelling van het avondmaal door de Heer Jezus lezen in de evangeliën (Mattheüs 26 vers 26 tot en met 28; Markus 14 vers 22 tot en met 24; Lukas 22 vers 19 en 20). Ook in het volgende hoofdstuk van deze brief (vers 23 tot en met 26) lees je daarover. Daar gaat het er vooral om dat het avondmaal een gedachtenismaaltijd is. Wanneer we van het brood eten en van de wijn drinken, denken we terug aan wat de Heer Jezus hier op aarde heeft gedaan. We denken aan Hém, we doen het tot z'n gedachtenis. Bij 1 Korinthe 11 zal ik je meer over dit bijzondere gebeuren vertellen. In hoofdstuk 10, dat je nu voor je hebt, wordt een andere zijde belicht. Hier gaat het erom dat je door deel te nemen aan het avondmaal gemeenschap hebt aan het bloed en aan het lichaam van Christus. Ik weet uiteraard niet of jij al deelneemt aan het avondmaal. Mocht dat nog niet zo zijn dan hoop ik dat je het zult gaan doen. Natuurlijk niet 'om er ook bij te horen', maar uit liefde voor de Heer Jezus, omdat Hij het gevraagd heeft. Het is wel belangrijk om te zien waar je dat moet doen. Daarvoor zul je moeten ontdekken of de plaats waar jij het avondmaal wilt gebruiken, een plaats is waar men rekening houdt met wat hier staat. In de eerste plaats is dat: Zie je dat men daar samenkomt om uiting te geven aan de gemeenschap van Christus' bloed en van Christus' lichaam? Dat is wat je in vers 16 ziet staan. In de tweede plaats: Zie je dat men daar samenkomt als een eenheid, zoals dat in het ene brood tot uiting komt? Dat is wat je in vers 17 ziet staan. Misschien vind je dit wat moeilijk. Dat is te begrijpen. Je moet er ook wat moeite voor doen om deze dingen in je op te nemen. Paulus zegt niet voor niets dat hij tot hen spreekt als tot verstandigen. Het zijn geen dingen waarover je met kinderen spreekt. Kinderen aan het avondmaal is dan ook niet naar de gedachten van God. Iemand die aan het avondmaal deelneemt moet enig besef hebben van wat hij doet. Ik zal proberen dat nog een beetje toe te lichten. Het woord 'gemeenschap' dat in dit stukje zo vaak voorkomt betekent 'samen ergens deel aan hebben'. Je deelt iets met anderen. Toen je de Heer Jezus nog niet kende, deelde je met je vrienden de dingen van de wereld. Je deelde in hun plezier, je ging samen uit. Nu heb je andere mensen, je broeders en zusters, met wie je deelt in de zegeningen die ook jouw deel zijn geworden omdat je de Heer Jezus kent. Die gemeenschap is tot stand gekomen door het bloed van Christus. Het is de gemeenschap van Zijn bloed. Door het bloed is er verzoening gekomen tussen jou en God. De zonden zijn voor eeuwig

weggedaan. Allen die schuilen achter het bloed delen in die gemeenschap. Allen die geen deel hebben aan het bloed van Christus staan buiten die gemeenschap. Het bloed wordt hier het eerst genoemd, omdat het de basis van de gemeenschap vormt. Wanneer vervolgens over het brood gesproken wordt, zie je daar de gemeenschap van het lichaam van Christus. Het lichaam van Christus heeft twee betekenissen: het lijfelijke lichaam van Christus, dat is zijn lichaam waarin Hij onze zonden droeg en het figuurlijke lichaam van Christus, dat is de gemeente, waartoe alle ware gelovigen behoren. Bij het brood dat wij breken denken we eerst aan Zijn lichaam dat Hij overgaf in de dood. Wij bewonderen gemeenschappelijk, dat is met elkaar of samen, dat kostbare lichaam waarmee Hij God verheerlijkt heeft. Het was het lichaam dat God voor Hem had klaargemaakt toen Hij in de wereld kwam (zie Hebreeën 10 vers 5). Ook denken we eraan dat, doordat Hij Zijn lichaam heeft overgegeven in de dood, de gemeente als zijn lichaam is ontstaan. Een mooi beeld daarvan vind je in Genesis 2 vers 21 tot en met 23. Adam wordt door God in een diepe slaap, als het ware een doodslaap, gelegd. Dan neemt God een van de ribben van Adam en bouwt daaruit een vrouw voor hem. Als Hij Eva tot Adam brengt zegt deze: "Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees". Zo kun je in de gemeente het lichaam van Christus herkennen. Bij het breken van het brood denken we dus zowel aan het lichaam dat Christus overgaf in de dood, alsook aan de gemeente die door zijn dood is ontstaan. In vers 17 gaat het duidelijk over de gemeente. Het gaat over 'wij, de velen'. Allen die bij de gemeente horen mogen dat laten zien door deel te nemen aan het ene brood. Ook hier is het weer inclusief en exclusief. Het is inclusief, want het is voor allen die echt bij de gemeente horen. Het is exclusief, want er is geen plaats voor ongelovigen aan het avondmaal.

Lees nog eens vers 14 tot en met 17.

Verwerking:

Neem jij al deel aan het ene brood?

DE TAFEL VAN DE HEER

34. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 10 vers 18 tot en met 22

Om duidelijk te maken wat hij met 'gemeenschap' bedoelt, neemt Paulus het voorbeeld van de eredienst van Israël. Hoe ging het daar? In het boek Leviticus kun je lezen over verschillende soorten offers die gebracht mochten, en soms moesten worden. Al die offers laten iets zien van de Persoon en het werk van de Heer Jezus. Hij is het ware offer. Die offers werden gebracht op het altaar, dat in de voorhof van de tabernakel stond. Dat altaar werd het koperen brandofferaltaar genoemd. Het offer waaraan Paulus hier vooral denkt is het vredeoffer. Dat is echt wat je zou kunnen noemen een maaltijdoffer of een gemeenschapsoffer. Van het vredeoffer kreeg God een gedeelte, de priester kreeg er een gedeelte van en verder mocht ieder lid van het volk, die rein was, van dit offer eten. Je kunt dit allemaal lezen in Leviticus 3 en 7. Dat wil dus zeggen dat God met zijn volk gemeenschap had en dat deze gemeenschap bestond uit het samen eten van het vredeoffer. De plaats waar die gemeenschap, het samen delen van het offer, beleefd werd was het altaar. Het altaar was de ontmoetingsplaats waar God en het volk samenkwamen. Wanneer je eraan denkt dat het altaar de plaats is waar het offer in het vuur verteerd werd, mag je bij het altaar denken aan het kruis van de Heer Jezus. Dan is het duidelijk dat het altaar een ontmoetingsplaats is tussen God en het volk. Immers, de Heer Jezus heeft de mens met God verzoend door in het vuur van Gods oordeel onze zonden uit te boeten. Hij heeft voldaan aan Gods heilige eisen met het oog op de zonden. Maar je mag er ook aan denken dat het altaar een beeld is van de Heer Jezus Zelf. Zoals het altaar als het ware het offer aan God aanbiedt, zo heeft de Heer Jezus Zichzelf aan God aangeboden. Zo lees je dat in Hebrëeën 9 vers 14: "Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf vlekkeloos aan God heeft geofferd". Wanneer je dan aan 'gemeenschap met het altaar' denkt, wil dat zeggen dat wij samen met God mogen genieten van de Heer Jezus. Want dat is toch gemeenschap: samen hetzelfde deel genieten? Denk je niet dat God onuitsprekelijk veel van Zijn Zoon geniet? En geniet jij ook niet enorm veel van Hem? Israël heeft dat natuurlijk niet op deze manier begrepen. Maar je weet nog wel van vers 6 en vers 11 van dit

hoofdstuk dat alles wat Israël is overkomen, hun is overkomen tot een voorbeeld voor ons. Wij mogen nu weten wat God er werkelijk mee heeft bedoeld toen Hij al deze inzetten aan Israël gaf. Daarom kan Paulus zeggen: "Kijk naar Israël naar het vlees". Door dit voorbeeld wordt eveneens duidelijk dat elke andere vorm van gemeenschap is uitgesloten. Voor Israël was het absoluut verboden om deel te nemen aan de heidense offerfeesten van de volken om hen heen. Voor de gelovigen in Korinthe gold precies hetzelfde. Niet dat Paulus iets wilde terugnemen van wat hij eerder (in hoofdstuk 8) over de afgodenoffers en de afgoden had gezegd. Het vlees wat aan een afgod werd geofferd was en bleef gewoon vlees. En een afgod was en bleef gewoon een stuk hout of steen. Daar ging het hem niet om. Waar het hem wel om ging, en dat wilde hij de Korinthiërs goed duidelijk maken, was dat de offers die de heidenen brachten eigenlijk gebracht werden aan demonen, dat wil zeggen aan de duivelen, de boze geesten. Achter de afgoden van hout en steen gingen de demonen schuil. De eerbied en aanbidding waarmee de heidenen hun offers brachten en voor een afgod neerknielden werd in ontvangst genomen door deze demonen. Demonen bestaan echt, ze zijn een werkelijkheid. Het zijn wezens die erop uit zijn de mens te gronde te richten en hem ver te houden van de gemeenschap met God. De demonen spelen in op de verbeelding en angst van de mens. Daardoor wordt de mens ertoe gebracht om offers te brengen aan een afgod, om deze gunstig te stemmen, terwijl de demonen de werkelijke ontvangers van die offers zijn. Op deze wijze wordt de ware en enige God buitengesloten. Allen die aan zulke offerfeesten deelnemen zullen zich dat niet bewust zijn, maar zo is het in werkelijkheid wel. Daarom moet er een radicale scheiding zijn tussen de christelijke eredienst en de heidense eredienst. Gemeenschap met demonen en gemeenschap met God kan niet samengaan. De drinkbeker van de Heer en de drinkbeker van de demonen sluiten elkaar uit. Het is toch ondenkbaar dat we op het ene moment drinken uit de drinkbeker die de Heer toebehoort, waarbij we denken aan het bloed dat Hij heeft gestort om ons te kunnen zegenen, en op een ander moment drinken uit een beker die gewijd is aan de demonen, waarbij we door die handeling ons verbinden met de grote tegenstander van Christus. Nu kun je zeggen dat dit gevaar voor ons, in het zogenaamde christelijke Westen, niet zo re'el is. Dat kan wel zo zijn, maar er ligt toch een heel belangrijke aanwijzing in opgesloten. Want dit is niet alleen een woord voor de Korinthiërs toen. De belangrijke aanwijzing die het voor ons bevat is de volgende. We kunnen alleen de drinkbeker van de Heer drinken op een plaats waar

Hem alle eer wordt toegebracht voor de zegen die we hebben ontvangen op grond van zijn gestorte bloed. Met het deelnemen aan de tafel van de Heer en aan de tafel van de demonen is het hetzelfde. Het is opmerkelijk dat in Ezechiël 41 vers 22 en in Maleachi 1 vers 7 en 12 ook over de tafel van de Heer wordt gesproken. Daar wordt het koperen brandofferaltaar zo aangeduid. Paulus sluit hier weer aan op het beeld van het Oude Testament. Wat stelde het altaar ook alweer voor? Gemeenschap! Wat stelt de tafel van de Heer voor? Gemeenschap! Ieder normaal functionerend gezin zit op geregelde tijden samen aan tafel om te eten. Dat is het moment waarop de gezinsleden, ouders en kinderen, met elkaar gemeenschap hebben. De hele dag zijn ze op verschillende plaatsen geweest: in de huishouding, naar school, naar het werk, enz. Maar bij de maaltijd delen ze de ervaringen van de dag met elkaar. Die gedachte is er ook bij de tafel van de Heer. Aan de tafel van de Heer komt elke gelovige met wat hij in de loop van de week van de Heer Jezus heeft genoten, om dat samen met anderen, gemeenschappelijk, aan God de Vader en aan de Heer Jezus te vertellen. Maar net als aan de tafel van het gezin, mag er ook aan de tafel van de Heer geen ruimte zijn voor dingen die er niet thuishoren. Kinderen die lelijke dingen doen of zeggen bederven de sfeer aan tafel. Dan moeten ze maar een poosje van de tafel weg tot ze inzien wat ze verkeerd gedaan hebben. Dit alledaagse voorbeeldje laat iets zien van wat ook voor de tafel van de Heer geldt. Aan de tafel van de Heer is voor ieder lid van de gemeente plaats. Maar wie verkeerde dingen leert over de Heer Jezus of wie in zijn leven dingen laat bestaan die niet bij een gelovige passen, moet van de tafel van de Heer worden geweerd. De Heer Jezus kan bij de Zijnen geen verbinding met demonen verdragen. Ook bij de tafel van de Heer en bij de tafel van de demonen gaat het om twee uitersten, die niet met elkaar te verbinden zijn. Is het nu zo dat iemand die deelneemt aan het avondmaal óf aanzit aan de tafel van de Heer óf aan de tafel van de demonen? Op heel wat plaatsen in de christenheid wordt avondmaal gevierd. Nu is het niet zo dat op elke plaats de tafel van de Heer is, maar je kunt en mag niet zeggen dat daar d s de tafel van de demonen is. Het gaat niet alleen om een tafel, maar om de tafel van de Héér! Dat wil zeggen dat er alleen van de tafel van de Heer gesproken kan worden, als duidelijk is dat er naar de wil van de Heer gehandeld wordt. Wat Zijn wil is kunnen we lezen in Zijn woord. Daarom zullen we, wanneer we in aanraking komen met christenen die op een bepaalde manier samenkomen en ook het avondmaal met elkaar vieren, moeten toetsen aan de hand

van de Bijbel of we te maken hebben met christenen die samenkomen aan de tafel van de Heer. Als dat zo is kunnen we hen erkennen als gelovigen die alleen maar willen doen wat de Heer zegt en samen met hen de eenheid van de gemeente als het lichaam van Christus laten zien in het breken van het brood. Nu de christenheid versplinterd is in allerlei kerken en groepen, is de Bijbel ons enige houvast. Wij willen de Heer toch niet tot jaloersheid verwekken door Zijn naam te verbinden met allerlei regels die in vele delen van de christenheid door mensen zijn opgesteld? Hij kan het niet goedvinden dat wij ons door onze eigen ideeën laten leiden. Wanneer we dat doen zal Hij ons moeten berispen en als wij niet luisteren zal Hij ons moeten tuchtigen. Daar is Hij sterk genoeg voor.

Lees nog eens vers 18 tot en met 22.

Verwerking:

Is er maar één tafel van de Heer of zijn er meer?

DOE ALLES TOT HEERLIJKHEID VAN GOD

35. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 10 vers 23 tot en met 33

Een christen is een vrij mens: alles is hem geoorloofd. Dan mag je toch wel veel. Maar een christen is ook een mens met gevoel voor verantwoordelijkheid. Daarom vraagt hij zich af: is het nuttig (voor anderen) en bouwt het (anderen) op? Hij wil in zijn doen en laten rekening houden met anderen. In hoofdstuk 6 vers 12 heb je ook zoiets gelezen. Daar staat het woordje 'mij' erbij. Het gaat daar om je persoonlijke instelling met betrekking tot het gebruik van voedsel en ook om je daar niet door te laten overheersen. Hier is het algemener, het woordje 'mij' staat er niet bij, en gaat het om het eten van de afgodenoffers. Daarom sluit het direct aan op het voorgaande gedeelte, waar het gaat om gemeenschap met Christus of gemeenschap met demonen. Dat heeft te maken met de uitoefening van onze godsdienst. De Korinthiërs wisten nu dat ze niet aan de heidense offerdiensten konden deelnemen, zonder in gemeenschap te komen met de demonen die achter de afgoden schuilgingen. Betekende dat dan ook dat ze in het dagelijks leven moesten onderzoeken of het vlees dat ze kochten niet op de een of andere manier in verbinding met de afgoden stond? Nee, dat betekende het niet. Alles wat de schepping aan voedsel oplevert, komt van God en behoort Hem toe. In 1 Timotheüs 4 vers 4 staat: "Want al het door God geschapene is goed en niets is verwerpelijk als het met dankzegging genomen wordt". Je mag in volle vrijheid genieten van alles wat God je als voedsel geeft. Het is zelfs zo dat je rustig op een uitnodiging van een ongelovige kunt ingaan, wanneer die je uitnodigt om bij hem te komen eten. Ook dan hoeft je je niet druk te maken over de herkomst van het vlees dat je voorgezet wordt. Als je op de uitnodiging van de ongelovige ingaat, is dat je eigen beslissing. Er staat: "en u wilt er heengaan". Dat betekent dat je deze uitnodiging hebt overwogen voor de Heer en tot de overtuiging bent gekomen dat het goed is er heen te gaan. Dan zal de Heer je ook de gelegenheid geven om van Hem te getuigen. Zo zul jij de maaltijd zeker met gebed beginnen. Een ander geval is het wanneer iemand tegen jou zegt dat je nu een stuk vlees voor je hebt dat eerst aan een afgod is geofferd. Dan moet je het niet eten. Niet, omdat het voor jou ineens ander vlees

zou zijn geworden, maar om die ander, die dat tegen jou zegt. Die ander is kennelijk niet vrij in zijn geweten. Laat het dan maar staan, om die ander in zijn zwakheid tegemoet te komen. Zo handelt namelijk de liefde. Want als jij ondanks zijn opmerking toch van dat vlees zou eten, zou het voor die ander lijken alsof jij je bij hem aansloot en ook vond dat afgoden nog waarde hadden. Voor jou is dat natuurlijk niet het geval. Jouw vrijheid kan niet door het geweten van een ander geoordeeld worden. Jij dankt God immers voor je eten en denkt toch niet aan afgoden? Veel vragen over wat wel en niet mag, worden opgelost door je af te vragen of je God ervoor kunt danken. Vers 31 kun je de gulden regel van het christelijk leven noemen. Wanneer alles in ons leven op de heerlijkheid van God is gericht, zal dat ook in de gewoonste dingen van ons leven te zien zijn. Of het nu eten of drinken is, of wat dan ook, het behoort in het leven van de christen allemaal tot heerlijkheid van God te zijn. Dan is er geen ruimte meer voor het eigen 'ik'. Het is eigenlijk heel erg mooi om zo tegen het christelijk leven aan te mogen kijken. Christenzijn is geen negatieve zaak, wat je allemaal niet mag, maar juist een positieve zaak. Jouw leven mag tot in de kleinste details tot heerlijkheid van God zijn. Wat is er gewoner dan eten en drinken? Je mag het doen tot Zijn eer. Je mag ervan genieten. Daarvoor heeft God je ook nog uitgerust met een 'smaak'. Hoewel we daar niet te veel aan moeten toegeven, zodat we alleen maar eten wat we lekker vinden. Ook wat niet zo naar onze smaak is, maar wat we toch van God krijgen, mogen we gebruiken tot Zijn eer en Hem daarvoor danken. Maar wat het ook is, we mogen het doen op een manier die Hem verheerlijkt. Je werk of je studie, je vrije tijd, vriendschap, verkering, in alles mag je God betrekken. Als je zo leeft, krijgt je leven pas echt betekenis. Dan mag je overal heen en alles doen. Alles is geoorloofd, nietwaar? Ik hoorde eens van een jongeman die ermee zat of hij wel naar het voetbalstadion kon gaan om daar een wedstrijd te gaan bekijken. Het was op een tijd dat hij er niets anders voor hoefde te verzuimen. Zou de Heer dat wel goed vinden? Hij ging er eens met een oudere broeder over praten. De oude broeder gaf hem de raad: "Ga jij maar gerust naar het stadion en neem flink wat traktaten mee, want je zult er heel wat mensen treffen die de Heer Jezus nog niet kennen". Vroeger kwam ik wel eens in een café om daar wat vertier te zoeken. Nu kom ik er ook nog wel eens, maar nu met een stapel evangeliectuur om aan de jongelui uit te delen.

In alle gevallen is het belangrijk dat je geen struikelblok vormt voor anderen, niet voor Joden, niet voor Grieken, niet voor de gemeente van God. Uit deze drie groepen bestaat de hele mensheid. Ieder persoon behoort tot één van deze drie groepen. Iemand is óf een Jood, óf een heiden, óf een lid van de gemeente van God. Elk van deze drie groepen heeft zo zijn eigen kenmerken. Daar moet je rekening mee houden, want anders vorm je een struikelblok. Een struikelblok wil zeggen dat je iets doet waardoor je de ander kwetst en van je stoot, terwijl een voorzichtiger gedrag dit had kunnen voorkomen. Wanneer je een echte Jood op bezoek krijgt zet hem dan geen varkensvlees voor. Dat zou voor een Jood betekenen dat je hem wil verleiden tot een daad die hem door de wet verboden is. Je zou hem daardoor in zijn geweten kwetsen en je christenzijn in opspraak brengen. Met heidenen heb je dagelijks te maken. Laat je licht schijnen in je héle gedrag als christen. Wees een voorbeeld in de manier waarop je je werk doet, je vrije tijd invult, met anderen omgaat, je spreken en je zwijgen. Daniël is een prachtig voorbeeld van iemand die in een goddeloze omgeving opviel. "Ze konden geen enkele grond voor een aanklacht of iets verkeers vinden, omdat hij getrouw was en er geen verzuim of iets verkeers bij hem gevonden werd" (Daniël 6 vers 5). En dan de gemeente van God. Daar hoor jij bij. Je bent omringd door de andere leden ervan. Alles wat je doet heeft invloed op de hele gemeente. Niets in je hele leven, ook niet in je denken, is daarvan uitgesloten. Geen moment sta je los van de gemeente. Dat is wel zo bij de Jood en de heiden. Daar heb je alleen mee te maken, wanneer je ermee in contact komt. Maar bij de gemeente is dat anders. Daar maak je zelf deel van uit. Laat je houding opbouwend zijn. Bedenk de goede dingen voor de andere leden. Stel je dienstbaar op. Lever geen afbrekende kritiek. De geest van afbraakkritiek binnen de gemeente is al voor menigeen een struikelblok geweest. Je mag best kritisch zijn, maar laat de kritiek die je levert opbouwend zijn (kijk nog even naar vers 23b). In vers 32 een waarschuwing, iets wat we niet moeten doen, vers 33 houdt een aansporing in, iets wat we wel moeten doen en waarvan Paulus zegt dat we hem moeten navolgen, evenals hij Christus navolgde. In alles allen behagen gaat heel ver. Ja, maar het doel is dan ook "opdat zij behouden worden". Houd je dat doel goed in de gaten? Dan zul ook jij niet je eigen voordeel zoeken. Moet je dan altijd met de ander meegaan en doen wat hij zegt of vraagt? Ja, binnen de grenzen die God heeft gesteld en die je in de Bijbel en de omgang met de Heer kunt vinden. Denk nog eens aan die uitnodiging die een ongelovige je

kan doen om bij hem te komen eten. Van de Heer Jezus zei men: "Deze ontvangt zondaars en eet met hen" (Lukas 15 vers 2). Je denkt toch niet dat de Heer Zich bij hen aanpaste op een manier die oneer zou betekenen voor de naam van Zijn Vader? Op deze wijze volgde Paulus zijn Heer en zo mag jij Paulus daarin volgen.

Lees nog eens hoofdstuk 10 vers 23 tot en met 11 vers 1

Verwerking:

Ga na of jij God kunt danken voor alles wat je doet of van plan bent te gaan doen.

HOOFDBEDEKKING EN HAARDRACHT - I

36. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 11 vers 2 tot en met 6

Paulus heeft al heel wat vermaningen moeten uitdelen. Dat was heel erg nodig. Wij hebben dat ook nodig. Maar in vers 2 is er toch ook iets wat hij in hen prijst. De Korinthiërs waren hem niet vergeten, ze hadden zelfs in alles aan hem gedacht. Dat heeft hem goed gedaan. Daarbij komt nog dat ze aan de inzetten vasthielden, zoals hij ze aan hen had doorgegeven. Dat kon hij waarderen. Dat hij hen moest wijzen op de verkeerde manier waarop ze met deze inzetten omgingen, zoals bijvoorbeeld het avondmaal waarover hij verderop in dit hoofdstuk spreekt, kun je ook positief bekijken. Niet door het verkeerde goed te praten; het positieve zit hem in het feit dat ze aanspreekbaar waren. Hij kon hen wijzen op het verkeerde en erop vertrouwen dat ze naar hem zouden luisteren.

Hoe het ook zij, Paulus ziet goede dingen bij de Korinthiërs. Vervolgens gaat hij dan spreken over een onderwerp dat vandaag aan de dag één van de meest besproken zaken is namelijk de rol van de man en van de vrouw in het dagelijks leven. In de wereld om je heen gaan de dingen zo heel anders dan wat je in het eerste gedeelte van het hoofdstuk leest, dat je het wel een paar keer mag lezen om je gedachten hierover een beetje zuiver te krijgen. De rangorde die vers 3 geeft heeft in de wereld om je heen volledig afgedaan. God en Christus, daar gelooft men niet in. De man als hoofd van de vrouw is een zo ouderwetse en onjuiste gedachte dat alles moet worden gedaan om die gedachte de nek om te draaien. Ik zei dat vers 3 een rangorde aangeeft. Daar bedoel ik dit mee: bovenaan staat God, daaronder Christus, daaronder de man en daaronder de vrouw. Voor sommigen ontstaat door deze rangorde de indruk, en daar schopt men tegenaan, alsof de vrouw helemaal onderaan deze lijst bungelt en daarmee een ondergeschoven plaats toegewezen krijgt. Dat is niet zo! Paulus wijst in feite terug naar de schepping van man en vrouw. Daar is te zien dat de man het eerst is geschapen en dat de vrouw uit hem is voortgekomen. Uit zijn zijde wel te verstaan, dat wil zeggen als één die aan zijn zijde is geplaatst. De man is het hoofd van de schepping. Maar hij heeft zelf ook een hoofd boven zich en dat is Christus. Hij is aan Hem verantwoording schuldig. Hij heeft in alle

dingen aan zijn Hoofd te vragen hoe hij zich moet gedragen tegenover zijn vrouw, in het gezin, in de maatschappij en in de gemeente. Christus is niet alleen zijn Hoofd, maar ook zijn voorbeeld. Want je leest dat het hoofd van Christus God is. Dat ziet natuurlijk niet op Christus als de eeuwige Zoon, maar op Hem als mens. Als Mens had de Heer Jezus zich volkomen onderworpen aan de wil van God. 'Onderworpen zijn' klinkt je misschien wat slaafs in de oren, maar het gaat om een plaats van ondergeschiktheid ten opzichte van iemand anders. Door te letten op zijn hoofd, Christus, kan de man op een juiste manier 'hoofd' zijn voor de vrouw. Dan zal hij zijn vrouw niet dirigeren, maar haar aanwijzingen geven op een manier die het haar gemakkelijk maakt om daarnaar te luisteren.

Hoe kan deze rangorde nu zichtbaar worden? Hoe kan duidelijk worden dat er met de scheppingsorde van God rekening wordt gehouden? Christus is niet meer als mens op aarde, maar het schepsel 'mens' wel. De mens is de beelddrager van God. Hij is er dan ook toe geroepen om deze rangorde gestalte te geven. In het bidden en profeteren is dat het best te zien. Bij bidden richt de mens zich tot God en bij profeteren richt God zich tot de mens. In beide gevallen gebeurt dat door de mond van de mens. Het zal duidelijk zijn dat, als we bidden vergelijken met profeteren, het gaat om hardop bidden in tegenwoordigheid van anderen. Profeteren heeft geen enkele zin als er geen luisteraars zijn. Wanneer de man nu tot God bidt of voor de mensen profeteert, moet hij rekening houden met de plaats die God hem als zichtbaar hoofd in deze schepping heeft gegeven. Daarom moet hij niets op zijn hoofd hebben. In de zichtbare schepping is er geen wezen waaraan hij ondergeschikt is, want dat geeft de hoofdbedekking aan, zoals in de volgende verzen wordt aangegeven. Wanneer hij wel iets op zijn hoofd zou doen, zou hij zijn onzichtbare hoofd, Christus in de hemel, onteren. Weet je waarom? Omdat hij door zijn hoofdbedekking de indruk zou geven dat hij naast Christus nog aan een ander hoofd onderworpen zou zijn. Voor de vrouw ligt dat anders. Zij moet juist wel een hoofdbedekking hebben als zij hardop, in het bijzijn van anderen bidt of profeteert. Zij geeft daarmee te kennen dat zij haar plaats onder de man niet prijsgeeft, wanneer zij iets doet wat eigenlijk de man zou moeten doen. Het gaat dan om gevallen dat er geen mannen aanwezig zijn, want zodra die aanwezig zijn is het hun verantwoordelijkheid om te bidden of te profeteren. Als het om het bidden gaat staat het voorschrift voor de mannen in 1 Timotheüs 2 vers 8 dat zij op elke plaats moeten bidden.

Belangrijk is om er steeds aan te denken dat het gaat om ieders officiële plaats in de schepping. De plaats van openbaar optreden is die van de man. De vrouw heeft een meer teruggetrokken plaats. Komt zij door het voorgaan in gebed of door profeteren toch op de voorgrond dan zal zij zich dekken om niet de indruk te wekken dat zij de positie van de man inneemt. Zij zou anders haar hoofd, de man, onteren. (Even ertussendoor: dit bidden of profeteren van de vrouw is op een andere plaats dan in de gemeente. In 1 Korinthe 14 vers 34 staat op een wijze die geen misverstand toelaat, dat het vrouwen in de gemeente niet toegestaan is te spreken.)

Misschien lijkt het je allemaal wat overdreven, dat er zoveel verbonden wordt aan wel of geen hoedje of pet op. Toch is het echt van belang, en wel omdat God het zegt. Voor de zichtbare en de onzichtbare wereld wil Hij een getuigenis van zijn orde in de schepping. Het is hetzelfde als met de boom van de kennis van goed en kwaad in het Paradijs. Waarom mochten Adam en Eva daar niet van eten? De vrucht was toch niet slechter dan van de andere bomen? Maar God het had gezegd. Dat was voldoende reden om er niet van te eten. God wil erkend worden in wat Hij zegt en daar verbindt Hij zegen aan. Die zegen verspelen we als we niet naar Hem luisteren, zoals Adam en Eva de zegen hebben verspeeld, door eigenzinnig optreden.

Er is nog iets verbonden aan de hoofdbedekking van de vrouw en dat is haar haar. Wanneer zij haar hoofd niet wil bedekken, moet haar haar ook maar afgeknipt worden. Waarom is dat nu weer? Omdat het lange haar dat zij draagt, haar eer is (vers 15). Als ze ongedekt bidt of profeteert, stelt zij zich eigenlijk op de plaats van de man waardoor zij hem niet als haar hoofd eert. In het Oude Testament zijn twee teksten aan te wijzen waar wordt gesproken over het haar van de vrouw. In beide gevallen staat deze tekst in een gedeelte waarbij de verhouding tussen een man en een vrouw in het geding is. De eerste tekst is Numeri 5 vers 18 waar je leest over het hoofdhaar van de vrouw dat moet worden losgemaakt. Het gaat daar om een man die zijn vrouw ervan verdenkt dat zij hem ontrouw is geworden. De tweede tekst is Deuteronomium 21 vers 12 waar je leest dat zij moest worden kaalgeschoren. Daar gaat het om een krijgsgevangen genomen vrouw. In beide gevallen wordt het hoofdhaar van de vrouw in verbinding gebracht met oneer en schande. Weet je dat vlak na de tweede wereldoorlog vrouwen die ervan verdacht werden dat ze een verhouding met Duitse soldaten hadden gehad ook werden

kaalgeschoren? Met dit in gedachten wordt ook het eerste gedeelte van vers 6 uit ons hoofdstuk wat duidelijker. Toch wil Paulus ervan uitgaan dat een vrouw zich de schande bewust is als zij zich het haar laat afknippen of zich zelfs laat kaalscheren. Hij draait de zaak in het tweede deel van vers 6 direct weer om en zegt dat als het afknippen van het haar een schande is voor een vrouw, ze juist daarom haar hoofd moet bedekken. Je ziet hier hoe nauw hoofdbedekking en haardracht met elkaar verbonden zijn.

Lees nog eens vers 2 tot en met 6.

Verwerking:

Waarom is het belangrijk dat ieder een eigen plaats heeft en die ook inneemt?

HOOFDBEDEKKING EN HAARDRACHT - II

37. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 11 vers 7 tot en met 16

De man is het beeld en de heerlijkheid van God. Dat is niet gering. Dat wil zoveel zeggen als: de man behoort op aarde de zichtbare vertegenwoordiger van God te zijn. Ook verwacht God van de man dat hij de kenmerken en eigenschappen van Zijn wezen vertoont, die als het ware uitstraalt. Daarom moet hij zijn hoofd niet dekken. De vrouw is op haar beurt de heerlijkheid van de man. Zij mag iets van hem uitstralen, door in haar handelen bepaalde karaktertrekken van hem te laten zien. Deze dingen zijn het gevolg van de wijze waarop God beiden heeft geschapen. "Adam is eerst geformeerd, daarna Eva" (1 Timotheüs 2 vers 13). Adam was al geschapen en toen heeft God uit Adam een rib genomen en daaruit Eva gevormd. Maar naast de volgorde van de schepping van man en vrouw is er ook de reden van de schepping van de vrouw. De vrouw is geschapen ter wille van Adam en niet Adam ter wille van Eva. Eva is aan Adam gegeven als een hulp die bij hem past. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat een man zijn vrouw nooit zal hoeven te helpen. Integendeel, de man zal uit liefde zijn vrouw helpen zoveel en waar hij maar kan. Maar dat verandert niets aan de verzen die hier staan en die moeten we goed vasthouden, omdat er krachten aan het werk zijn die deze orde van God in de schepping willen omdraaien. In de wereld om je heen wint de emancipatiebeweging steeds meer terrein. Het gaat niet snel, maar toch gaat men door. In het emancipatiestreven wil men breken met deze verzen. Het feminisme maakt zich sterk om de vrouw het hoofd van de man te laten zijn. Dat dit in de wereld gebeurt, is niet vreemd. Maar het heeft ook zijn invloed op de gelovigen. Dat 'de vrouw een macht op haar hoofd behoort te hebben' wordt vaker ervaren als een last dan als een voorrecht. De hoofdbedekking wordt hier 'een macht' genoemd, omdat het een teken is van het gezag waaronder zij staat, want de man is immers haar hoofd. Zeker, God ziet altijd allereerst het hart aan, hoe het daarmee is gesteld. Het is wel belangrijk of iemand iets alleen maar doet omdat 'men' het zegt, of dat iemand iets doet uit bewuste gehoorzaamheid en liefde tot Hem. Maar God heeft ook zichtbare tekenen gegeven. Aan deze tekenen kunnen engelen zien of iemand

wel of niet rekening houdt met de orde die God in de schepping heeft aangebracht. De hoofdbedekking bij het bidden en bij het profeteren is het zichtbare bewijs, dat de vrouw op geen enkele manier de plaats van de man wil innemen tegenover God of de mensen. Maar hier staat dat het 'ter wille van de engelen' is. Dat lijkt een vreemde reden voor de hoofdbedekking. Toch is het veelzeggend dat juist zij hier genoemd worden. Zij waren erbij toen God de werelden schiep (zie Job 38 vers 7). Engelen zijn toeschouwers. Zij kijken naar deze aarde en hebben grote belangstelling voor de wegen die God met deze aarde gaat. Ze hebben het falen van de mens gezien in de tijd die in het Oude Testament wordt beschreven. Daarna hebben ze het volmaakte leven van de Heer Jezus gezien: ze waren erbij toen hij geboren werd, toen Hij verzocht werd in de woestijn, toen Hij in Gethsémané in zware strijd was, toen Hij opstond uit het graf en toen Hij naar de hemel terugkeerde. Dat kun je allemaal in de evangeliën lezen. Het verlossingswerk dat de Heer Jezus heeft volbracht, heeft Hij niet volbracht voor engelen, maar voor schuldige mensen. Nu zien zij toe of met name de gelovige vrouw, door wie de zonde in de wereld is gekomen, rekening houdt met de orde die God heeft ingesteld. Het gaat dus niet om iets wat cultuurgebonden zou zijn. Daar hebben engelen geen interesse voor. Het gaat hun om de scheppingsorde van God, die blijft bestaan zolang de aarde blijft bestaan. Gelovigen hebben het voorrecht én de verantwoordelijkheid opnieuw gestalte te geven aan de orde van God, terwijl de wereld onder aanvoering van de duivel een koers gaat, die daar recht tegenin gaat.

Vers 11 stelt dat man en vrouw samen hun plaats in de Heer hebben. 'In de Heer' is er geen onderscheid. 'In de Heer' wil zeggen dat zij beiden voor zijn aangezicht staan en in onderlinge harmonie Hem als hun Heer mogen dienen. Hij is Heer zowel van de man als van de vrouw. Wanneer zij zich dat beiden bewust zijn en daarmee in alles rekening houden, zal het juiste evenwicht in hun onderlinge verhouding geen problemen geven. Dit evenwicht blijkt ook uit vers 12: de vrouw is dan wel uit de man genomen, maar er is na Adam nooit een man in deze wereld gekomen dan door een vrouw. Dat mag tot eer van de vrouw strekken. Het blijft natuurlijk zo, dat God de oorsprong van alle leven is. Hij is de Schepper van elke man en elke vrouw.

Paulus heeft verschillende redenen aangegeven die de vrouw ervan zouden moeten overtuigen dat zij bij het bidden iets op haar

hoofd moet doen. Hij heeft gewezen op de scheppingsorde in vers 3 tot en met 9. Daarna heeft hij de engelen als toeschouwers aangevoerd. In vers 13 geeft hij nog een reden, namelijk het natuurlijk gevoelen. Hij doet een beroep op het onderscheidingsvermogen van de gelovigen, want dat is de bedoeling van het 'oordeelt bij uzelf'. Zij moesten eens op een geestelijke manier gaan nadenken over deze zaak en dan tot een oordeel komen en een beslissing nemen. Voor die beoordeling is wel een maatstaf nodig. Je kunt maar niet op eigen houtje de zaak gaan afwegen, want dan wordt het een puur gevoelsmatige beoordeling. Tot een juist oordeel kun je alleen komen als jij je knie'n buigt voor de Heer en Hem om licht en inzicht vraagt, terwijl je de Schrift op dit punt zorgvuldig wilt onderzoeken en van harte bereid bent om je aan de uitkomst ervan te onderwerpen. De vraag of het gepast is dat een vrouw ongedekt tot God bidt, brengt als vanzelf de les van de natuur naar voren in verbinding met het haar van de man en de vrouw. Want hoofdbedekking en haar staan in nauw verband met elkaar. Lang haar is in de Bijbel verbonden met onderworpenheid, het afzien van bepaalde rechten en het toegewijd zijn aan een ander. Omdat de man van God een plaats op de voorgrond heeft gekregen, mag hij geen lang haar dragen, terwijl lang haar voor de vrouw een sieraad is. Het is haar eer. De natuur leert dat. Het is onnatuurlijk dat een man lang haar heeft en dat een vrouw kort haar heeft. Misschien dat iemand dit niet zo vindt. Dat verandert echter niets aan het feit dat de natuur dit wel leert, want God zegt het hier in zijn Woord. Zo kan het zijn dat veel mensen zeggen dat homoseksualiteit normaal en natuurlijk is, terwijl de natuur toch het tegendeel leert. In Romeinen 1 vers 26 wordt dan ook over zulke verhoudingen gesproken als een 'tegennatuurlijke'. Het lange haar van de vrouw is haar als een sluier gegeven, waardoor zij haar ingetogenheid en toewijding ten opzichte van de man aantoonde. Haar lange haar heeft uiteraard alleen betekenis als zij in haar houding blijke geeft van deze ingetogenheid en toewijding. Dan zal ten volle de eer die verbonden is aan het dragen van lang haar haar deel zijn. De discussie: hoe lang is lang, ga ik niet aan. In Lukas 7 vers 38 en 44 en in Johannes 12 vers 3 heb je een aanwijzing: het was lang genoeg om er de voeten van de Heer Jezus mee af te drogen. Verder staat er een aanwijzing in Openbaring 9 vers 8. Je leest daar over 'vrouwenhaar'. Aangezien er geen verschil in het materiaal zit moet de aanduiding vrouwenhaar te maken hebben met de lengte. Er moet dus een duidelijk verschil te zien zijn in de lengte van het haar van de man en van de vrouw.

Wie zin heeft om daar ruzie over te maken, moet het zelf weten. Het is in elk geval niet de gewoonte van de apostel en ook niet van enige plaatselijke gemeente. Het kan voor iedereen allemaal even duidelijk zijn. Te vaak wordt het verwarrend, ingewikkeld en moeilijk gemaakt, doordat we ons niet meer eenvoudig houden aan wat Gods Woord zegt. Ook in dit opzicht heeft de wereld een grote invloed gekregen op het denken van de gelovigen. Deze invloed komt dan ook in het uiterlijk te voorschijn. Lang haar is een eer voor de vrouw, zegt God hier. Welke vrouw durft het nog aan zonder compromis zich die eer toe te eigenen?

N.B. Het gaat in deze verzen natuurlijk om wat normaal is. Er zijn wel vrouwen,

die door ziekte of andere oorzaken waaraan zij niets kunnen doen, geen lang haar (kunnen) hebben.

Lees nog eens vers 7 tot en met 16

Verwerking:

Waarom is dit gedeelte zo belangrijk voor de praktijk van het christelijk leven?

OP ÉÉN PLAATS SAMENKOMEN

38. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 11 vers 17 tot en met 22

Paulus beveelt iets. Het kan zijn dat dit op de vorige verzen slaat, het kan ook zijn dat het op de volgende verzen slaat. Het verband met de vorige verzen is er wel. Stel je voor dat de man of de vrouw niet de juiste plaats inneemt in de scheppingsorde van God (want daarover gaat het in vers 1 tot en met 16), denk je dan dat ze in de gemeente van God wel ieder hun juiste plaats zullen innemen? Dat lijkt me sterk. In Korinthe kwamen de gelovigen blijkbaar niet samen om het fijn met elkaar te hebben. Ze kwamen samen om elkaar kwaad te doen. Ze bedoelden het natuurlijk allemaal niet zo, maar in de praktijk van hun samenkomen kwam het daar wel op neer. Waaruit bleek nu dat zij hun samenkomsten niet op een goede, maar op een kwade manier met elkaar beleefden? In de eerste plaats kwam dat tot uitdrukking in het feit dat er scheuringen onder hen waren. Al in het eerste hoofdstuk had Paulus hen erover moeten vermanen: er was verdeeldheid onder hen. Lees dat nog maar eens na in hoofdstuk 1 vers 10 tot en met 12. Een scheuring brengt verdeeldheid binnen een plaatselijke gemeente. Naar buiten toe lijkt het alsof alle gelovigen nog bij elkaar horen. Ze komen allemaal nog op dezelfde tijd naar hetzelfde lokaal, maar ze komen toch niet allemaal met hetzelfde verlangen. Ze vallen uiteen in verschillende groepen. In het geval van de Korinthiërs kwam tijdens de viering van het avondmaal de geest van verdeeldheid openbaar doordat er onderscheid was tussen armen en rijken. In onze tijd kan dat een even groot gevaar betekenen. Gelovigen met een hoge maatschappelijke positie kunnen heel vlug ook in de gemeente een vooraanstaande plaats krijgen, juist omdat ze zo'n belangrijke functie in de maatschappij hebben. Dat zou niet mogen gebeuren. Bij het ontstaan van scheuringen kunnen ook andere menselijke factoren een rol spelen. Op de één maakt een goede spreker grote indruk, op een ander zijn goede manieren. Deze dingen mogen in het samenkomen van de gemeente geen rol spelen. Als de gemeente samenkomt is maar één ding belangrijk en dat is dat elke gelovige daar zijn plaats inneemt als lid van de gemeente. Het innemen van die plaats heeft niets te maken met iemands plaats in de maatschappij of met iemands natuurlijke capaciteiten, maar met het

werk van de Heer Jezus aan het kruis. Daardoor is de gemeente ontstaan. Ieder die weet dat de Heer Jezus ook voor hem dat werk heeft volbracht is lid van de gemeente. En ieder lid van de gemeente heeft in die gemeente zijn eigen unieke plaats en tevens de verantwoordelijkheid om zich te laten leiden door de Heilige Geest. Toch kan het voorkomen dat, wanneer de gelovigen als gemeente samenkomen, er dingen gebeuren die niet van de Heilige Geest zijn, maar door de gelovigen zelf zijn bedacht. Het gaat dan om dingen die door het Woord van God veroordeeld worden. Neem nu die verdeeldheid. Verdeeldheid in een plaatselijke gemeente is nooit goed te praten. Dat moet als zonde worden beleden. Als zulke situaties zich voordoen, gebruikt God die om de beproefden openbaar te maken. De beproefden zijn zij die voor Gods woord buigen en aanvoelen dat zo'n situatie niet tot Zijn eer is. Zij zullen het verkeerde belijden en niet met de verdeeldheid meedoen.

In vers 19 is er sprake van sekten. Een sekte gaat nog een stap verder dan een scheuring. Een scheuring is verdeeldheid binnen een nog bestaand geheel. Wanneer er sprake is van een sekte heeft de scheuring de gelovigen zo uit elkaar gedreven, dat ze ook openlijk uit elkaar zijn gegaan. Het is heel belangrijk de betekenis van een sekte te zien. Een sekte is niet wat er gewoonlijk onder wordt verstaan. Gewoonlijk spreekt men van een sekte, wanneer het gaat om geloofsgemeenschappen die zich van de grote kerken hebben losgemaakt. Soms heb je dan inderdaad met een sekte te maken, maar dat hoeft niet zo te zijn. Een sekte in Bijbelse zin is elke geloofsgemeenschap die naast de eenheid van de gelovigen nog een andere eenheid belangrijk vindt en als voorwaarde laat gelden om erbij te kunnen horen. Om even bij Korinthe te blijven: de gelovigen waren verdeeld doordat sommigen zich aangetrokken voelden tot Paulus, anderen tot Petrus, weer anderen tot Apollos. Dit kan zover gaan, dat de gelovigen daardoor uit elkaar zijn gegaan. Dan zijn de sekten een feit geworden. De kerkgeschiedenis levert daarvan de beschamende bewijzen. De ware eenheid daarentegen is de eenheid van de gemeente. Die eenheid wordt voorgesteld door een lichaam. Iedere gelovige is daar lid van. Er is sprake van een sekte wanneer men een door mensen opgestelde leer of belijdenis, hoe Bijbels die overigens ook kan zijn, moet onderschrijven om tot die bepaalde geloofsgemeenschap te kunnen behoren. Het Woord van God erkent het lidmaatschap van een kerkgenootschap niet, maar spreekt alleen van leden van het lichaam van Christus.

Het samenkomen als gemeente, waarbij de gelovigen als gelovigen en niets meer en niets minder samenkomen, is een bijzondere aangelegenheid. Is het niet schitterend dat dat bij verschillende gelegenheden mag gebeuren? In Handelingen 2 vers 42 kun je lezen met welk doel de gemeente, vlak na haar ontstaan, samenkwam en wat wij nog steeds kunnen doen. Wij mogen als gemeente, zoals zij destijds, samenkomen om het brood te breken. Daar gaat het vooral om in het gedeelte dat je nu voor je hebt. We mogen ook samenkomen om te bidden, en ook om 'de leer van de apostelen' te onderzoeken, d.w.z. om gemeenschappelijk Gods Woord te bestuderen. Voor een gezonde ontwikkeling van een plaatselijke gemeente is met name dit laatste onontbeerlijk. In 1 Korinthe 14 zul je nog meer zaken zien die met het samenkomen als gemeente te maken hebben. In Mattheüs 18 vers 20 staat in verband met het samenkomen als gemeente een schitterende belofte. De Heer Jezus zegt daar: "Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden". Dit vers kun je niet zomaar toepassen op elke gelegenheid waar twee of drie gelovigen elkaar treffen. Uit het verband van Mattheüs 18 vers 15 tot en met 20 blijkt duidelijk dat het gaat om de gemeente. En waar vergadert de gemeente? Daar, waar gelovigen tot de naam van de Heer Jezus samenkomen. Dat wil zeggen, waar ze rekening houden met zijn heerlijkheid en zijn gezag, zoals je die in de Bijbel kunt vinden, want dat is wat in de 'naam' van de Heer Jezus opgesloten ligt.

De Korinthiërs kwamen samen om het avondmaal te vieren, maar het ging er bepaald niet eerbiedig aan toe. Ze waren gewoon om eerst met elkaar een liefdemaaltijd te hebben en daarna het avondmaal te vieren. Ze hadden allemaal eten en drinken meegenomen, dat wil zeggen degenen die het goed hadden. Er waren namelijk ook gelovigen die niets hadden. In plaats van hun rijkdom met de armen te delen, deden de rijken zich te goed. De tegenstellingen kwamen zelfs op zo'n wijze tot uiting, dat sommigen hongerig waren en anderen zich aan de wijn te buiten gingen en dronken werden. Ze kwamen dan wel op één plaats samen en wilden wel het avondmaal van de Heer eten. Maar Paulus zegt hier dat daar door hun schaamteloze houding tegenover de andere leden van de gemeente geen sprake van kon zijn. Hun buitensporige gedrag, waarbij ze geen rekening hielden met hun medebroeders en zusters, hun medeleden van het lichaam, was dan ook in feite een verachting

van de gemeente van God. Ze beschaamden hen die niets hadden. Nee, hierin kon de apostel hen niet prijzen.

Nog één ding: het gaat om het avondmaal van de Héér. Het is zijn maaltijd. Dat wil zeggen dat het om het avondmaal gaat dat Hem toebehoort. Dat betekent dus ook dat alleen Hij het recht heeft om uit te nodigen om aan zijn avondmaal deel te nemen. Dat kan geen mens of groep doen. Wat de betekenis van het avondmaal zelf is wordt in de volgende verzen op bijzondere wijze beschreven.

Lees nog eens vers 17 tot en met 22

Verwerking:

Wanneer komen gelovigen als gemeente samen?

HET AVONDMAAL

39. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 11 vers 23 tot en met 26

Het indrukwekkende van deze verzen ligt in het contrast met de voorgaande verzen. Daar wordt de wanordelijke situatie bij de Korinthiërs geschetst, zoals die bij de avondmaalsviering te zien was. Het was gewoon een puinhoop. Met zulke heilige dingen als het avondmaal werd op een zeer onheilige manier omgegaan. Wat moet daar nu aan gedaan worden? Zet Paulus de gemeente te Korinthe aan de kant? Nee, hij wijst eerst het verkeerde aan en daarna gaat hij hun vertellen wat de echte en bijzondere betekenis is van het avondmaal. Het is veelzeggend dat Paulus op deze manier tot de Korinthiërs kon spreken. De situatie was dus niet geheel hopeloos. Ze konden nog gecorrigeerd worden en er was nog herstel mogelijk. Dat is in de christenheid vandaag de dag veelal anders. Door de menselijke instellingen die in veel kerken en groepen zijn ingesloten is het niet meer mogelijk om het avondmaal te vieren zoals het door de Heer Jezus in de laatste nacht van zijn leven op aarde is ingesteld. De hele kerkelijke structuur zou moeten worden opgegeven om ruimte te krijgen voor wat Paulus hier in alle eenvoud en op heel aangrijpende wijze zegt. Hij neemt je mee naar "de nacht waarin Hij werd overgeleverd". Dat is het moment in het leven van de Heer Jezus waarop Hij toch zeker het recht had bezig te zijn met Zichzelf en met alles wat Hem te wachten stond. Het was het moment dat aanbrak toen Judas, één van zijn discipelen, Hem met een kus verraadde. Toen dat alles vlak voor de deur stond stelde de Heer Jezus het avondmaal in met het oog op zijn discipelen, voor de tijd dat Hij niet meer op aarde zou zijn. Paulus had het rechtstreeks van de Heer ontvangen, omdat het avondmaal helemaal past in de dienst van Paulus. Paulus is immers de man die door God is gebruikt om alles te vertellen over de gemeente, die is ontstaan door de dood, de opstanding en de verheerlijking van de Heer Jezus. Hij heeft direct al bij zijn bekering te horen gekregen dat de gemeente op aarde en de Heer Jezus in de hemel één zijn. Toen hij de gemeente vervolgde kreeg hij vanuit de hemel te horen: "Saul, Saul, waarom vervolgt je Mij?" (Handelingen 9 vers 4). Dat juist Paulus de opdracht krijgt om deze instelling door te geven, bewijst dat het avondmaal iets is wat bij

het leven van de christen hoort, dus ook bij jouw leven. Het is een gedachtenismaaltijd waarbij je telkens terugdenkt aan een Heiland die wilde sterven voor jou en voor allen die Hem in het geloof hebben aangenomen. Als je nadenkt over het avondmaal realiseer je je dan dat zijn lippen hebben gevraagd: "Doet dit tot mijn gedachtenis"? Daarom heeft de Heer Jezus tijdens de viering van het Pascha brood genomen. Het Pascha, dat Hij met zijn discipelen vierde, was een terugdenken aan de verlossing van het volk Israël uit Egypte. De instelling van het Pascha staat beschreven in Exodus 12. Maar wat de Heer Jezus tijdens de viering van het Pascha instelde heeft niet in de eerste plaats met Israël te maken, maar met de gemeente. Zolang de gemeente op aarde is, mag zij door de viering van het avondmaal haar innige en onlosmakelijke verbondenheid met de Heer Jezus tot uitdrukking brengen. Wanneer je naar een bijeenkomst gaat waar het avondmaal van de Heer gevierd wordt, zal steeds grote dankbaarheid je hart vervullen. De Heer Jezus nam brood. Het staat er zo gewoon. Toch is het heel bijzonder. Dat bijzondere zit niet in het brood. Het brood is gewoon brood. Het ondergaat geen buitengewone verandering door het uitspreken van een speciale zegenbede, zoals de Roomse kerk dat leert. Het blijft gewoon brood. Het bijzondere zit hem in wat het brood voorstelt. Je kunt dit vergelijken met een foto van iemand van wie je veel houdt. Het materiaal van de foto is gewoon papier. Waarom het gaat is wie afgebeeld is. Als iemand op die foto zou spugen, zou je dat vreselijk vinden. Zo is het met het brood tijdens de avondmaalsviering. De Heer Jezus heeft van het brood gezegd: "Dit is mijn lichaam, dat voor u is". Het is vreselijk om daar op een ongepaste manier mee om te gaan. Als je in de samenkomst bent en je ziet het brood op tafel staan, mag je eraan denken dat de Heer Jezus, de eeuwige Zoon, Mens is geworden en een lichaam heeft aangenomen, zonder dat ooit weer kwijt te raken. In dat lichaam heeft Hij 33 jaar lang hier op aarde geleefd. In zijn lichaam heeft Hij op een volkomen wijze God geëerd. In dat lichaam heeft Hij ook geleden. Denk je eens in: Hij werd gevangen genomen, terwijl één zucht naar de hemel 10.000 engelen in beweging zou brengen om allen te verteren. Zo'n gevangenneming gebeurde niet zachtzinnig. Boze mensenhanden vergrepen zich aan dat heilige lichaam en sleepten Hem voor zijn rechters. Ondanks de verklaring die telkens weer gegeven moest worden, dat Hij niets gedaan had wat straf verdiende, werd Hij in zijn heilige gezicht gespuugd, werden Hem zijn kleren van zijn lichaam gescheurd, werd zijn heilige rug opengereten door een afschuwelijke geseling. Zo toegetakeld, moest

Hij met het kruis op zijn rug naar de plaats van de terechtstelling. Daar pakten ruwe soldatenhanden zijn heilige handen die nooit anders hadden gedaan dan zegenen en joegen daar onbarmhartig spijkers doorheen om Hem vast te nagelen aan het kruis. Toen richtten zij het kruis omhoog. Daar hing de Heiland! Hij werd bespot en uitgedaagd om van het kruis af te komen. Toch bleef Hij hangen. Stel je voor dat Hij van het kruis was afgekomen. Dan waren jij en ik voor eeuwig verloren geweest. Zijn liefde voor jou en mij hield Hem daar, en dat terwijl het ergste nog moest komen. Het lijden dat Hij tot hiertoe had ondergaan, was Hem aangedaan van de kant van mensen. Maar dat lijden kon geen zonden wegnemen. Het maakte de schuld van de mens alleen maar groter. Wat nog moest komen en waardoor wij alleen van onze zonden konden worden verlost was dat Hij "onze zonden in zijn lichaam" zou dragen op het hout (1 Petrus 2 vers 24). Zijn heilige lichaam kwam daar in contact met onze zonden en werd door God geslagen. Zo stierf Hij. Het is aangrijpend je dat telkens bewust te zijn wanneer je het gebroken brood voor je op tafel ziet staan. Ook de drinkbeker stelt iets voor. Daar gaat het om het bloed van de Heer Jezus, dat Hij vergoten heeft. Het bloed is van zo grote waarde, dat God daardoor de zonden kan vergeven. Die vergeving is een groot goed, iets om je telkens over te verwonderen en je dankbaarheid tegenover God te uiten.

Hoe vaak zou je avondmaal willen vieren? Er staat: zo dikwijls. Uit het begin van de Handelingen kun je opmaken dat de eerste christenen iedere dag bij elkaar kwamen om het avondmaal te vieren. Verderop in de Handelingen (hoofdstuk 20 vers 7) wordt de eerste dag van de week genoemd als een dag waarop het brood werd gebroken. Deze eerste dag van de week wordt in Openbaring 1 vers 10 "de dag van de Heer" genoemd. Weet je nog hoe in ons hoofdstuk, in vers 21, het avondmaal genoemd wordt? Het avondmaal van de Heer! Er is dus een duidelijke verbinding tussen de dag van de Heer en het avondmaal van de Heer. De zondag lijkt dan ook de meest aangewezen dag om het te vieren. En wanneer je dan het brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondig je de dood van de Heer. Kun je je twee woorden voorstellen die zo tegenover elkaar staan en die hier toch zo nauw met elkaar verbonden worden dan: de dood, en: de Heer? Toch kan jouw hopeloze situatie niet op een treffender manier naar voren worden gebracht. Om jou te redden was niets minder dan de dood van de Vorst van het leven noodzakelijk. Daarom zeg je, hoewel zonder woorden, toch zo ontzettend veel wanneer je

deelneemt aan het avondmaal. Het is een verkondiging aan wie het maar wil zien, of het nu mensen of engelen zijn, dat je alles te danken hebt aan een gestorven Heer. Als dat echt voor jou leeft, kan het niet anders of je wilt in je leven niets meer toelaten waarvoor de Heer in de dood moest gaan. Dat kan en mag niet meer. Door hen opnieuw het bijzondere van de dood van de Heer voor te houden, wilde Paulus de Korinthiërs ertoe te brengen hun verkeerde praktijken te belijden en weg te doen. Is dat niet een prachtige manier om gelovigen op het goede spoor te brengen? En elke keer wanneer we de dood van de Heer hebben verkondigd, kan het de laatste keer zijn geweest. We denken bij het avondmaal terug aan Zijn dood, terwijl we weten dat Hij leeft. Want we verkondigen zijn dood "totdat Hij komt". Wat een geweldig vooruitzicht!

Lees nog een vers 23 tot en met 26

Verwerking:

Wat stelt het avondmaal voor?

HOE NEEM JE DEEL AAN HET AVONDMAAL ?

40. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 11 vers 27 tot en met 34

Ik hoop dat je onder de indruk bent gekomen van het avondmaal, dat wil zeggen van wat het voorstelt: Christus en Zijn verzoenende dood. Dan kun je je ook voorstellen dat God het heel erg vindt, wanneer christenen op een heel oppervlakkige manier met het avondmaal omgaan. Onkunde hierin kan God verdragen, maar een misbruiken van deze heilige instelling kan Hij niet verdragen. Wanneer gelovigen menen dat het avondmaal dient tot versterking van het geloof, dan is dat in veel gevallen onkunde. Het avondmaal is niet tot versterking van het geloof, maar tot gedachtenis aan een gestorven Heiland. Bij het avondmaal komen de gelovigen niet iets halen, een woord ter bemoediging of zo, maar komen zij iets doen en iets brengen. Zij verkondigen de dood van een Geliefde en danken Hem dat Hij in de dood wilde gaan. Zijn dood gedenken en Hem tegelijk danken kan, omdat Hij als de Levende in hun midden is. Iets anders is het wanneer, net als in Korinthe, de gelovigen op een verkeerde manier met het avondmaal omgaan. Dan hebben ze niet meer in de gaten wat het brood en de wijn voorstellen. Het kan je zomaar gebeuren dat je helemaal gedachteloos van het brood eet en uit de beker drinkt. Je denkt er niet bij na. Plotseling besef je wat je hebt gedaan. Dan vertel je God dat je er weer eens niet met je gedachten bij was. Gelukkig weet God dat zoiets kan gebeuren. Een andere zaak is het, wanneer het avondmaal een soort sleur zou worden, telkens nietszeggend. Waar het bij de Korinthiërs om ging was dat zij "op onwaardige wijze" brood en wijn gebruikten. Het verkeerde zat hem dus in de manier waarop ze met het brood en de drinkbeker omgingen. Ze aten van het brood om daardoor hun honger te stillen en ze dronken van de wijn om hun dorst te lessen. Ze waren de ware betekenis vergeten. Dit "op onwaardige wijze" heeft niets te maken met het waardig of onwaardig zijn van de persoon die aan het avondmaal deelneemt. Ieder waarachtig lid van de gemeente is door het werk van de Heer Jezus waardig gemaakt om eraan deel te nemen. Laat je dus niet door een gevoel van onwaardigheid weerhouden om aan het avondmaal deel te nemen. Alleen wanneer er zonde in het leven van de gelovige is, en dan nog een zonde die

niet beleden wordt, dan is zo'n gelovige niet waardig om deel te nemen. In hoofdstuk 5 is dit uitvoerig aan de orde geweest. De waarschuwing hier is om er niet lichtzinnig aan deel te nemen, want dan zou je je schuldig maken aan het lichaam en het bloed van de Heer. Ieder die het avondmaal serieus neemt zal daarvoor terugschrikken en zichzelf dus gaan onderzoeken. Dit zelfonderzoek, dit "zichzelf beproeven" is een noodzakelijk iets. Hoe dat werkt? Kijk, wanneer je eraan denkt in de samenkomst de Heer te ontmoeten, word je je direct ook bewust van Zijn heiligheid, dat Hij alles van je weet. Is er bij die gedachte geen enkele vrees bij je? Kun je Hem onbevangen in de ogen zien? Zelfonderzoek heeft altijd een resultaat. Hetzij dat je je dingen herinnert die niet goed zijn; die kun je dan wegdoen - Hetzij dat je je oprecht van niets bewust bent; dan kun je onbeschroomd deelnemen aan het avondmaal. In Mattheüs 5 vers 23 en 24 vind je hoe de Heer Jezus zegt wat ik met mijn eigen woorden zojuist heb gezegd. Wegblijven van het avondmaal of het avondmaal aan je laten voorbijgaan is in geen geval de ideale oplossing. Je laat dan de verhindering of de zonde het winnen van je liefde voor de Heer Jezus. Nee, beproef jezelf, doe de verhindering of het verkeerde weg en eet zó van het brood en drink zó van de drinkbeker.

Wie niet bereid is tot zelfonderzoek en zelfoordeel, die eet en drinkt zichzelf heel gemakkelijk een oordeel dat God over hem of haar zal uitoefenen. God waakt voor de eer van Zijn Zoon. Hij kan niet doen alsof het Hem niets kan schelen hoe er met de gedachtenis aan Zijn Zoon wordt omgegaan. Ook heeft Hij de Zijnen te lief om hen zo door te laten gaan. Hij wil hen graag van de volle waarde van deze instelling laten genieten. Daarom is Hij genoodzaakt om Zijn tucht te brengen over allen die zich geen rekenschap geven van het heilige dat ze in het avondmaalsbrood en de avondmaalswijn in hun handen hebben. Het niet onderscheiden van het lichaam wil zeggen dat er voor de gelovigen geen bijzondere betekenis meer is verbonden aan het avondmaalsbrood. Hun hart staat er buiten. Het raakt hun niet meer. Dan moet God een hartig woordje tot hen spreken. In Korinthe waren om die reden veel gelovigen zwak en ziek en een behoorlijk aantal was zelfs al overleden. Deze dingen moesten de Korinthiërs iets te zeggen hebben. Het is niet de bedoeling van Paulus om hier aan te geven dat elke zwakte of ziekte van het lichaam of elk sterfgeval het gevolg is van een zonde. God kan daar ook andere bedoelingen mee hebben. Maar in Korinthe was dit alles daar wel het gevolg van. Zo kan ook in de huidige tijd gebeuren dat een

plaatselijke gemeente op een indringende wijze door God wordt aangesproken, wanneer er ineens verschillende gelovigen zwakte en ziekte vertonen en er zelfs gelovigen door de dood worden weggenomen. Dan kan men in de bidstonden van de gemeente voor de zwakken en zieken en achterblijvende familie bidden. Maar het zal ook de bedoeling zijn dat men de Heer vraagt hoe het komt dat deze dingen gebeuren, wat de oorzaak daarvan is. Zeker is het niet de bedoeling dat zwakheid en ziekte en dood alleen de schuldigen treft. Dat kan best zo zijn, maar in Korinthe moest het de hele gemeente aanspreken, want de toestand van het geheel was niet goed. Maar het kan ook best zo zijn, dat God enkele trouwe gelovigen had weggenomen om de ontrouwen tot inkeer te brengen. Er zijn dus geen vaste regels voor Gods handelen aan te geven, behalve dat God door dergelijke gebeurtenissen ons wil wijzen op situaties die niet goed zijn. We kunnen dit oordeel dat God moet brengen voorkomen door onszelf te beoordelen. Jij bent in staat en er zelfs toe geroepen om jezelf te beoordelen. Jezelf beoordelen houdt in, dat je voor jezelf onderscheid kunt maken of je nu wel of niet in de weg van de Heer wandelt. Als je iets verkeerd hebt gedaan, zul je het verkeerde dat je hebt gedaan veroordelen. En je zult niet alleen de daad veroordelen, maar jezelf en de toestand van je hart, want die verkeerde daad kon alleen gebeuren, omdat jij niet dicht bij de Heer Jezus was. Wanneer wij niet onszelf oordelen, zal de Heer ons tuchtigen. Zoals gezegd houdt Hij te veel van ons om ons in de zonde te laten voortleven. Want dan zouden we samen met de wereld onder het oordeel van God omkomen, wanneer Hij de wereld zal veroordelen.

Na deze ernstige verzen over het oordeel en de tucht van de Heer roept Paulus de Korinthiërs op om met elkaar rekening te houden. Wie zijn gewone maaltijd thuis gebruikt zal niet in gevaar komen het avondmaalsbrood te misbruiken om zijn honger te stillen, hetgeen oordeel over de samenkomst zou brengen. Als de gelovigen zich thuis goed op de samenkomst voorbereiden zal de samenkomst een zegen inhouden voor allen die er zijn en geen oordeel. De voorbereiding op de samenkomst is een belangrijke zaak. Dat doe je niet even op zaterdagavond, laat staan op zondagmorgen een uurtje voor de samenkomst, hoe belangrijk het ook is om juist dan al, als gezin of persoonlijk, bezig te zijn met de dingen van de Heer. De voorbereiding op de samenkomst is iets van de hele week, van je hele leven. De dood van de Heer die je (misschien?) verkondigt, heeft immers zijn uitstraling naar alle facetten van je leven?

Paulus heeft hiermee niet alles gezegd wat hij over dit onderwerp op zijn hart had. Er zijn dingen die hij wilde bewaren tot hij bij hen was. Die dingen hebben wij niet in de Bijbel. Het zou niet goed geweest zijn om alles formeel vastgelegd te hebben. Het Woord van God zoals wij dat in onze handen hebben is genoeg voor alle tijden en alle omstandigheden. Wij hebben de Heilige Geest ontvangen om in onze tijd en in onze omstandigheden aan de slag te kunnen met wat Paulus wél heeft doorgegeven. Wie zich aan Gods Woord en de leiding van de Heilige Geest onderwerpt zal daar de zegen van ondervinden.

Lees nog eens vers 27 tot en met 34.

Verwerking:

Hoe beoordeel jij jezelf?

DE HEILIGE GEEST

41. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 12 vers 1 tot en met 7

Dit nieuwe hoofdstuk behandelt een nieuw en opnieuw heel belangrijk onderwerp. Het gaat over de Heilige Geest, de gaven van de Geest en de taak die iedere gelovige heeft. In Zijn wijsheid heeft God in de vorige hoofdstukken eerst gesproken over de tafel van de Heer en het avondmaal van de Heer. Je hebt gezien hoe iedere gelovige zijn plaats kan innemen aan de tafel van de Heer en kan deelnemen aan het avondmaal van de Heer (als er tenminste geen sprake is van niet-geoordeelde zonde in het leven zo'n gelovige). De gaven van de Geest hebben daar niets mee te maken. Dat wil zeggen dat het, om deel te kunnen nemen aan het avondmaal, helemaal onbelangrijk is welke gave je hebt. Toch zijn de gaven van de Geest heel erg belangrijk. Maar je moet ze zien op hun juiste plaats en dat is wat Paulus in dit hoofdstuk gaat duidelijk maken. Hij begint ermee de Korinthiërs te wijzen op de geestelijke uitingen. Daar waren zij erg vertrouwd mee. Toen ze nog onbekeerd waren, hadden zij allerlei geestesuitingen gezien en ook zelf ervaren. Nu ze bekeerd zijn, hebben ze ook te maken met geestesuitingen. Wat ze moeten leren is, dat de geestesuitingen in de gemeente van God uit een totaal andere bron komen en een heel ander doel hebben dan de geestesuitingen van vroeger. Wat zij nodig hebben is het verschil te leren zien tussen aan de ene kant de Heilige Geest Die nu in hen woont en Die werkt in de gemeente en aan de andere kant de boze geesten of de demonen waar ze zich vroeger, zonder dat ze er erg in hadden, door lieten leiden. Vroeger gingen ze naar de stomme afgoden. Daar brachten ze hun offers en in de dienst die daarmee gepaard ging raakten zij in trance, buiten zichzelf. De afgoden waren wel stom, ze konden niet spreken, maar, zoals je nog wel weet uit hoofdstuk 10, achter deze afgoden gaan boze geesten, demonen, schuil. Deze demonen maken gebruik van de verbeelding van de offeraars en nemen bezit van hun geest. Hoe meer de mensen zich aan de demonen overgeven des te meer raken zij in trance. Toen zij van de volken waren, dus toen zij nog onbekeerd waren, werden zij naar die stomme afgoden heengedreven. Ze waren toen willoze mensen, die zich lieten leiden door hun eigen ingevingen. Ze waren

zich dat toen niet bewust. Ze meenden dat ze vrij waren en hun eigen leven konden bepalen, zonder zich te realiseren dat ze geleid werden door de overste van de wereld, door de satan. Zo is dat vandaag de dag nog steeds. Ieder mens die onbekeerd is, is iemand die door de duivel geleid wordt. Hij meent wel dat hij vrij is en zijn eigen leven bepaalt, maar hij weet niet dat de satan hem naar de bioscoop, de disco, de gokhal of het stadion leidt. Het gebeurt vaak genoeg in een gesprek met een onbekeerde, dat hij zelfs het bestaan van de duivel loochent. Je ziet hoe geraffineerd de duivel is. Zijn grootste list is wel om de mensen te laten geloven dat hij niet bestaat. Dan kan hij hen het gemakkelijkst misleiden. Een treffend voorbeeld van het heengeleid worden naar de stomme afgoden en het in trance raken lees je in 1 Koningen 18. Je komt ervan onder de indruk hoe de afgodspriesters zichzelf opzwepen en pijnigen om hun god, Baäl, tot handelen aan te zetten. Je komt daarna nog meer onder de indruk als Elia één keer tot God roept en Hij Zich bewijst als de levende God.

Om de Korinthiërs het verschil tussen vroeger en nu aan te tonen gebruikt hij de naam van de Heer Jezus als toetssteen. In de gemeente is het onmogelijk dat de Geest van God iets zal doen wat tot oneer is van de Heer Jezus. De demonen zullen alles proberen wat ze kunnen om de naam van de Heer Jezus verachtelijk te maken. Zij willen niets liever dan een vloek brengen over de naam van de Heer Jezus. Zij slagen daarin als zij gelovigen ertoe kunnen bewegen een zondig leven te leiden. De Heilige Geest zal integendeel alles doen om Hem te eren en Hem in de gemeente de heerlijkheid te geven die Hij waard is. Hij zal de gelovigen ertoe brengen hun leven in volledige gehoorzaamheid aan de Heer Jezus te geven. Demonen erkennen de Heer Jezus niet als Heer. In de evangeliën vindt verschillende keren een confrontatie plaats tussen demonen en de Heer Jezus. Het valt op dat zij Hem nooit als 'Heer' aanspreken. Wanneer de Heer Jezus in het Vrederijk over het heelal zal regeren zullen ze worden gedwongen Hem als Heer te erkennen. Dat kun je lezen in Filippi 2 vers 9 tot en met 11 waar met hen "die onder de aarde zijn" de demonen worden bedoeld. Ook ongelovige mensen erkennen Hem niet als Heer. Zij houden geen rekening met zijn heerschappij, maar leven hun eigen leven. In Mattheüs 7 vers 21 lees je zelfs over mensen die wel zeggen: "Heer, Heer", maar die in hun leven geen rekening hebben gehouden met zijn wil. In naam willen zij wel christen heten, maar ze gaan hun eigen gang. Waar dat gevonden wordt heb je niet te maken met het werk van de Heilige

Geest, maar met het werk van demonen. Een wedergeborene zal met respect over Jezus spreken en Hem daarom bij voorkeur 'Heer' Jezus noemen. Uit zijn leven zal blijken dat het verder gaat dan alleen een belijdenis met de lippen en dat er met het gezag van de Heer Jezus rekening wordt gehouden in alle aspecten van zijn leven. Waar dat gevonden wordt heb je niet te maken met het werk van demonen, maar met het werk van de Heilige Geest.

Het volgende verschil tussen de uitingen van de demonen en de uitingen van de Heilige Geest is dat de verscheidenheid aan genadegaven niet het werk is van verschillende geesten, maar van één en dezelfde Geest. Bij de demonen zijn er meerdere geesten. In Markus 5 vers 9 heeft een legioen demonen bezit genomen van een mens. In Markus 16 vers 9 is sprake van 7 demonen die in Maria hebben gewoond en die er door de Heer Jezus uit verdreven zijn. In het heidendom heeft iedere afgod, of het nu de zon, de maan of een boom betreft, zijn eigen demon of een veelvoud van demonen. Wat de Korinthiërs beslist niet moeten denken als ze de verscheidenheid in genadegaven zien is, dat die verscheidenheid door verschillende geesten zou zijn ingegeven. Het is allemaal van dezelfde Geest afkomstig. Ook is het één en dezelfde Heer die opdracht geeft tot het gebruik van de verschillende gaven. Ieder moet zijn gave uitoefenen in afhankelijkheid van Hem en dus niet op eigen houtje met zijn gave aan het werk gaan. Tenslotte is het één en dezelfde God die door middel van de gave werkt. Hij werkt in hem die de gave uitoefent en Hij werkt in hen die door de gave worden gediend.

Ieder lid van de gemeente heeft een genadegave ontvangen. Niemand heeft alle gaven en er is niemand die niets heeft. Dat betekent dat we elkaar allemaal nodig hebben, net zoals de leden van een lichaam elkaar nodig hebben. Verderop in dit hoofdstuk zul je zien hoe dit werkt. Ook jij hebt een genadegave ontvangen. Je hebt die niet gekregen voor jezelf, maar om anderen daarmee te dienen, want "de openbaring van de Geest is gegeven tot wat nuttig is". Het bijzondere van dit gedeelte is, dat de Heilige Geest in de gemeente aanwezig is en werkt. Je kunt je daar niet genoeg over verwonderen en je voordeel mee doen tot eer van de Heer Jezus. Want je wilt toch tot Zijn eer leven? God de Heilige Geest woont nu op aarde in de gemeente. Hij is niet gekomen om Zichzelf te verheerlijken, maar de Heer Jezus. Zie Johannes 16 vers 13. Wat zou het geweldig zijn als Hij de ruimte kreeg in de plaatselijke gemeente om alles te besturen tot eer van God en Zijn Zoon!

Lees nog eens 1 Korinthe 12 vers 1 tot en met 7

Verwerking:

Wat zeg jij altijd: 'Jezus' of 'Heer Jezus'? Waarom?

DE GENADEGAVEN

42. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 12 vers 8 tot en met 13

Er is geen mens die aan een ander mens een bepaalde gave kan overdragen. De bron, de oorsprong van de genadegaven is niet gelegen in een mens, maar in de Heilige Geest. De Heilige Geest geeft, deelt uit. De gaven komen van Hem. Daarbij houdt de Heilige Geest rekening met de natuurlijke capaciteiten van de gelovige. Een mooie illustratie daarvan vind je in Mattheüs 25 vers 15. In de gelijkenis van de talenten die de Heer Jezus daar vertelt, vergelijkt Hij Zichzelf met een mens die buitenslands gaat en zijn slaven talenten geeft. Deze talenten stellen de gaven voor die ieder krijgt om mee te werken. Je ziet dat er verschil is in het aantal talenten dat ieder ontvangt, net zoals er verschil is in de genadegave die ieder van de Geest krijgt. Maar dan lees je verder dat deze talenten gegeven worden "ieder naar zijn eigen bekwaamheid". Dat ziet op de natuurlijke capaciteiten die ieder heeft meegekregen bij zijn geboorte. Zolang iemand niet tot bekering is gekomen, gebruikt hij die natuurlijke bekwaamheid voor zichzelf, om er zelf mee te schitteren. Na zijn bekering mag hij die natuurlijke bekwaamheid in dienst van de Heer stellen, terwijl hij er voortdurend voor moet oppassen dat hij niet zelf de eer opstrijkt bij het gebruik van zijn capaciteiten. Iemand die van nature gemakkelijk praat, zal van de Geest vaak de gave krijgen om met het Woord te dienen. Iemand die erg zorgzaam is zal van de Geest vaak een herderlijke gave ontvangen. Zo zijn er wel meer voorbeelden te bedenken, waarbij de geestelijke gave aansluit bij de natuurlijke bekwaamheid. In de meeste gevallen zal het zo gaan. Ik kan me moeilijk indenken dat, als je echt geen aanleg hebt om met kinderen om te gaan, je dan een taak zou krijgen om kinderwerk te gaan doen. Maar ook hierin moeten we de vrijheid die de Geest heeft, om uit te delen aan wie Hij wil, niet aan banden leggen. Het is best mogelijk dat jij een gave hebt die voor je gevoel niet direct aansluit bij je natuurlijke capaciteiten. Ik weet van iemand die dacht dat hij geen taak had onder kinderen. Toen hij daar toch een keer mee in aanraking kwam, bleek dat hij juist heel goed met kinderen kon omgaan. Door je open te stellen voor Zijn leiding zul je gaan ontdekken welke gave je hebt.

De acht gaven die in vers 8 tot en met 10 genoemd worden zijn niet een volledige opsomming van de gaven die er zijn. Belangrijk is te letten op de volgorde van deze gaven. Paulus somt de gaven op naar de mate waarin ze belangrijk waren tot opbouw van de gemeente. De Korinthiërs gingen prat op de zogenaamde wondergaven. Vooral het spreken in talen stond bij hen in hoog aanzien. Hij begint niet met de wondergaven en stelt het spreken in talen en de uitleg ervan op de laatste plaats. In hoofdstuk 14 zal hij heel uitvoerig ingaan op het spreken in talen en laten zien dat deze gave lang niet zo belangrijk is als de Korinthiërs wel vonden. De eerste gave die hij noemt is 'een woord van wijsheid'. In de gemeente komen situaties voor waarin het niet altijd even duidelijk is wat er moet worden gedaan. Dan is wijsheid nodig. Wijsheid is het vermogen om het onderscheid te zien tussen goed en kwaad en voor het goede te kiezen. Iemand met deze gave zal dan aan de gemeente kunnen vertellen wat er moet gebeuren. Een ander heeft 'een woord van kennis'. De gemeente moet Gods gedachten leren kennen, anders gaat ze naar eigen inzicht te werk en verliest ze haar karakter als gemeente van God. Kennis kun je opdoen door een ijverige studie van Gods Woord. 'Geloof' is weer een andere gave. Het gaat hier om een gave aan een gelovige en kan dus niet om het zaligmakend geloof gaan. Dñt geloof is niet een gave aan enkelen gegeven. Iemand die het geloof als gave heeft, blijft rotsvast vertrouwen op wat God heeft gezegd, al komen er nog zoveel hindernissen, terwijl anderen al lang hebben afgehaakt. De genadegaven van genezing en de werkingen van krachten dienden ertoe om het woord van God te bevestigen. In Markus 16 vers 20 en in Hebreeën 2 vers 3 en 4 kun je dit lezen. 'Profetie' is de gave om Gods gedachten voor de gemeente met betrekking tot het heden en de toekomst door te geven. De basis van de profetie zal altijd in het Woord van God liggen en er nooit mee in strijd zijn. Profetie zal dus nooit op speculatie of fantasie kunnen berusten, maar altijd te toetsen zijn aan de Bijbel. In hoofdstuk 14 wordt deze gave vergeleken met de gave van het spreken in talen. Weer een ander heeft de gave van 'onderscheiding van geesten'. Hierbij moet je denken aan wat er in de gemeente gebeurt. Iemand met deze gave zal kunnen onderscheiden of iets van de Heilige Geest komt of van de demonen. In het vorige stukje heb je gezien dat het lang niet altijd even gemakkelijk is om vast te stellen uit welke bron een bepaalde boodschap voortkomt. Het spreken in talen was van belang ingeval er een vreemdeling in de samenkomst van de gemeente kwam. Als zo iemand ineens in zijn eigen taal over God en de Heer Jezus hoorde

spreken kon dat zijn redding voor de eeuwigheid betekenen, wanneer hij tot geloof kwam. De uitlegging van talen was nodig met het oog op de gemeente, die anders niets van het gesprokene zou begrijpen. En de gaven waren toch gegeven tot wat nuttig was voor het geheel. Maar zoals gezegd, in hoofdstuk 14 gaat Paulus heel uitvoerig in op het spreken in talen in de gemeente. Je ziet dat er veel verschillende genadegaven zijn en dat er toch eenheid is. Dat komt omdat één en dezelfde Geest deze dingen werkt. Hij deelt aan ieder afzonderlijk uit zoals Hij wil. Hij bepaalt wie welke plaats in het lichaam heeft. Dat kan geen theologische opleiding bewerken. Alleen de Heilige Geest bepaalt dat. Nog iets: je kunt uit de laatste drie woorden van vers 11 opmaken dat de Heilige Geest God is, want in vers 18 wordt hetzelfde van God gezegd. Hij is dus een Persoon, en wel een goddelijk Persoon, en niet een invloed of kracht, want alleen een persoon heeft een wil.

In vers 12 wordt het voorgaande, over die verschillende gaven, met het voorbeeld van een lichaam verduidelijkt. Een lichaam heeft enkele kenmerken. Twee ervan worden hier naar voren gebracht. In de eerste plaats vormt een lichaam een eenheid. In de tweede plaats bestaat een lichaam uit een aantal verschillende leden. Nu kon je verwachten dat er zou staan: zo is het ook met de gemeente. Het gaat immers om de gemeente. Maar er staat: "zo ook Christus". Hier blijkt uit dat Christus en de gemeente één zijn. Wat van de gemeente geldt, geldt ook voor Christus. Daar kreeg Saulus, de latere Paulus, al mee te maken toen hij nog een vervolger van de gemeente was. In Handelingen 9 vers 4 staat dat, terwijl hij op reis was naar Damaskus om daar de discipelen van de Heer geboeid vandaan te halen, een stem uit de hemel tegen hem zegt: "Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?" Door de gemeente te vervolgen, vervolgde hij in feite Christus in de hemel. Zo één is Christus in de hemel met de Zijnen op aarde. Alle leden van de gemeente vormen samen de ene gemeente. Ieder lid van het lichaam heeft zijn eigen functie. Het gaat om de eenheid van het lichaam en om de vele leden en daarin wordt Christus op aarde gezien. Als lid van het lichaam is je afkomst of maatschappelijke status onbelangrijk: we zijn allemaal "door één Geest tot één lichaam gedoopt". Van diezelfde Geest mag jij nu drinken om je functie in het lichaam naar behoren uit te kunnen oefenen. Uit jezelf heb je geen kracht om te functioneren. Alleen wanneer je je leven als het ware laat doortrekken van de Heilige Geest, zul je in staat zijn om op je eigen plaats in de gemeente te functioneren.

Lees nog eens 1 Korinthe 12 vers 8 tot en met 13.

Verwerking:

Wie is de Heilige Geest voor jou? Hoe beleef je Zijn aanwezigheid in de gemeente?

DE LEDEN VAN HET LICHAAM

43. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 12 vers 14 tot en met 23

Heel aansprekend gaat Paulus nu het lichaam van de mens als voorbeeld gebruiken om duidelijk te maken dat ook het lichaam van Christus, de gemeente, bestaat uit verschillende leden. In dit voorbeeld komt tevens helder naar voren dat er twee gevaren zijn, waaraan de leden van de gemeente blootstaan. Het ene gevaar is dat van gemakzucht: ik ben niets en kan niets, anderen doen het wel. Het andere gevaar is dat van hoogmoed: ik alleen ben wat en kan wat, ik heb de anderen niet nodig. Natuurlijk zijn dit de twee uitersten, maar ik denk dat ze best herkenbaar zijn. Uitgangspunt voor dit voorbeeld is vers 14: "het lichaam bestaat niet uit één lid maar uit vele [leden]". Het gaat dus om de veelheid van verschillende leden waaruit het lichaam bestaat. Misschien ten overvloede: de leden van het lichaam zijn de individuele gelovigen, dat ben jij persoonlijk en dat ben ik persoonlijk. Een enkele keer hoor je namelijk wel eens de gedachte, dat de leden de verschillende kerkgenootschappen zijn, maar dat kan natuurlijk nooit de bedoeling zijn.

Dan nu het eerste gevaar, dat van gemakzucht. Stel je voor, zo zegt Paulus dat hier, dat een voet en een oor zouden zeggen, dat ze niet van het lichaam zijn. Kijk nu eens naar de reden die ze voor deze dwaze uitspraak opgeven. Ze zeggen: omdat ik geen hand ben ... omdat ik geen oog ben. Wat geeft deze uitspraak eigenlijk aan? Dat ze jaloers zijn op de plaats die een ander lid heeft en dat ze ontevreden zijn met hun eigen plaats. Daardoor voelen ze zich "niet van het lichaam", ze voelen zich er buiten staan. Zo dwaas als deze redenering voor het menselijk lichaam is, net zo dwaas is ze voor het lichaam van Christus. Je kunt toch de functie die je in het lichaam hebt niet loochenen, louter vanwege het feit dat je ontevreden bent met de plaats die je in het lichaam inneemt? Toch zijn er gelovigen voor wie dit geldt. Ze zijn vaak kritisch op een heleboel dingen, maar uit hun eigen leven komt niets voort wat tot nut is voor de gemeente. Ze onttrekken zich aan hun verantwoordelijkheden en leven hun eigen gemakkelijke leventje. Ze lijken op die man uit de gelijkenis van Mattheüs 25, waar ik je aan het begin van het vorige stukje naar verwees. De slaaf die vijf talenten kreeg, handelde daarmee en won

er vijf bij. Hij maakte een winst van 100%. De slaaf met de twee talenten maakte ook een winst van 100%. Maar wat lees je van de slaaf die één talent kreeg? "Ik was bang en ben weggegaan en heb uw talent verborgen in de grond" (vers 25). Hier blijkt dat hij op een verkeerde manier met zijn talent omsprong omdat hij zijn heer niet kende, hij was bang voor hem. In werkelijkheid vond hij het niet de moeite om ermee aan het werk te gaan en verborg zijn talent in de grond. Het was tenslotte 'maar' één talent, terwijl die anderen er meer hadden. Zijn heer noemt hem een "boze en luie slaaf" (vers 26). Hij was boos en lui. Hij was boos omdat hij zijn heer een hard mens noemde en hij was lui omdat hij niet met zijn talent aan het werk was gegaan. Herken je de overeenkomst met onze verzen uit 1 Korinthe 14? Bedenk daarom: welke functie je ook hebt, wees er tevreden mee en doe er wat mee. Jij bent alleen nodig en nuttig voor de andere leden van het lichaam wanneer jij de plaats inneemt die God jou heeft gegeven. Daar heb jij geen enkele invloed op kunnen uitoefenen. "Gód heeft de leden, elk van hen, in het lichaam een plaats gegeven zoals Híj heeft gewild". Zijn wil is altijd het beste en het meest wijs. Hij weet precies wie waar het beste past. Wat een gedrocht zou een lichaam zijn dat helemaal oog of oor was! Dat is geen lichaam. Nee, ieder lid is door God op zijn juiste plaats in het lichaam gesteld met het doel om elk van de andere leden van dienst te zijn.

Het tweede gevaar is dat van de hoogmoed. Gelovigen die, zoals we dat wel eens zeggen, 'een grote gave' hebben, lopen het gevaar te denken dat ze andere gelovigen niet nodig hebben. Dat zal niet vaak bewust gebeuren, maar onbewust. Door die 'grote gave' kan hij zich erboven verheven gaan voelen: hij alleen weet het, hij kan het goed zeggen. Het kan ook gebeuren dat de andere leden van de gemeente, doordat zij gemakzuchtig zijn, hem graag die plaats geven. Waar de zaken uit het evenwicht zijn, versterken de verkeerde posities elkaar. De gemakzuchtigen laten het graag aan anderen over, terwijl die anderen het prettig vinden dat er tegen hen wordt aangeleund. Maar laat dit duidelijk zijn: zij die een grotere gave hebben (althans naar zij zelf vinden) zijn voor een goed functioneren afhankelijk van hen die een kleinere gave (althans naar zij zelf vinden) hebben. Als er in het oog een vuiltje komt is de pink een bijzonder geschikt lid om dat vuiltje eruit te halen. Dat wat wij groot of klein noemen is niet hetzelfde als wat voor God groot en klein is. Wij beoordelen een gave vaak naar de mate dat deze zichtbaar is en indruk maakt. We zijn vaak meer onder de indruk van iemand die voor

een volle zaal het evangelie verkondigt, dan van iemand die met hoogrode kleur tegenover een buurman of buurvrouw, een collega of een medescholier van zijn of haar Heiland getuigt. Voor God is één ding belangrijk en dat is dat wij trouw de opdracht vervullen die Hij ons geeft. Hij belooft ook niet naar de grootte van de gave, maar naar de trouw waarmee de gave is uitgeoefend. In Mattheüs 25 is de beloning voor de man die twee talenten ontving, even groot als voor de man die de vijf talenten ontving: "Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je heer in" (vers 21 en vers 23). Valt het jou ook op dat hier gezegd wordt "over weinig ben je trouw geweest?" Ook de grootste gave is maar weinig in vergelijking met wat de Heer Jezus allemaal bezit en uitdeelt. Het lijkt mij trouwens het allergrootst om dit uit de mond van de Heer Jezus te mogen horen. Jou ook?

In een menselijk lichaam heb je leden die verborgen zijn, zoals hart, nieren en longen. Hoewel je ze niet ziet, zijn ze van vitaal belang voor het goed functioneren van je lichaam. In het lichaam van Christus werkt dat precies hetzelfde. Er is een verhaal van Spurgeon, een groot prediker uit de vorige eeuw. Hij trok volle zalen en velen zijn door zijn dienst tot geloof gekomen. Toen hij op een avond weer zou spreken en het gebouw opnieuw vol zat, werd hem gevraagd hoe het kwam dat hij zoveel succes had. Hierop stelde hij de vraagsteller voor hem te volgen naar een andere ruimte waar hij hem de centrale verwarming zou laten zien. Toen hij de deur van de ruimte opende, zag zijn metgezel daar een aantal mensen geknield liggen, in voorbede voor de samenkomst. Alle werk dat gebeuren mag voor de Heer Jezus en de Zijnen, kan slechts dan goed gebeuren wanneer ervoor gebeden wordt. De eeuwigheid zal uitwijzen wat meer van waarde is geweest: de welsprekendheid van een spreker of het intense gebed dat een onbekende gelovige, voor én de spreker, én de toespraak, én de toehoorders tot God opzond.

Het belang van dit gedeelte heb je inmiddels ongetwijfeld ingezien. De leden van het lichaam zijn aan elkaar gegeven om elkaar aan te vullen en te helpen en niet om elkaar tegen te werken. Wanneer je ene been naar links zou willen en je andere been naar rechts, kom je geen stap vooruit. Probeer maar eens hoever je je beide benen uit elkaar kunt doen. Als je niet lenig bent, beland je in een uiterst pijnlijke houding. Neem je eigen plaats in en kijk waar je nuttig kunt zijn voor de ander.

Lees nog eens 1 Korinthe 12 vers 14 tot en met 23.

Verwerking:

Herken jij één van de twee gevaren bij jezelf? Wat moet je daaraan doen?

GOD HEEFT SOMMIGEN IN DE GEMEENTE GESTELD

44. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 12 vers 24 tot en met 31

Verdeeldheid in het lichaam is een van de ergste dingen die kunnen gebeuren. Je hebt gezien dat dit kan komen door gemakzucht en ook door jaloersheid. Het is alsof God daarmee rekening heeft gehouden. Hij geeft aan de leden van het lichaam die niet zo in het oog lopen meer eer dan aan leden die wel opvallen. God gaat anders te werk dan wij vaak doen. Wij zien vaak aan wat voor ogen is, wat indruk maakt. Bij God is dat niet zo. Daarom moeten wij naar de gaven leren kijken met de ogen van God. Wanneer God aan de (in onze ogen) geringere gaven meer eer geeft, zal het goed zijn als wij dat ook doen. Dat is niet om de grotere gaven te kleineren, maar opdat er geen verdeeldheid in het lichaam ontstaat. Door grotere gaven nog eens extra veel eer te geven, en hoe gemakkelijk gebeurt dat, raakt het evenwicht in het lichaam zoek. Heel sterk tref je dat in grote delen van de christenheid aan, waar alle gaven wel geconcentreerd lijken te zijn in één persoon. Hij is de man die bidt, de 'Gemeente' toespreekt, het avondmaal bedient, het evangelie verkondigt, als herder voor de kudde zorgt, enz. Maar ook in groeperingen die geen 'eenmansbediening' kennen, waar vrijheid voor de uitoefening van de gaven is, is het gevaar groot dat alles overgelaten wordt aan de 'grotere' gaven. Het is Gods bedoeling dat de leden voor elkaar gelijke zorg dragen. Het gaat er dus om wat jij voor de ander kunt betekenen.

Hoezeer de leden met elkaar verbonden zijn blijkt wel uit vers 26. Wat daar staat is geen opdracht aan de leden om met elkaar mee te lijden of zich met elkaar te verblijden. Wat daar staat is een feit. Vergelijk maar met je eigen lichaam. Als iemand je een flinke schop tegen je schenen geeft, heeft je hele lichaam daar last van. Zo is dat ook met de leden van het lichaam. Als één lid van de gemeente niet kan functioneren, heeft de hele gemeente daar last van. Dat een lid niet kan functioneren, kan verschillende oorzaken hebben. Een lid van de gemeente dat in een kerk zit waar alle gaven toegedacht zijn aan één persoon, de dominee of de pastoor, heeft door de kerkleer niet de

ruimte om zich in zijn functie te ontplooiën. Een lid van de gemeente op wie vanwege zonde tucht moest worden uitgeoefend, kan zijn functie ook niet uitoefenen. In beide gevallen lijden alle andere leden van de gemeente daaronder, omdat ze de praktische werking van die functie missen. Omgekeerd is het zo, dat waar een lid van de gemeente zijn juiste plaats gaat innemen, en gaat functioneren zoals het behoort, dat alle andere leden zich daarover verblijden. Als jij je functie uitoefent, al voel je je daarin nog zo zwak, dan is dat een vreugde voor alle leden van het lichaam, echt waar. Je ziet hoe hecht de leden van de gemeente aan elkaar verbonden zijn. Houd daar in je activiteiten rekening mee. Alles wat je doet heeft invloed op de andere leden van het lichaam. Het goede wat je doet helpt mee de gemeente op te bouwen. Het verkeerde wat je doet heeft een negatieve uitwerking op de gemeente.

Dan volgt er iets wat heel belangrijk is. Tegen alle leden van de gemeente te Korinthe zegt Paulus: "En u bent [het] lichaam van Christus". Om jou het belang van dit vers duidelijk te maken moet ik je nog een paar dingen vertellen over het lichaam van Christus. Het lichaam van Christus kun je vanuit verschillende gezichtspunten bezien. In de eerste plaats door de tijd heen: het lichaam van Christus is ontstaan op de Pinksterdag, toen de Heilige Geest werd uitgestort. Deze gebeurtenis wordt beschreven in Handelingen 2. In ons hoofdstuk, vers 13, wordt naar die gebeurtenis verwezen. Allen die sinds de Pinksterdag zich tot God hebben bekeerd en de Heer Jezus hebben aangenomen horen bij de gemeente. Zo gezien is de gemeente nog niet compleet, want gelukkig komen er nog elke dag mensen tot bekering en worden bij de gemeente gevoegd. De gemeente is pas compleet, als de Heer Jezus komt om de gemeente op te halen. Over die gebeurtenis lees je in 1 Thessaloniërs 4 vers 15 tot en met 18. In de tweede plaats kun je de gemeente zien, zoals ze op dit moment op aarde bestaat. Dan omvat de gemeente alle gelovigen van dit moment die in leven zijn en, om zo te zeggen, actief deel uitmaken van de gemeente. Deze voorstelling van zaken lees je in Efeze 4 vers 16. In de derde plaats wordt met het lichaam van Christus ook het totaal van alle gelovigen in een bepaalde stad aangeduid. Dat is wat je in ons vers aantreft. De gemeente te Korinthe wordt hier op deze wijze aangesproken en dat ondanks de vele dingen die niet goed waren. Met de uitdrukking "lichaam van Christus" wordt hier, zoals wel eens is gezegd, de plaatselijke weergave van de wereldwijde of universele gemeente bedoeld. Een plaatselijke

gemeente is een soort miniatuur van het grote geheel. Wat voor de hele gemeente op aarde geldt, wordt in de plaatselijke gemeente zichtbaar. De verdeeldheid was, op het moment dat Paulus dit schreef, nog niet zo groot als waar wij vandaag de dag mee te maken hebben. Toch geeft dit vers een heel belangrijke aanwijzing die ook voor onze tijd geldt. Het geeft namelijk aan dat er in elke plaats waar gelovigen wonen een gemeente is. Door de verdeeldheid is daar uiterlijk helaas vaak niets van te zien. Toch kan het, net zoals in Korinthe, ook nu zichtbaar worden. Al zouden er van de vele leden van het lichaam in een bepaalde plaats maar twee of drie gelovigen zijn die als niets meer en niets minder dan leden van het lichaam willen samenkomen, dan vormen zij het 'miniatuur' lichaam. Zij willen niet een nieuwe groep zijn naast de andere groepen, maar nemen eenvoudig wat Paulus hier zegt als uitgangspunt voor hun samenkomen. Als alle christenen dit zouden doen was het met de verdeeldheid gauw gedaan. Hebben de gelovigen die zo samenkomen nu alle gaven die in vers 28 worden opgenoemd? Nee, zeker niet. Door de verdeeldheid zijn ook de gaven verstrooid geworden. Maar God geeft zeker wat nodig is, ook al zijn het maar twee of drie gelovigen die datgene wat het lichaam van Christus is, werkelijk tot uitdrukking willen brengen. Ik zeg dat bewust: 'tot uitdrukking willen brengen', om het misverstand te voorkomen, dat alle andere gelovigen niet tot het lichaam van Christus zouden behoren. Ze horen er wel degelijk bij. Maar het gaat erom dat ook tot uitdrukking te brengen. De gaven die genoemd worden zijn gaven die God aan de hele gemeente heeft geschonken. Als ik de volgorde, waarin de gaven worden genoemd, eens goed bekijk, komt het mij voor dat ze worden opgesomd naar de mate van belangrijkheid die ze hebben voor de opbouw van de gemeente. De vragen die Paulus over de gaven stelt onderstrepen nog eens dat niet alle gaven in één persoon verenigd zijn of dat alle leden allemaal dezelfde gave hebben. In dit geval maken de vragen tegelijk het antwoord bekend. Natuurlijk zijn niet allen apostelen, zijn niet allen profeten, enz. Ieder heeft zijn eigen gave. Maar ieder wordt wel aangemoedigd te streven naar een optimaal gebruik van de gave. De gave bezitten is één ding, de gave ook daadwerkelijk uitoefenen en wel op de beste manier, is een andere zaak. Wanneer jij jouw gave zo beziet en ermee wil werken met inzet van al je krachten, zul je in hoofdstuk 13 'een nog uitnemender weg' ontdekken! Dat is namelijk de weg van de liefde.

Lees nog eens 1 Korinthe 12 vers 24 tot en met 31.

Verwerking:

Hoe ervaar jij het lijden en de blijdschap van vers 26?

DE LIEFDE

45. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 13 vers 1 tot en met 7

Het lijkt wel of dit hoofdstuk wat verdwaald is. Het staat zomaar tussen hoofdstuk 12 en hoofdstuk 14 in, waar Paulus het over het ene lichaam en de gaven heeft. Maar er is niets in de Bijbel wat niet op zijn juiste plaats staat. Dat kan natuurlijk ook niet, omdat de eigenlijke auteur van de Bijbel de Heilige Geest is. En wanneer je je gaat afvragen waarom zo'n gedeelte, wat op het eerste gezicht op een verkeerde plaats lijkt te staan, toch op die plaats staat, dan wordt je geloof in de inspiratie van de Bijbel alleen maar groter. Zo is dat ook hier. In hoofdstuk 12 heeft Paulus het verschil in de gaven laten zien. In hoofdstuk 14 laat hij zien hoe deze gaven in de praktijk moeten werken. In hoofdstuk 13 zien we als het ware de as waarom deze twee hoofdstukken draaien. Want wil je je gave op de juiste manier en met de juiste uitwerking uitoefenen dan kan dat alleen gebeuren als de liefde het motief is. De liefde gaat boven elke gave uit. Daarom is het de "uitnemender weg" zoals dat in het laatste vers van het vorige hoofdstuk stond. De liefde die hier bedoeld wordt, is niet één of ander gevoel van genegenheid. Nog minder is het de goedkope liefde die in de wereld wordt gevonden, waar liefde in feite eigenliefde is. Nee, het gaat hier om de natuur van God Zelf. God is liefde (1 Johannes 4 vers 6 en 18). Het grote kenmerk van de goddelijke liefde, dus waaraan je goddelijke liefde kunt herkennen is, dat het een volkomen onbaatzuchtige liefde is. Het is een gevende liefde, die zich op de ander richt. Dat was toch ook het doel van de gave? De gave is er toch op de ander gericht, om de ander tot nut te kunnen zijn? De liefde geeft je daarvoor de kracht, want je hebt de goddelijke natuur ontvangen. Lees maar na in 2 Petrus 1 vers 4. In het leven van de Heer Jezus, die Zelf God is, is alles wat in ons hoofdstuk over de liefde wordt gezegd, op volmaakte wijze te zien. Je kunt dit hoofdstuk bij wijze van spreken zo naast de evangeliën leggen en je zult de uitwerking op elke bladzijde tegenkomen. Dan zul je ook zien dat goddelijke liefde veel verder gaat dan sympathie of menselijke genegenheid. Tegenover een broeder of zuster die jou wel ligt, zul je het niet zo moeilijk vinden om je gave uit te oefenen. Maar de liefde gaat veel verder. Liefde, zoals die hier naar voren komt, gaat aan het

werk, ook als er helemaal niets aantrekkelijks in die ander te vinden is. Misschien erger je je wel vreselijk aan een broeder of zuster. Weet je, de goddelijke, onbaatzuchtige liefde trekt zich daar niets van aan. Liefde gaat aan het werk, omdat het liefde is. Hoe de ander is of daarop reageert, maakt voor de liefde niets uit. Het grote voorbeeld is God. Ik zei al: God is liefde. Nou, in 1 Johannes 4 vers 9 en 10 staat hoe God dat heeft laten zien. Hij heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven. God wist wel dat de mensen Hem niet moesten. Hij wist wat ze met zijn Zoon zouden doen. En toch gaf Hij Hem! Dat is liefde. Het is diezelfde liefde die nodig is om je gave uit te oefenen. Zonder deze liefde is alles waardeloos. Dingen waarmee je indruk zou kunnen maken op anderen, hebben zonder de liefde geen enkele betekenis. Paulus past veel in dit hoofdstuk op zichzelf toe, hij gebruikt vaak het woordje 'ik'. Als jij dit stukje leest, moet je het ook maar op jezelf toepassen. Hij begint met het spreken in talen. Dat stond in hoog aanzien bij de Korinthiërs, ze waren trots op die gave. Denk je eens in dat je, zonder dat je ze geleerd had, alle talen van de hele wereld zou kunnen spreken en zelfs de engelentaal zou beheersen. Dat zou even wat zijn! Maar als je je niet door de liefde zou laten leiden in het gebruik ervan, dan zouden het holle klanken zijn, die na korte tijd weg zouden wegsterven en geen blijvend resultaat zouden hebben. Met de andere gaven is het net zo. Al zou je aan de hand van de Bijbel alles kunnen vertellen over de toekomst en ingewijd zijn in de geheimen van God en de hele Bijbel uit je hoofd kennen en geweldige geloofsdaden verrichten, je zou niets zijn, nul komma niks dus, wanneer de liefde niet je innerlijke drijfveer was om die gaven uit te oefenen. En wat te denken van het uitdelen van je bezittingen om de armen te eten te kunnen geven. Dat is toch een nobel streven?! Toch zou het je geen enkele baat geven, als liefde jou er niet toe aanzette. Er zijn mensen geweest, die al hun bezittingen hebben weggeven om hun geweten te sussen. Ze hadden hun bezittingen op een oneerlijke manier gekregen en door alles weg te geven dachten ze een schoon geweten te krijgen. Maar het zal hun niets baten, omdat de liefde ontbrak. Ook zijn er mensen geweest die zelfs hun lichaam hebben overgegeven om verbrand te worden. Ze hebben zichzelf overgoten met benzine en in brand gestoken, om de aandacht van mensen te richten op de zaak waarvoor zij zichzelf opofferden. Misschien is het hun gelukt om de pers te halen maar henzelf baat het niets, omdat de goddelijke liefde niet aanwezig was in hun overgave. Voor God heeft het geen enkele waarde gehad.

Dan volgt er in de verzen 4 tot en met 7 een beschrijving van de manier waarop de liefde zich openbaart. Eigenlijk staat er meer wat de liefde niet is, dan wat de liefde wel is. Dat is net als bij de beschrijving van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde in Openbaring 21, waar je in vers 4 over dingen leest die daar niet meer zullen zijn. Je leeft in een wereld waar je op alle mogelijke manieren te maken hebt met de gevolgen van de zonde. De goddelijke liefde laat zich daardoor niet remmen, maar ziet dat juist als een gelegenheid om zich te bewijzen. Dat was volmaakt te zien in het leven van de Heer Jezus. Dit hoofdstuk is dan ook eigenlijk een beschrijving van Hem. Omdat jij ook de zonde nog in je hebt, kun jij het beste bewijs van de liefde leveren door vooral een aantal dingen niet te doen. Maar de eerste twee die genoemd worden hebben een positieve uitstraling. Lankmoedigheid is voor de wereld waarin wij leven geen eigenschap die het doet. Het betekent dat je jezelf kunt beheersen als je dingen ziet die niet goed zijn, of als je zelf tekort wordt gedaan. In plaats van je rechten op te eisen, heb je geduld met de ander. Je gaat zelfs verder: je bewijst goedertierenheid (goedheid) aan de mensen die om je heen zijn. Is dat niet wat de Heer Jezus heeft gedaan? Dan komen de eigenschappen die niet in de goddelijke liefde aanwezig zijn. Ben je wel eens jaloers (geweest)? Pralen kun je het best vergelijken met 'de showbink uithangen' of laten zien hoe mooi je bent, of opvallend met je nieuwste aanwinst (wat dat dan ook mag zijn) te koop lopen. Opgeblazen zijn is meer willen lijken dan je bent. Is je dat nooit gebeurd? Heb je nooit onwelvoeglijk gehandeld? Dat wil zeggen: ben je nooit eens over iemands gevoelens heen gedenderd? Ben je altijd alleen op het belang van de ander uit geweest, zonder aan jezelf te denken? Ben je soms verbitterd op iemand of over iets wat anderen je hebben aangedaan? Kwaad denken van een ander kan zomaar gebeuren. Soms kun je van je eigen gedachten schrikken. Zijn er gevallen waarvan je nog wel weet hoe fijn je het vond toen je zag hoe anderen in de fout gingen? Dat was natuurlijk om je eigen geweten te sussen. Je vond het toen niet fijn om de waarheid te horen. Al deze dingen waren nooit bij de Heer Jezus te vinden. Ze zijn ook niet te vinden in de liefde, in de goddelijke natuur, het nieuwe leven dat je hebt ontvangen, want dat is het leven van de Heer Jezus. Wanneer jij de liefde de voorrang geeft, zul je ondervinden dat bij jou dezelfde verkeerde dingen ontbreken en dezelfde goede dingen gevonden worden als bij de Heer Jezus. Een paar van die goede dingen volgen in vers 7. "Alles verdraagt zij". Dat gaat ver. Alles maar over je kant laten gaan, over je heen laten lopen? Als de liefde dat vraagt: ja!

"Alles gelooft zij". Dat betekent niet die onnozele goedgegelovigheid, die alles wat gezegd wordt voor waar aanneemt. Het betekent dat de liefde niet achterdochtig is. Je kunt het zo zeggen, dat ze de ander vertrouwt tot het tegendeel blijkt. "Alles hoopt zij". De liefde weet dat het kwaad nooit het laatste woord zal hebben en blijft hopen op de overwinning van het goede. "Alles verduurt zij". De liefde kan tegen een stootje. Ze blijft werkzaam, dwars door alle beproevingen heen.

Lees nog eens 1 Korinthe 13 vers 1 tot en met 7.

Verwerking:

Welke positieve eigenschappen tref je hier van de liefde aan en welke negatieve? Wat zijn bij jou de zwakke kanten? Hoe kun je daarin verandering brengen?

DE LIEFDE VERGAAT NOOIT

46. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 13 vers 8 tot en met 13

Als hier staat dat de liefde nooit vergaat, kan het weer niet anders dan over de goddelijke liefde gaan. Van menselijke of natuurlijke liefde kan dat nooit gezegd worden. Die liefde kan verkoelen en zelfs omslaan in haat. In de praktijk van het leven is het helaas geen uitzondering dat een man en een vrouw uit elkaar gaan omdat zij niets meer voor elkaar voelen. Toen ze trouwden leek het allemaal zo mooi. Maar na verloop van kortere of langere tijd verkoelde de liefde, die ze aanvankelijk voor elkaar hadden. Dat komt, omdat dit soort liefde gebaseerd is op wat de ander is of doet. De goddelijke liefde daarentegen heeft altijd lief, hoe de ander zich ook gedraagt. De oorzaak hiervan is, dat van de goddelijke liefde Gód de bron is. Daarom vergaat die liefde nooit. Ze is er altijd al geweest en zal altijd blijven bestaan. Van de gaven kan dat niet gezegd worden. Profetieën, talen en kennis, daarmee zal het een keer afgelopen zijn. Zolang we op aarde zijn hebben we profetieën nodig. Met profetieën worden twee dingen bedoeld. In de eerste plaats gaat het om toekomstvoorzeggingen, dingen die nog moeten gebeuren. Je vindt die door de hele Bijbel heen. Je toekomstverwachting is bepalend voor je leven op aarde. Als je bijvoorbeeld weet hoe het met de wereld zal aflopen, zul je daarmee rekening houden in je manier waarop je in de wereld leeft en met de wereld omgaat. Het tweede is profetie in de zin van hoofdstuk 14 vers 3, waar het gaat om het spreken in de samenkomst. Daar wordt niet aan toekomstvoorzegging gedacht, maar aan bemoediging of vermaning die jij nodig hebt in je geloofsleven. In tegenstelling nu met de liefde zullen de profetieën te niet gedaan worden. Als een toekomstvoorzegging in vervulling is gegaan dan is de profetie te niet gedaan. Dat zal met alle profetieën gebeuren, want God zal alles wat Hij gezegd heeft, ook doen. Ook profetie als bemoediging of vermaning zal teniet gedaan worden, namelijk als wij in de hemel zijn opgenomen. Dan hebben we geen opbeurend of berispelend woord meer nodig. Van de kennis geldt hetzelfde: zij zal te niet gedaan worden. Opdoen van kennis is iets wat bij het onvolmaakte leven op aarde hoort. Je gaat naar school, je volgt cursussen om je kennis te verrijken en om daardoor beter je werk te

kunnen doen. Het opdoen van kennis gaat door zolang je op aarde leeft. Dat geldt ook in de dingen van God. Maar in de hemel is dat niet meer nodig en is ze te niet gedaan. Aan de talen komt ook een einde. Alleen is dat m.i. niet pas in de hemel. Om je duidelijk te maken waarom ik dat denk, wil ik je wijzen op het woordgebruik in vers 8. Dat heeft mij tenminste veel geholpen toen ik nadacht over de gave van het spreken in talen en of deze gave ook nu nog voorkwam. Van de profetieën en van de kennis staat dat zij 'teniet gedaan worden', terwijl er van de talen staat dat 'zij zullen ophouden'. Dit verschil is van groot belang. Het 'te niet gedaan worden' ziet op iets dat zal gebeuren en waardoor zowel de profetieën als de kennis aan hun einde komen. Deze gebeurtenis is de komst van de Heer Jezus om de gemeente op te halen en naar de hemel te brengen. Dan is de volmaakte toestand aangebroken en zijn profetie en kennis niet meer nodig. Met de talen ligt dat anders. 'Zij zullen ophouden' wil zeggen dat zij na verloop van tijd vanzelf zullen ophouden, namelijk als zij hun functie hebben vervuld. En wat was hun functie? Om in de begintijd van de gemeente duidelijk te maken dat God aan het werk was. In het boek Handelingen, waarin het ontstaan en de beginjaren van de gemeente worden beschreven, lees je in de eerste hoofdstukken verschillende keren over het spreken in talen. Maar hoe verder je in dit Bijbelboek leest des te minder tref je er deze gave aan, tot ze helemaal uit het gezicht verdwijnt. De betekenis van het spreken in talen komt in hoofdstuk 14 nog uitgebreid aan de orde, maar hier is toch ook al een aanwijzing te vinden die je niet over het hoofd moet zien. Dan gaat Paulus verder alleen spreken over profetie en kennis. Beiden zijn 'ten dele', dat wil zeggen dat profeteren en kennen bij stukjes en beetjes gaat. Bij God is volmaakte kennis aanwezig, bij ons een gedeeltelijke kennis. Je kunt dit vergelijken met het leren kennen van een stad. Je kunt een stad alleen goed leren kennen als je alle straten ervan bent doorgegaan. Na elke straat waarin je bent geweest heb je de stad weer een stukje beter leren kennen. Dat wordt bedoeld met 'ten dele', dus in gedeelten. Pas wanneer je in een vliegtuig zit en boven de stad vliegt, krijg je een totaal overzicht en zie je hoe alle straten met elkaar in verbinding staan. Met de waarheid van God is dat net zo. Je kunt op het ene moment bezig zijn met je zegeningen als christen en op een ander moment met de toekomst van Israël, maar nooit met beiden tegelijk. Natuurlijk ga je steeds meer van de geweldige eenheid van de Bijbel zien als je veel met de Bijbel bezighoudt. Maar toch zul je pas in staat zijn om Gods plan in zijn totaliteit te overzien, als het volmaakte, dat is de heerlijkheid, is gekomen. Dat er

ook in geestelijk opzicht sprake is van groei blijkt uit wat Paulus zegt over een kind en over een man. Wat in de natuur geldt, geldt ook in geestelijk opzicht. Ik weet niet hoelang je de Heer Jezus al kent. Ik weet wel, dat je na verloop van tijd andere dingen belangrijker gaat vinden dan die je vroeger belangrijk vond. Je gaat van bepaalde dingen de waarde beter kennen. Een klein kind vind het prachtig om met allerlei dingen te spelen. De waarde ervan beseft het niet, het interesseert het kind niet, als het maar leuk is. Een speelgoedautootje is leuk en achter het stuur van een echte auto zitten is ook leuk. Maar wie een man is geworden zal ondertussen wel tot de ontdekking zijn gekomen van het grote verschil in waarde en gebruik. In geestelijk opzicht is dat ook zo. De Korinthiërs vonden het prachtig om in talen te spreken. Toch hoorde het spreken in talen bij de 'kind-periode' van de gemeente. Wat werkelijk van waarde was voor de gemeente hadden ze nog niet door. Dat wij nu alles nog wazig zien, komt door de beperkingen die wij als mensen hebben. Hiermee wordt niet bedoeld dat het dus toch geen zin heeft om Gods Woord te leren kennen, omdat het toch moeilijk en onbegrijpelijk blijft. Nee, wie God en de Heer Jezus echt liefhebben zullen er al het mogelijke aan doen om Hen beter te leren kennen en dat kan alleen door de Bijbel. Heb jij het nooit ervaren dat je tijdens het lezen ineens dingen duidelijk werden? Het is het verlangen van de Heer Jezus dat wij toenemen aan inzicht. Het wazig zien, alsof je in een spiegel kijkt die je gezicht niet helemaal duidelijk weergeeft, moet je vergelijken met de volmaaktheid van de hemel. Wanneer we daar zullen zijn, zal elke beperking en elke onduidelijkheid, die we hier op aarde nog ervaren, weg zijn. Ik zal dan op dezelfde manier kennen, zoals God mij altijd al heeft gekend. Maar zolang ik op aarde ben, blijven geloof, hoop en liefde tot mijn beschikking. Voor elke christen zijn deze drie de pijlers waar zijn leven op rust en de kracht waardoor hij leeft in een wereld die in het boze ligt (1 Johannes 5 vers 19). Geloof is hetzelfde als vertrouwen. Een christen vertrouwt op God en de Heer Jezus voor het heden, ondanks de tegenstand en de moeite die hij meemaakt. De hoop ziet verlangend uit naar de tijd dat het volmaakte zal komen. In Hebreëën 6 vers 19 wordt de hoop 'een anker van de ziel' genoemd. Een anker is van groot belang om een schip op de juiste plaats te houden, zodat het niet met de stroom wordt meegesleept. Een schipper vertelde eens dat niet alle ankers even betrouwbaar zijn. Vertrouwt hij zijn anker niet, dan heeft hij geen rust. Maar kan hij zijn anker vertrouwen, dan gaat hij rustig slapen. Als jij zo je hoop vestigt op de Heer Jezus en blijft uitzien naar Zijn komst, zul je niet van je

stuk gebracht worden. Ten slotte de liefde. Zij is van de drie de meeste. De liefde is de meeste, omdat zij niet alleen uitgaat naar God en de Heer Jezus, zoals dat het geval is bij geloof en hoop, maar ook hier op aarde uitgaat naar andere mensen om hun goed te doen. De liefde is eveneens de meeste, omdat zij ook in de eeuwigheid blijft bestaan, terwijl het geloof verwisseld wordt in aanschouwen en de hoop in vervulling gaat.

Lees nog eens 1 Korinthe 13 vers 8 tot en met 13.

Verwerking:

Geloof, hoop en liefde komen samen ongeveer tien keer voor in het Nieuwe Testament, bijvoorbeeld ook in 1 Thessalonikers 1 vers 3. Zoek zelf een paar andere plaatsen op.

... OPDAT DE GEMEENTE OPBOUWING ONTVANGT.

47. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 14 vers 1 tot en met 6

In het hoofdstuk waarmee je nu een begin maakt, wordt een vergelijking gemaakt tussen twee gaven: de profetie en het spreken in talen. (Even voor de duidelijkheid: talen en tongen is hetzelfde.) Door de manier waarop je over het spreken in tongen hoort praten, kun je in verwarring komen. Er wordt vaak gesproken over een 'second blessing' (een tweede zegen). Men bedoelt daarmee dat je wel bekeerd bent en de Heilige Geest hebt ontvangen, maar dat je, om een volwaardig christen te zijn, eigenlijk in tongen moet kunnen spreken. Daar klopt echt niets van. Het spreken in talen of in tongen wordt op een duidelijke wijze in de Bijbel naar voren gebracht, zoals je ook in dit hoofdstuk zult zien. Het gaat dus in dit hoofdstuk om een vergelijking tussen profetie en het spreken in talen (of: tongen). Je zult zien dat de weegschaal overduidelijk uitslaat naar de profetie. De oorzaak daarvan is, dat de profetie tot opbouw van de gemeente is. De Korinthiërs, en ook jij, worden dan ook opgeroepen het meest naar die gave te streven.

In hoofdstuk 13 heb je gezien, dat de liefde het motief moet zijn om een gave, welke dat ook is, uit te oefenen. Welnu, wanneer je je door de liefde wilt laten leiden - en hier staat zelfs dat je ernaar moet jagen, je dus ten volle ervoor moet inzetten - dan zul je heel graag met je gave de gemeente willen dienen. Liefde is: anderen dienen en niet jezelf. Het beste komt de dienst aan de gemeente tot uiting in de profetie en daar kun je naar streven. Je moet dan wel weten wat profetie is. In 1 Petrus 4 vers 11 staat daarvan een mooie definitie: "Als iemand spreekt, laat het zijn als uitspraken van God". Dat wil dus zeggen dat, wanneer iemand iets doorgeeft, het iets moet zijn wat rechtstreeks uit de mond van God komt. Om zo de uitspraken van God te kunnen doorgeven, moet iemand wel in zijn dagelijks leven dicht bij God leven. Dat is niet het voorrecht van een enkeling, dat mag het verlangen van ieder kind van God zijn. Het zou eigenlijk heel vanzelfsprekend moeten zijn dat iedere gelovige dat verlangen heeft. Maar er zijn allerlei dingen die je in de weg kunnen staan om dicht bij

God te leven. Daarom staat er dat je ernaar moet streven. Een wijd verbreid misverstand is, dat profeteren in verband zou staan met het voorspellen van de toekomst. Je hoort regelmatig van mensen die zichzelf presenteren als profeten. In verschillende groepering in de christenheid staan zij op om dingen te zeggen die in de toekomst met anderen zullen gebeuren. Soms komt het nog uit ook. Maar het zijn dingen die tegen het Woord van God ingaan. Hoe jouw leven verder zal verlopen weet God alleen en dat zal Hij jou persoonlijk van stap tot stap duidelijk maken als jij met Hem leeft. Iets anders is het als jij een verkeerde weg gaat en iemand waarschuwt jou dat het verkeerd met je zal aflopen als je zo doorgaat. Maar dat is geen nieuws, want dat staat in het Woord van God. De broeder of zuster die jou dan waarschuwt is eigenlijk aan het profeteren, maar dan in de vermanende zin. Vermanen is volgens vers 3 een onderdeel van profeteren. Wie zo met zijn of haar medegelovigen omgaat is erop uit om de ander te dienen. Vermanen is dus één manier waarop profetie tot uiting kan komen. Maar er worden nog twee andere elementen genoemd en wel het spreken tot opbouw en tot vertroosting. Bij opbouw gaat het erom het geloofsleven van de Gemeenteleden vastigheid te geven. Door de gelovigen vanuit de Bijbel te laten zien welke plaats ze door het werk van de Heer Jezus voor God en in de wereld hebben gekregen zullen ze beter in staat zijn te leven zoals God het graag ziet. Ook vertroosting is een onmisbaar element in de profetie. Zolang de gelovigen op aarde leven hebben ze met verdrietige dingen te maken. God en de Heer Jezus weten dat en geven troost waar die nodig is. Zie je dat het, om te kunnen profeteren, nodig is om dicht bij God te leven? Alleen Hij weet waar de harten van de Zijnen behoefte aan hebben. Het geweldige in een samenkomst waar "twee of drie profeten spreken" (vers 29) is dan ook dat iedere aanwezige iets te horen krijgt waar hij wat aan heeft, zonder dat de spreker weet wat ieder precies bezighoudt. Heb je het nog nooit meegemaakt dat er in een samenkomst iets gezegd werd en dat het leek alsof het alleen voor jou bedoeld was? Je zat ergens mee en het was net of het woord dat gesproken werd een antwoord was op je probleem. Dat is nu profetie. Je voelt je in de directe tegenwoordigheid van God. Zo ervoer de Samaritaanse vrouw het, toen de Heer Jezus met haar in gesprek was, in Johannes 4. Deze vrouw was een vrouw van lichte zeden. De Heer zegt haar, dat zij vijf mannen heeft gehad en dat ze met de man die ze nu had niet was getrouwd, maar er mee samenwoonde. De vrouw zegt dan: "Heer, ik zie dat U een profeet bent". Zij voelde zich in Gods licht staan, waar

niets te verbergen valt. Een soortgelijke ontdekking hebben velen gedaan, toen ze in een evangelieprediking hoorden over de verlorenheid van de mens. Velen hebben gezegd van degene die het Woord predikte: "Het lijkt wel of die man mijn leven kent". Voor velen is het tot zegen geworden, zoals voor de Samaritaanse vrouw, te erkennen dat het Gods stem was die ze hoorden. Dat is wat God nog steeds wil doen door de profetie. Hij wil spreken tot harten en gewetens, zowel van gelovigen, als van ongelovigen, om hen tenslotte te zegenen. Daar wil Hij heel speciaal de samenkomsten van de gemeente voor gebruiken, want daar gaat het in dit hoofdstuk uiteindelijk om.

Bij het spreken in talen is het heel anders dan bij de profetie. Deze gave richt zich niet tot mensen, maar tot God. Dat lijkt wel veel hoger, en dat dachten de Korinthiërs ook en dat denken nu nog steeds veel christenen, maar dat is het niet. Tenminste, dat lijkt mij de eerlijke uitkomst van de uitvoerige vergelijking die Paulus in dit hoofdstuk tussen deze twee gaven maakt. Het punt waarom het gaat is dat een gave bedoeld is om er anderen mee op te bouwen. En wat gebeurt er als iemand in talen spreekt? Hij bouwt alleen zichzelf op. Verder heeft niemand er wat aan, niemand verstaat het. Daarom geeft Paulus verre de voorkeur aan het profeteren, boven het spreken in talen. Hij zegt zelfs dat wie profeteert meer is dan wie in talen spreekt. Dat was best wel een gevoelig tikje wat hij hier aan de Korinthiërs uitdeelt. Die waren echt dol op het spreken in talen. In één bepaald geval kon het spreken in talen toch wel nut hebben voor de gemeente en dat was in het geval er uitgelegd werd wat in die taal was gesproken. Hoe dan ook, Paulus wilde voor de gelovigen in Korinthe (en in alle plaatsen over de hele wereld) van nut zijn. Dat zou hij niet zijn als hij daar kwam en in talen ging spreken. Hij zou persoonlijk wel veel bewondering oogsten: die mensen zouden zeggen: "Tsjonge, wat kan die man er wat van". Maar de gemeente zou er niet door opgebouwd worden. Nee, als hij de gelovigen bezocht dan wilde hij graag komen met een openbaring. Hij wilde hun iets van God en de Heer Jezus vertellen wat ze nog niet wisten. Het woord van God was toen nog niet compleet en daarom gaf God nog openbaringen. Wij hebben het voltooide Woord van God. Daardoor zijn nieuwe openbaringen niet meer nodig, zie Kolosse 1 vers 25. Hij wilde ook graag komen met kennis. Hij wist veel van het Oude Testament. Welke waarde dat heeft voor de gelovigen heeft hij in hoofdstuk 10 vers 1 tot en met 13 laten zien en daar zou hij nog heel wat aan toe

kunnen voegen. Of hij wilde hen dienen met profetie. Wat een opbouwning, vermaning en vertroosting zou hij hun kunnen meedelen! De leer is ook heel belangrijk, de hele brief aan de Romeinen is daarvan een bewijs. Kijk, dat zijn dingen waar de gelovigen wat aan hebben, dat kunnen ze opnemen met hun hart, daar kunnen ze mee aan het werk.

Lees nog eens 1 Korinthe 14 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Aan welke voorwaarde(n) moet je voldoen om te kunnen profeteren?

BIDDEN EN LOFZINGEN MET HET VERSTAND

48. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 14 vers 7 tot en met 19

Paulus gaat nu een paar voorbeelden geven hoe het spreken in talen in de gemeente werkt, als het niet wordt uitgelegd. Als vergelijkingsmateriaal gebruikt hij een fluit, een harp en een bazuin. Eerst de fluit en de harp. Je kunt alleen aan de melodie horen welk lied op een blokfluit wordt gespeeld. Als kleine kinderen een blokfluit te pakken hebben, dan blazen ze daar op dezelfde toon een eind op weg. Voor hun idee fluiten ze een lied, maar ze moeten me wel even vertellen welk lied het was, want ik kon het niet horen aan de melodie, want er was geen melodie. Als ze een gitaar in handen hebben doen ze hetzelfde: ze slaan maar wat op de snaren heen en weer en opnieuw moet ik vragen welk lied ze lieten horen om te weten wat ze gespeeld hebben. Het tweede voorbeeld heeft met de oorlog te maken. Om zich voor de oorlog gereed te maken moest de soldaat letten op het geluid van de bazuin (een soort trompet). In vroegere tijden, toen er nog geen geluidsversterkers en radioapparatuur bestonden werd de bazuin gebruikt om boodschappen door te geven. Elk signaal dat met de bazuin werd gegeven had een eigen betekenis. Zo was er ook het signaal om zich voor de oorlog gereed te maken. Veel hing dus af van de man met de bazuin. Als deze in geval van oorlog de bazuin losjes aan zijn mond zette en daar wat in zuchtte of er een blaaspartij van maakte die nergens op sloeg bewerkte dat alleen maar gefronste wenkbrauwen, verwarring en ergernis, maar niemand maakte zich gereed voor de oorlog. Zo is het met iemand die in een taal spreekt: omdat niemand er iets van verstaat, bewerkt het bij de aanwezigen geen enkele reactie. Er wordt maar wat in de lucht gepraat en niemand heeft er wat aan. Luister eens goed naar de geluiden in de wereld om je heen. In de natuur geeft ieder dier zijn eigen geluid. We leren de kinderen al vroeg: wat zegt een hond, wat zegt een poes? Ook de verschillende vogels kun je herkennen aan de manier waarop ze zingen (of wat daarvoor door moet gaan). Wie in een fabriek of een werkplaats werkt hoort daar weer heel andere geluiden. Ieder geluid heeft zijn eigen klank. Om een geluid te herkennen, moet je ermee vertrouwd zijn. Dit past Paulus weer toe op het spreken in talen. Je moet de vreemde taal waarin gesproken

wordt kennen om te weten wat er gezegd wordt, anders sta je er buiten. Je hebt er geen deel aan, het gaat langs je heen, je bent echt vreemd voor elkaar. Ik ben wel eens met een paar anderen aan boord van een Russisch schip geweest om daar het evangelie te verkondigen. De kapitein vertaalde wat gezongen en gezegd werd, anders had het natuurlijk geen enkele zin. Ik spreek geen woord Russisch en versta er ook niets van. Je voelt je totaal onmachtig om met die mensen een woord te wisselen en hun iets duidelijk te maken. Hier ging het om een evangelieverkondiging aan ongelovigen. In de gemeente gaat het om de gelovigen en voor hen gaat het erom dat ze opbouwning ontvangen. In hun streven om hun gave uit te oefenen moesten de Korinthiërs daar goed aan denken. Wilde iemand dan persé toch in een taal spreken, dan moest hij tegelijk een gebed in zijn hart hebben om uit te kunnen leggen wat hij had gezegd, want pas dan had de gemeente er wat aan.

Paulus wordt er niet moe van om te blijven herhalen dat het criterium van de uitoefening van de gaven is: de opbouwning van de gemeente. Het opbouwen van de gemeente is iets wat bewust gebeurt, met het verstand. Iemand die de gemeente opbouwt weet wat hij doet en is daarop aan te spreken. Anderen kunnen het beoordelen (zie vers 29). Bij een taal is dat niet zo. Het gebeurt met de geest, niet met het verstand. Iemand die in een taal spreekt weet zelf niet wat hij zegt. Het gaat buiten zijn verstand om. In vers 3 heb je gelezen dat wie in een taal spreekt, verborgenheden in de geest spreekt. Ook is wat hij zegt niet door anderen te controleren. Hoe moet het dan? Bidden en lofzingen gebeurt met je geest. Het is een geestelijke bezigheid waarin je je tot God richt. Maar het is niet iets waar je verstand geen deel aan heeft. Wanneer jij je uitsprekt in een gebed of je zingt een lied doe je dat ook met je volle verstand. Je weet wat je zegt en je weet wat je zingt. Je bent niet overgeleverd aan een bevlieging of aan een speciaal gevoel dat bij je opkomt. Een christen is iemand die bij zijn volle verstand is en met inzicht de dingen doet. Het is wel een vernieuwd verstand. Vroeger was je verstand verduisterd (Efeze 4 vers 18). Je dacht misschien wel dat je een hoop dingen begreep, maar écht de dingen door hebben, zoals de zin en het doel van je leven of van de dingen van God en de gemeente, dat kon je niet. Maar nadat je de Heer Jezus hebt aangenomen, vanaf toen kon je pas goed je verstand gebruiken (zie Markus 5 vers 15; Lukas 24:45; 1 Johannes 5 vers 20). Met je verstand wordt niet bedoeld een hoeveelheid intellect. Met verstand wordt bedoeld je

geestelijk beoordelingsvermogen. Al ben je misschien niet hooggeschoold naar wereldse maatstaven, toch bezit jij door het nieuwe leven en de Heilige Geest die in je woont nu de bekwaamheid om alles te beoordelen. Je moet daarvoor wel de goede gezindheid hebben, dat wil zeggen dat je in alles de eer van de Heer Jezus voor ogen moet hebben. Wie zijn verstand niet gebruikt bij wat hij zegt of doet in de samenkomst, kan niet rekenen op de instemming, het 'amen', van de anderen. Ze weten immers niet wat er gezegd wordt? Zo is het bij het spreken in talen, waarbij het verstand onvruchtbaar, dus buiten werking, blijft. Het kan best een goede dankzegging zijn, maar niemand kan het volgen en daarom kan niemand 'amen' zeggen. Ook een dankzegging moet tot opbouw zijn. Dat wil niet zeggen dat in een dankzegging alle geloofswaarheden aan God moeten worden uiteengezet, zodat de anderen kunnen merken hoeveel iemand wel van de Bijbel weet. Dan wordt het net zo goed een vertoning, een zichzelf presenteren. Wij hoeven God niet te vertellen wat we allemaal van de Bijbel weten. Dat weet Hijzelf veel beter dan wij. Hij heeft de Bijbel tenslotte 'geschreven'. Een goede dankzegging zal zeker in overeenstemming met de Bijbel zijn, maar zij zal ook en vooral de oprechte uiting van dankbaarheid zijn jegens God en de Heer Jezus zijn. Heb jij het nooit beleefd dat je door de dankzegging van een broeder echt meegenomen werd en God en de Heer Jezus daardoor in je hart groeiden? In jouw hart kwamen toen ook die gevoelens van dankbaarheid en je zei van harte 'amen'. (Even een opmerking in de kantlijn: het is een goede zaak om een dankzegging luid en duidelijk uit te spreken en niet te zacht. Wanneer er te zacht gesproken wordt, weten de anderen ook niet wat er gebeden wordt en is het ook dan niet mogelijk om 'amen' te zeggen.)

Paulus was God dankbaar dat hij meer dan zij allen in talen sprak. God had hem deze gave gegeven met het oog op zijn dienst in het evangelie om hierdoor in vele landen de blijde boodschap te verbreiden. Maar als het ging om zijn dienst in de gemeente, dan had hij maar één verlangen, en dat was anderen te onderwijzen. Let eens op hoe sterk hij het hier zegt: liever vijf woorden met zijn verstand dan tienduizend in een taal. Het is uiteraard bij wijze van vergelijking. Maar toch zie je hier dat een dienst in de gemeente niet zit in de lengte van de dankzegging of van de toespraak. Denk niet dat je eerst heel veel moet weten van de Bijbel en een hele woordenschat moet hebben opgebouwd voordat je je kunt uiten in de samenkomst. Een dankzegging van enkele zinnen van iemand die pas tot geloof

Rotsvast 2

gekomen was, is vaak een grote bijdrage geweest aan de geestelijke groei van een plaatselijke gemeente. En daar gaat het nog steeds om: de opbouw van de gemeente.

Lees nog eens 1 Korinthe 14 vers 7 tot en met 19.

Verwerking:

Waarom is de opbouw van de gemeente zo belangrijk?

DE TALEN, EEN TEKEN VOOR ... DE ONGELOVIGEN

49. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 14 vers 20 tot en met 25

Bij de gave van het spreken in talen gaat het om twee dingen: 1. de taal waarin gesproken wordt, is een bestaande taal; 2. de persoon, die deze taal spreekt, heeft deze taal niet geleerd. Dat het bij het spreken in talen om bestaande talen gaat blijkt uit Handelingen 2. Daar vindt het spreken in talen voor de eerste keer plaats. Je leest daar dat er in Jeruzalem Joden woonden "uit elk van de volken die er onder de hemel zijn", en dat ieder de apostelen hoorde spreken "in zijn eigen taal waarin wij geboren zijn" (Handelingen 2 vers 5 tot en met 12). De apostelen hadden deze talen niet geleerd. Dat kan worden afgeleid uit het feit dat het merendeel van de apostelen "ongeletterde en eenvoudige mensen waren" (Handelingen 4 vers 13). Ook wordt er gesproken over de 'gave' van het spreken in talen (1 Korinthe 12:10 en 28). Wanneer je een taal hebt geleerd is het wat vreemd om dan nog te spreken over een gave. De grote vraag die vervolgens aan de orde komt is deze: wanneer moet deze gave nu worden uitgeoefend? Je kunt de vraag ook anders stellen en je afvragen waarom God deze gave eigenlijk heeft gegeven. Paulus gaat op deze vraag geen kant en klaar antwoord geven. Dat zou te gemakkelijk zijn. Hij wil dat ze eerst gaan nadenken. Door ergens over na te denken kom je bewust tot een bepaalde conclusie. Dat nadenken of 'overleggen', zoals in vers 20 staat, moet niet gebeuren op de manier waarop kinderen dat doen. Kinderen denken nauwelijks na, ze overleggen niet, maar komen direct met een oordeel, zonder verstand te hebben van de zaak zelf. Als ze iets leuks zien of ze vinden iets fijn om te doen, dan denken ze niet na over het nut ervan. Het enige waaraan ze denken is het plezier dat ze ervan kunnen hebben. Het is belangrijk om te overleggen waarom je iets wel of niet doet. Ik heb het al eens eerder gezegd: een christen is iemand die iets bewust doet. Hij gaat met overleg te werk. Over slechte, zondige dingen hoef je niet na te denken, daar mág je zelfs niet eens bewust aan denken. In verband daarmee moet je als een kind te werk gaan. Het boze, het verkeerde kun je direct afwijzen, zonder erover na te denken. Met de dingen die van God komen gaat dat anders. Hierover

is het nodig om na te denken, te overleggen. Je moet je bewust worden wat God in elk bepaald geval wil. Zo moet je te werk gaan als je te maken krijgt met het spreken in talen. Je bewijst dat je een stukje geestelijke volwassenheid bezit, wanneer je de overleggingen die Paulus hier voorhoudt gaat volgen en probeert te begrijpen wat Paulus daarvan zegt. Kijk eens naar de wet, zegt Paulus. (Met 'de wet' bedoelt hij het hele Oude Testament.) Als inleiding op zijn verdere betoog haalt hij Jesaja 28 vers 11 en 12 aan. Eenzelfde soort tekst tref je aan in Deuteronomium 28 vers 49. Waar gaat het in deze hoofdstukken om? Nu wordt er een beroep gedaan op je vermogen om te overleggen, op je geestelijk beoordelingsvermogen. Je moet deze teksten maar eens opzoeken en ook de verzen lezen die ervoor en erachter staan. Dan krijg je een idee in welk verband deze teksten staan. Je ziet dan dat de Here in beide gedeelten het oordeel over zijn volk, Israël, aankondigt vanwege hun ontrouw en ongelof. Dat oordeel heeft Hij ook laten komen. God heeft daarvoor het volk van de Chaldeeën (of de Babyloniërs) onder aanvoering van Nebukadnezar gebruikt. Dit volk sprak uiteraard een andere taal. Toen dat volk het land binnenviel en Jeruzalem veroverde, hadden de Joden moeten beseffen dat dit Gods straf was voor hun ongelof. God gaf daarmee de verbinding met Zijn volk op en leverde het over in de hand van een vreemde overheerser, omdat zij Hem hadden opgegeven. Dat er nu in een vreemde, onverstaanbare taal tot hen gesproken werd, had hen tot nadenken moeten brengen. Ze hadden zich moeten afvragen waarom God had toegelaten, dat een vreemd volk zich in Zijn land bevond. Wanneer je zo deze teksten uit Jesaja 28 en Deuteronomium 28 beziet, wordt duidelijk dat de talen in de allereerste plaats gegeven zijn tot een teken voor de ongelovige Joden. Dat blijkt ook uit wat ik al aanhaalde uit Handelingen 2. Door al die verschillende vreemde talen die op de Pinksterdag gesproken werden, werd duidelijk dat het volk Israël niet meer het enige volk was waarmee God in verbinding stond. Dat recht waren ze kwijt geraakt, omdat ze hun Messias, de Heer Jezus verworpen hadden. Het heil van God werd vanaf dat ogenblik bekend gemaakt aan alle volken. Om die volken met het evangelie te kunnen bereiken gaf God de discipelen het vermogen al die verschillende talen te spreken. De conclusie is dat de talen tot een teken zijn, niet voor de gelovigen, maar voor de ongelovigen. Met de profetie is het net andersom als bij de talen: profetie is niet voor de ongelovigen, maar voor de gelovigen. Hierdoor wordt het verschil tussen het spreken in talen en het profeteren nog duidelijker.

Paulus gaat het voorgaande toepassen op de samenkomst van de gemeente. Dat is wat jij ook moet doen. Ik hoop dat je op een plaats bent, waar de gelovigen als gemeente samenkomen. Hoe je kunt ontdekken of je op de juiste plaats en op de juiste wijze samenkomt heb je in de voorgaande hoofdstukken kunnen leren. In de verzen 26 tot en met 40 komen daar nog een paar kenmerken bij. Onderzoek of je (nog steeds) op de juiste plaats bent ook aan de hand van de verzen die je nu voor je hebt. Paulus stelt het geval voor onze aandacht, dat de hele gemeente op één plaats (dus niet versplinterd in talloze kerken en groepen) is samengekomen en dat allen bezig zijn in talen te spreken. De deur zat kennelijk niet op slot, want er konden zomaar onkundigen of ongelovigen, mensen van de straat, naar binnen stappen. Als die daar binnen kwamen en ze hoorden al die verschillende talen waar ze niets van snaptten, dan kun je je voorstellen dat ze zich achter de oren zouden krabben en zich zouden afvragen in wat voor wanordelijk gezelschap ze zich nu bevonden. Er was voor hen geen touw aan vast te knopen. Ze hadden er letterlijk geen boodschap aan, want ze verstonden niets van wat er werd gezegd. Weer komt nu het grote contrast met het profeteren. Paulus komt vervolgens met het geval dat allen profeteren. Dat gebeurde niet door allen tegelijk, maar volgens vers 31 "één voor één". Wanneer in zo'n geval een ongelovige of onkundige de samenkomst binnenkwam, was de uitwerking totaal anders. Je weet nog wel wat profeteren is: het doen van uitspraken van God (1Petrus 4 vers 11). Wanneer dat gebeurt, kan het niet anders of de bezoeker voelt de tegenwoordigheid van God en voelt zich persoonlijk aangesproken. Ik heb al in een vorig stukje gewezen op Johannes 4, het gesprek van de Heer Jezus met de Samaritaanse vrouw. Wat zou het geweldig zijn als de samenkomsten van de gelovigen zo waren dat zulke dingen konden gebeuren. Voorwaarde is dat we geestelijk gezind zijn en een leven hebben in gemeenschap met God en met de Heer Jezus. Profeteren is immers het spreken vanuit de tegenwoordigheid van God? Dan zullen we in de eerste plaats in ons leven laten zien dat we rekening houden met Zijn wil. We zullen Hem gehoorzaam willen zijn in alle dingen van ons dagelijks leven. Het is natuurlijk ondenkbaar dat wij in ons dagelijks leven er maar een beetje op los leven, zonder met God en Zijn wil rekening te houden om dan in de samenkomst ineens geestelijk te worden. Iemand kan in de samenkomst niet meer zijn dan hij in zijn dagelijks leven is. Volmaakt is nog niemand, maar wie echt met de Heer wil leven zal zijn struikelingen erkennen, zodat de gemeenschap met de Vader en de

Zoon weer binnen de kortste keren hersteld is. Een gezelschap van christenen dat op die manier met God en de Heer Jezus leeft, zal in zijn plaatselijke samenkomsten de dingen kunnen meemaken die hier beschreven worden. Als het jouw verlangen is om dit mee te maken, kun je niets beters doen dan er zelf voor te zorgen dicht bij de Heer Jezus te blijven en vol te zijn van Hém.

Lees nog eens 1 Korinthe 14 vers 20 tot en met 25.

Verwerking:

Hoe beleef jij de samenkomst waarin geprofeteerd wordt?

WANNEER U SAMENKOMT ...

50. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 14 vers 26 tot en met 33

Nu gaat Paulus vertellen hoe het er in de samenkomst van de gelovigen moet toegaan. Hij begint met de vraag: "Hoe is het dan?" Het is goed als je jezelf regelmatig deze vraag stelt en luistert naar het antwoord dat in de volgende verzen staat. Hoe belangrijk deze verzen voor jou zijn, wordt natuurlijk bepaald door je eigen instelling bij het gaan naar de samenkomst. Hoe en waarom ga jij naar de samenkomst. Ga je omdat het moet, of ga je omdat je er graag bent? Ik kan me goed voorstellen dat je de ene keer meer zin hebt dan de andere keer. Maar wanneer je de Heer Jezus liefhebt, zul je in het algemeen graag samen zijn met anderen die ook veel van Hem houden. Dan komt de vraag waar vers 26 mee begint: "Hoe is het dan"? Als er verder staat: "heeft ieder een ..." dan geldt dat evengoed voor jou. Het gaat er dus om dat je met 'iets' naar de samenkomst toe gaat en dat je niet met lege handen oftewel met een leeg hart daar komt. Het is daarom zaak je op de samenkomsten voor te bereiden. Die voorbereiding is niet even snel voor je weggaat een lied opzoeken, of een stukje uit de Bijbel lezen. Het is een zaak van je leven met de Heer zoals je dat elke dag beleeft. Je hele leven is eigenlijk een voorbereiding op de samenkomst. Samenkomsten zijn hoogtepunten in het leven van een gelovige. In Deuteronomium 26 heb je een mooi voorbeeld hoe de Here wilde dat de Israëlieten bij Hem kwamen op de plaats waar Hij woonde. Als de Israëlieten in het land zouden wonen en de oogst van het land hadden binnengehaald, dan wilde de Here daar graag de eerstelingen van ontvangen. In geestelijk opzicht is dat ook zo. Wanneer jij in je dagelijkse omgang met de Here steeds meer gaat zien van alles wat Hij je heeft gegeven, dan wil Hij graag als Eerste uit jouw mond horen waar jij zo van hebt genoten. Telkens als je iets hebt gelezen, mag je Hem daarvoor danken. Hij vindt het heel erg fijn om van je te horen wat jou heeft aangesproken in zijn Woord. Maak er maar een gewoonte van om Hem te vertellen wat je hebt ontdekt in de Bijbel. En wanneer je dan naar de samenkomst gaat, zul je merken dat je hart vol is van Hem. Zo wil God je graag ontmoeten, samen met de andere gelovigen, die, als het goed is, zich ook op die manier met de Heer Jezus hebben

beziggehouden. In Deuteronomium 16 staat dat wij niet met lege handen voor de Here mogen verschijnen. Wil dat nu zeggen dat, als je bijvoorbeeld door veel werk, of door ziekte eens niet zo met de dingen van de Heer Jezus bent bezig geweest, dat je dan maar niet naar de samenkomst moet gaan? Nee, dat zeker niet. Het overkomt mij ook wel eens dat ik me wat 'leeg' voel. Maar wat is het dan fijn als er andere broeders zijn die uit de volheid van hun hart de Here loven en prijzen. Dan word ik daar als het ware door meegenomen en kom ik toch tot bewondering voor de Heer Jezus. Maar goed, de bedoeling is dat ieder iets heeft. Toch wil, als ieder iets heeft, dat nog niet zeggen dat de samenkomst ook verloopt zoals God het graag wil. In Korinthe hadden ze allemaal wel wat. Maar het lijkt er in de samenkomsten daar nogal wanordelijk aan toe te zijn gegaan, want Paulus geeft zijn aanwijzingen om orde in het geheel te brengen. Als iedereen iets heeft en iedereen wil dat ook graag naar voren brengen is het gevaar groot dat het een janboel wordt. Want ook al heeft ieder iets, dan wil dat nog niet zeggen dat ieder dat dan ook maar hoorbaar moet laten merken. De vraag of iets tot opbouw is, is in alle samenkomsten van belang. Het gaat steeds om de opbouw van de ander. Als in een 'psalm, een leer, een openbaring enz.' het belang van de ander wordt gezocht, is het volgens hoofdstuk 12 vers 7 tot en met 10 duidelijk dat de Heilige Geest aan het werk is. Dan wordt er niet door elkaar gepraat, wil niemand zichzelf laten horen, maar wacht ieder op zijn beurt. Aan het spreken in talen wordt een grens gesteld: het mogen er hooguit drie zijn. Deze beperking was voor de Korinthiërs, die het prachtig vonden om in talen te spreken, wel even slikken. Tevens wordt aan het spreken in talen in de gemeente de voorwaarde verbonden dat het alleen mocht gebeuren als er een uitlegger was. Wanneer er geen uitlegger was, moest er gezwegen worden. Naast de vraag of het spreken in talen nog voorkomt (zie hoofdstuk 46) en de vraag waar het spreken in talen in feite voor was gegeven (zie hoofdstuk 49) heb je hier nog een paar voorwaarden waaraan je kunt toetsen of er op een goede manier met het spreken in talen wordt omgegaan. Bij de profeten geldt, wat de grens betreft, hetzelfde: nadat de derde profeet had gesproken mocht een vierde niet meer opstaan. Het belang van deze gave is uitvoerig aan de orde geweest. Nu wordt er iets gezegd tegen de luisteraars. Zij moeten beoordelen wat er door de profeet wordt gezegd (vers 29b). In 1 Thessaloniërs 5 vers 20 lees je eenzelfde opdracht: "Veracht de profetieën niet, maar beproeft alles". In beide gevallen moet beoordeeld worden of de boodschap die wordt doorgegeven,

overeenstemt met de Bijbel. Let er wel op dat je niet moet beoordelen of je boodschap prettig vindt of niet, ook niet of de spreker je aanstaat of niet, ook niet of hij het mooi kan zeggen of minder fraai spreekt. Van de profeet wordt ook iets verwacht. Hij moet ervoor openstaan dat de Geest van God ook een ander wil gebruiken om nog iets door te geven. Wie dus een woord van profetie doorgeeft in de gemeente moet niet denken dat hij de tijd moet vol praten. Wie kunnen er nu eigenlijk profeteren? Is dat maar aan een select groepje voorbehouden? Met de gave van profeet is het net als met de gave van evangelist. Niet iedereen heeft de gave van evangelist (zie Efeze 4 vers 11 waar staat dat Hij 'sommigen' heeft gegeven als evangelist), maar iedereen wordt er wel toe opgeroepen om het werk van een evangelist te doen (zie 2 Timotheüs 4 vers 5). Zo is het ook met de gave van profeet. De gave om te profeteren is niet aan allen gegeven, maar toch kunnen allen profeteren. Weet je nog wat profeteren is? Spreken voor mensen tot opbouw, vermaning en vertroosting (1 Korinthe 14 vers 3). Nou, dat is iets waarvoor elke broeder open dient te staan. Iedere broeder die met de Heer leeft en zijn Woord liefheeft, kan gebruikt worden om een woord van troost of vermaning door te geven (hoewel er natuurlijk best uitzonderingen zullen zijn). Een eerste keer zal dat best moeilijk zijn. De toespraak hoeft ook geen uur te duren. Paulus heeft het in vers 19 van dit hoofdstuk over vijf woorden. Die zijn vlug uitgesproken. Dat is natuurlijk maar bij wijze van spreken. Ik denk dat te veel broeders deze dienst aan anderen overlaten, omdat ze menen, dat die anderen het veel beter kunnen. Om in het openbaar te spreken moet er vaak een zekere schroom worden overwonnen, dat is zo. Aan de andere kant is het niet de bedoeling dat iemand de gemeente gaat toespreken, terwijl hij nog maar pas bekeerd is. Dan moet er nog een leven met de Heer opgebouwd worden. Dat wil echter niet zeggen dat je moet wachten tot je volleerd bent. Dan kun je lang wachten, want hier op aarde raken we nooit uitgeleerd. Maar ik hoop dat je aanvoelt wat ik bedoel. Stel je open voor de Heer en je zult zien dat de Heer je gaat gebruiken. Er is nog een aspect van belang in deze dienst en dat is zelfbeheersing. Denk niet dat je iedere gedachte die bij je opkomt in de samenkomst direct moet uiten. Je kunt je echt niet verschuilen achter: "maar de Geest drong mij ertoe". Er staat: "En de geesten van de profeten zijn de profeten onderworpen" (vers 32). Dat betekent dat iedereen die een woord in de samenkomst meent te moeten doorgeven, dat bewust doet, met overleg en niet naar aanleiding van een innerlijke aandrang waarover hij geen controle zou hebben. Zo

werkt de Geest van God niet. Je moet bijvoorbeeld denken aan een stukje uit de Bijbel. Hoe kun je nu weten of Heer wil dat je daar iets over zegt? De belangrijke vraag die je jezelf hierbij kunt stellen is deze: Wil ik echt de gemeente opbouwen en de Heer Jezus grootmaken of zoek ik toch een beetje mijn eigen eer? Als we allemaal zo in de samenkomst zitten, terwijl ook de zusters bidden of de Heer de juiste broeder en het juiste gedeelte uit zijn Woord wil aanwijzen, zal er geen wanorde, maar vrede zijn. God is de God van de vrede en deze vrede behoort in alle gemeenten merkbaar te zijn. De samenkomsten van de gelovigen zullen op die manier een oase zijn te midden van een woelige wereld.

Lees nog eens 1 Korinthe 14 vers 26 tot en met 33.

Verwerking:

Hoe bereid jij je op de samenkomst voor?

LAAT ALLES WELVOEGLIJK EN MET ORDE GEBEUREN

51. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 14 vers 34 tot en met 40

Het ging er in Korinthe wanordelijk aan toe. Dit kun je concluderen uit alles wat Paulus al aan hen heeft geschreven. Hij heeft heel wat moeten corrigeren. Eén van die wanordelijkheden was, dat vrouwen in de samenkomsten van de gemeente het hoogste woord voerden. Een vrouw heeft veel capaciteiten. Ook zij mag daarmee de Heer dienen. In de Bijbel staan veel voorbeelden van vrouwen die de Heer hebben gediend, soms met meer toewijding en inzicht dan mannen. De Heer merkt dat op en waardeert het. Als zondaar is er voor God geen onderscheid. Mannen én vrouwen hebben gezondigd en kunnen zonder onderscheid gered worden. Als ze eenmaal gered zijn is er voor God ook geen onderscheid. In Christus zijn man en vrouw gelijk (Galaten 3 vers 28). Maar dat wil nog niet zeggen dat vrouwen in de samenkomsten van de gemeente dezelfde plaats hebben als mannen. Heel duidelijk staat er dat ze niet mogen spreken in de samenkomst. Er is wel eens gezegd dat het hier zou gaan om hun geklets met elkaar. Maar dat kan natuurlijk niet de bedoeling zijn, want kletsen is voor mannen net zo verkeerd. Het spreken waar het hier over gaat is het spreken als profeet in de samenkomst en dat past niet voor een vrouw. De reden staat erachter: het past niet bij de onderdanige houding die zij tegenover de man behoort in te nemen. Deze onderdanigheid is geen uitvinding van Paulus. Al helemaal in het begin van de Bijbel heeft God Zelf de vrouw deze plaats gegeven. De uitdrukking "zoals ook de wet zegt" verwijst terug naar wat in Genesis 3 wordt verhaald. Je leest daar over de zondeval. Door het eigenmachtige optreden van de vrouw is de zonde in de wereld gekomen. Het gevolg is dat God haar vanaf dat moment onder de heerschappij van Adam plaatst. Dit wil helemaal niet zeggen dat Adam geen schuld had. Zijn schuld was in feite nog groter, omdat hij het verbod om van die boom te eten rechtstreeks van God Zelf had gehoord. Voor hem heeft de zonde ook gevolgen. Geen excuses voor Adam dus. Omdat Eva los van Adam met de duivel in discussie ging en daardoor de zonde in de wereld kwam, heeft God bepaald dat zij onder het gezag van de man kwam te staan. En deze

verhouding geldt nog steeds. Kijk maar wat er staat in 1 Timotheüs 2 vers 11 tot en met 14. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat de man de vrouw moet uitbuiten. Hij moet haar met respect behandelen. Deze opdracht staat duidelijk omschreven in 1 Petrus 3 vers 7. Verder maakt het de verantwoordelijkheid van de man des te groter om op een goede manier leiding te geven aan de vrouw, zodat zij niet in verleiding komt om er weer los van de man op uit te gaan. Welnu, als deze dingen algemeen gelden, dan toch zeker als de gemeente samenkomt. Het is zelfs een schande voor een vrouw als zij daar spreekt, al was het alleen maar om een vraag te stellen. Als zij een antwoord op een vraag over een onderwerp of een vers uit de Bijbel wil hebben, moet zij daar thuis haar eigen man naar vragen. Dit houdt in dat van de man wordt verwacht, dat hij op de vragen van zijn vrouw antwoord kan geven. Nu is er niemand die altijd op alle vragen altijd het juiste antwoord weet. Een man heeft zelf ook genoeg vragen. Maar ik denk dat heel wat mannen zich te gemakkelijk van deze verantwoordelijkheid ontdoen, door te zeggen dat ze het niet kunnen. Ieder die zich deze taak bewust is, zal zijn best ervoor willen doen een antwoord te vinden. Er zijn heel wat hulpmiddelen in de vorm van boeken over de Bijbel die daarbij erg nuttig zijn. Er zal wel eens moeite voor moeten worden gedaan. Maar wie heeft dat niet voor zijn vrouw over? Het is een grote zegen om samen met je vrouw over de Bijbel te spreken. Tal van zaken in de huiselijke sfeer zul je willen bekijken aan de hand van de Bijbel. Daarbij heb ik het niet over een lekkende kraan of een verstopte gootsteen, maar bijvoorbeeld over geldbesteding of beslissingen ten aanzien van de kinderen. Dit zijn trouwens onderwerpen die ook in de samenkomst van de gemeente aan de orde kunnen komen. Door wat daarover gezegd wordt kunnen nieuwe vragen worden opgeroepen. Daarover kan dan thuis verder worden gesproken. Dan is er nog de vraag: maar als iemand nu eens geen man heeft of de man is een ongelovige, wat dan? Het is te goedkoop om te zeggen dat zij de antwoorden uit boeken over de Bijbel kan halen. Als het gaat om een de uitleg van een bepaald vers zal dat wel gaan. Maar de meeste vragen hebben te maken met de praktijk van het leven, hoe je moet omgaan met een bepaalde situatie. Daar zijn geen standaard antwoorden voor. Een mogelijkheid is dat zij naar een echtpaar gaat waarvan zij weet dat de broeder een open oor heeft voor zijn vrouw en ook zijn best doet om de vragen van zijn vrouw te beantwoorden.

Wie het voorgaande in deze tijd hardop durft te verkondigen, maakt zich niet geliefd bij hen die vinden dat dit soort verzen achterhaald en uit de tijd zijn. Zulke mensen zijn er heel wat en hun aantal groeit. Steeds meer christenen worden een prooi van het moderne denken, waarin het onderscheid tussen mannen en vrouwen langzamerhand weggewist wordt. Het zijn niet alleen de mensen van de wereld, de ongelovigen, die dat doen. Van hen kun je niet anders verwachten. Het gevaarlijkst zijn de mensen die zich uitgeven voor christen en je voorhouden dat je het allemaal wat anders moet zien, meer in overeenstemming met de tijd waarin we leven. Laat je niet misleiden! Houd je vast aan het betrouwbare woord van God. Paulus zegt tegen de Korinthiërs: "Of is het woord van God van u uitgegaan?" Hij wil daarmee zeggen: "Het woord van God is toch van God Zelf uitgegaan en niet van jullie? Jullie kunnen toch niet bepalen wat er moet gebeuren in de gemeente, alsof God Zelf daarover niet het nodige heeft gezegd?" Als God spreekt kunnen wij niet beter doen dan ons daar onvoorwaardelijk aan over te geven, ook al zou dat betekenen dat je dingen doet waarin je de massa niet mee hebt. Daar komt nog wat bij. Zij waren niet de enigen tot wie het woord van God was gekomen. Wat God te zeggen heeft, spreekt Hij tot al de gemeenten. Ze konden om zich heen kijken en zien hoe het in andere gemeenten toeging die wel rekening hielden met wat God had gezegd. Daar konden ze dan een voorbeeld aan nemen.

Wat Paulus heeft geschreven over de orde in de gemeente heeft hij niet zelf uitgevonden. Het is ook niet een vriendelijk verzoek om het zo te gaan doen. Het is een gebod van de Heer. Ook dit gebod wordt in de christenheid, bewust of onbewust, met voeten getreden. Maar wie meent een profeet te zijn, dus iemand die een boodschap doorgeeft die hij van God heeft ontvangen, of wie meent geestelijk te zijn, dus iemand die zich door de Geest van God laat leiden, die zal met dit gebod geen moeite hebben. Wie zich niets van dit gebod aantrekt, moet zijn eigen gang maar gaan. Het is verspilde energie zo iemand van dit gebod te overtuigen.

Paulus rondt zijn uiteenzetting over het profeteren en het spreken in talen af met een soort samenvatting. Enerzijds spoort hij de gelovigen te Korinthe aan ernaar te streven om te profeteren; je hebt gezien dat in dit hoofdstuk alle nadruk op deze gave ligt. Anderzijds hoefden ze het spreken in talen niet te verhinderen; je hebt gezien in welke gevallen deze gave in de gemeente kon worden uitgeoefend. Je merkt in de bewoordingen die Paulus hier gebruikt

hetzelfde als in het hele hoofdstuk: profeteren, daar gaat het om, terwijl het spreken in talen van ondergeschikt belang is. Maar wat er ook in de gemeente gebeurt, het moet allemaal gebeuren in de juiste vorm en in de juiste orde. Daarvoor hoef je de dienst van de gemeente niet vast te leggen, zoals zoveel in de christenheid gebeurt. Wanneer we ons in de samenkomst laten leiden door de Heilige Geest zal Hij vorm geven aan het samenzijn en de orde bewaren. Het valt op dat er in dit hoofdstuk niet wordt gesproken over de leiding van de Heilige Geest in de samenkomst. Hier staat namelijk voorop dat iedere gelovige in de samenkomst een eigen verantwoordelijkheid heeft. Je wordt daar niet ineens door een bepaald gevoel overvallen. God gaat ervan uit dat je bewust aanwezig bent en je eigen, bewuste deel aan het samenzijn hebt. Je zult je ervoor moeten inzetten om het zo te beleven. En daarvoor wil de Heilige Geest je de kracht geven, zoals dat bijvoorbeeld blijkt uit Filippi 3 vers 3.

Lees nog eens 1 Korinthe 14 vers 34 tot en met 40.

Verwerking:

Waarop slaat 'het gebod van de Heer' (vers 37)?

HET EVANGELIE WAARDOOR JE BEHOUDEN BENT

52. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 15 vers 1 tot en met 4

Het hoofdstuk dat je nu voor je hebt is het langste uit de brief. Net als in vorige hoofdstukken gaat Paulus hier in op iets wat bij de Korinthiërs gecorrigeerd moest worden. Deze keer betreft het echter niet zozeer een verkeerde praktijk, maar een verkeerde leer. Niet dat praktijk en leer van elkaar te scheiden zijn. Je zult zien dat met een verkeerde leer altijd een verkeerde praktijk samengaat. In positief opzicht is dat ook zo. Wanneer je je met de gezonde leer van de Bijbel bezighoudt zal dat een gezond, evenwichtig christelijk leven tot gevolg hebben. De verkeerde leer waarom het in dit geval gaat heeft te maken met de opstanding van de doden. Er waren mensen die verkondigden dat er geen opstanding van de doden is (vers 12). Wat de gevolgen van deze dwaling zijn, doet Paulus in dit hoofdstuk duidelijk uit de doeken. Zoals dat vaak het geval is gebruikt hij ook hier de verkeerde leer die gepredikt werd, om je veel te vertellen over Christus. Hij laat zien welke gevolgen een bepaalde leugenachtige leer heeft voor de persoon van Christus. Daar kun je van leren. Wanneer je te maken krijgt met mensen die je iets willen laten geloven en waarvan je niet weet of het in overeenstemming is met de Bijbel, kun je je het beste afvragen welke gevolgen die leer heeft voor de persoon en het werk van de Heer Jezus. Wat Paulus tevens doet is laten zien wat de waarheid van God is, dus hoe je het werkelijk moet zien. Hij gebruikt de gelegenheid om de gelovigen verder te onderwijzen over het onderwerp dat door de vijand wordt aangevallen. Met betrekking tot de opstanding gaat hij zelfs een verborgenheid bekend maken (vers 51 tot en met 55). Zodoende wordt dit hoofdstuk een buitengewoon mooi en belangrijk hoofdstuk. Voordat hij in bijzonderheden over de opstanding gaat spreken, houdt hij de Korinthiërs in de eerste verzen, op eenvoudige en indringende wijze, nog eens het evangelie voor. Hij had het hun verkondigd, maar het was nodig het hun nog een keer bekend te maken. Het leek erop of ze het vergeten waren, misschien omdat ze onder de invloed waren gekomen van dwaalleraars die hen op een dwaalweg hadden gebracht over het feit van de opstanding. Daarom laat hij direct aan

het begin zien dat, als zij deze dwaling geloofden, zij hun behoudenis op het spel zetten. Hij zegt het met opzet zó, om de ernst van de dwaling aan te geven en wat je riskeert als je die dwaling gaat volgen. Het is een zekerheid dat gelovigen niet verloren kunnen gaan. Johannes 10 vers 28 en 29 geeft daarvoor de absolute garantie. Deze garantie ligt bij God, Hij garandeert. Maar Paulus heeft het hier niet over wat God doet, maar over de verantwoordelijkheid van de gelovige. Dat moet je goed onderscheiden. Er zijn meerdere teksten die dat onderscheid maken. Lees bijvoorbeeld eens Kolosse 1 vers 22 en 23. In vers 22 lees je wat God doet en in vers 23 wat de gelovige moet doen. Zie je dat vers 23 begint met "als"? In zinnen die met dit woordje "als" beginnen gaat het vaak over de verantwoordelijkheid van de gelovige. Een ander voorbeeld lees je in Hebreëen 3 vers 6. Dit woordje "als" tref je ook in vers 3 van ons hoofdstuk aan. Het is niet bedoeld om je aan het twijfelen te brengen wat je behoudenis betreft. De bedoeling ervan is je aan te spreken op je belijdenis. Heb je je echt bekeerd en heb je het evangelie, de blijde boodschap van God echt aangenomen? Sta je daarin, zonder te twijfelen? Weet je zeker dat je erdoor behouden zult worden, dat wil zeggen, dat je eenmaal de hemel zult binnengaan? Zo sprak Paulus de Korinthiërs toe. Hij had aan deze diepverloren zondaars het evangelie als de blijde boodschap van God verkondigd. Hij had gezien dat ze deze hadden aangenomen. Hij wist dat ze erin stonden, dat ze vastigheid hadden gekregen en niet meer heen en weer gedreven werden door hun begeerten. Hij wist dat ze daardoor veilig het einddoel zouden bereiken. Maar ... zij moesten bewijzen dat het echt was doordat ze vasthielden aan wat ze van Paulus hadden gehoord. Dat geldt ook voor jou en mij. Jij kunt maar op één manier tonen dat je belijdenis echt is, puur, en dat is door te laten zien dat je vasthoudt aan het Woord van God. Anders heb je tevergeefs geloofd. 'Tevergeefs' wil zeggen dat je geloof dan leeg, inhoudsloos is. Om hen nog eens goed van de inhoud en de waarde van het evangelie te doordringen, wijst hij in de eerste plaats op de manier waarop hij het hun had gebracht. Hij had hun niets anders verteld dan wat hijzelf direct van de Heer had ontvangen. Hij had het van niemand anders gehoord, zodat misverstand uitgesloten was. In de tweede plaats konden zij de inhoud van het evangelie controleren, want het was "naar de Schriften". In de Schrift staat te lezen over het werk van Christus. Paulus doet er dus alles aan om de juistheid van het evangelie dat zij hadden gehoord zeker te stellen. Ik ben maar wat blij dat hij het zo duidelijk zegt. Er is geen twijfel mogelijk over de inhoud van het

evangelie. Het gaat om Christus en wat er met Hem is gebeurd. Doordat er twee keer staat "naar de Schriften", kun je zeggen dat het evangelie op twee pijlers rust. Neem je er één van weg, dan houd je geen evangelie over.

De eerste pijler is, dat Christus voor onze zonden gestorven is. De dood van Christus was nodig, omdat wij gezondigd hadden. Om ons te kunnen verlossen van onze zonden, moest Hij sterven in onze plaats, terwijl Hij onze zonden op zich nam. God heeft onze zonden geoordeeld in Hem. Maar als dit het enige was, zouden wij nooit hebben geweten, of God ook echt tevreden was met wat zijn Zoon heeft gedaan. Daarom was het nodig dat Hij de Heer Jezus opwekte uit de doden als het bewijs dat zijn werk volkomen volbracht was en door Hem was aanvaard.

De tweede keer dat er gezegd wordt "naar de Schriften" volgt op de begrafenis én de opstanding. De begrafenis wordt dus in één adem genoemd met de opwekking. Daarin ligt een geweldige troost bij iedere begrafenis van een gelovige. De begrafenis vindt plaats met het oog op de opstanding! Wie iemand heeft moeten begraven van wie hij veel hield, mag weten dat er een weerzien is. Dat zal gebeuren bij de opstanding. Het zal dan allemaal veel mooier zijn dan het op aarde was. Hóe dat zal zijn wordt vanaf vers 42 duidelijk gemaakt. Uit het hele hoofdstuk blijkt hoe belangrijk het geloof in de lichamelijke opstanding is. Ook het boek Handelingen getuigt daarvan. Wanneer in Handelingen 1 er een nieuwe apostel moet worden aangesteld in de plaats van Judas moet de te kiezen apostel kunnen getuigen van "zijn opstanding" (vers 21 tot en met 23). In de toespraken van de discipelen wordt steeds de opstanding vermeldt (Handelingen 2 vers 31; 3 vers 15; 4 vers 2 en 10; 5 vers 33; 10 vers 40; 13 vers 30; 17 vers 31). Geloof in de opstanding maakt een wezenlijk deel uit van het christelijk geloof. Wie niet in de opstanding gelooft kan zich wel christen noemen maar hij is het niet. Nu kan het gebeuren dat je mensen hoort spreken over de opstanding, maar dat ze daar iets totaal anders mee bedoelen dan wat je in dit hoofdstuk leert. Zij bedoelen daarmee een reïncarnatie, dat is een opnieuw verschijnen in deze wereld nadat men gestorven is, maar dan in een andere gedaante. Mensen met deze opvatting tref je helaas steeds meer aan. Je kunt hier maar één ding tegenover stellen en dat is hun voorhouden wat Paulus hier over de opstanding zegt. Dat is de waarheid waardoor de leugen ontmaskerd wordt.

Lees nog eens 1 Korinthe 15 vers 1 tot en met 4.

Verwerking:

Wat is het belang van de opstanding?

GETUIGEN VAN DE OPSTANDING VAN CHRISTUS

53. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 15 vers 5 tot en met 19

Om het feit van de opstanding van de Heer Jezus te onderbouwen roept Paulus een aantal getuigen op, van wie er zelfs nog in leven waren toen hij deze brief schreef. Het was dus een feit dat door de Korinthiërs te controleren was! Christus is na zijn opstanding nooit meer door ongelovigen gezien, daarvoor vinden we althans geen enkele aanwijzing in de Bijbel. Overal waar Hij verschijnt na zijn opstanding is dat aan gelovigen. De Heilige Geest laat Paulus niet alle getuigen noemen. Zo wordt er voorbijgegaan aan Maria Magdalena (Johannes 20) en aan de Emmaüsgangers (Lukas 24). De getuigen die genoemd worden zijn om zo te zeggen geselecteerd vanwege óf hun persoonlijke bekendheid (Kefas, d.i. Petrus) óf hun aantal (de twaalf, vijfhonderd tegelijk) óf hun speciale plaats (Jakobus, alle apostelen). Daardoor zou elke twijfel aan de lichamelijke opstanding van Christus worden weggenomen. Tenslotte noemt Paulus zichzelf. Aan hem was de Heer op een heel bijzondere manier verschenen. De andere getuigen hadden de Heer gezien tijdens de veertig dagen dat Hij na zijn opstanding nog op aarde was (Handelingen 1 vers 3). Maar aan Paulus is de Heer verschenen nadat Hij was teruggegaan naar de hemel. Over deze gebeurtenis lees je in Handelingen 9. Op dat moment vindt dan ook zijn bekering plaats. Zodoende was hij te laat wedergeboren om de Heer hier op aarde als de Opgestane te kunnen zien. Daarom noemt Paulus zich hier een misgeboorte. Als hij daarover schrijft en weer terugdenkt aan de omstandigheden waarin hij toen verkeerde, komt hij opnieuw onder de indruk van de genade van God. Hij kan niet alleen verstandelijk over de waarheid van God spreken. Zijn hart ligt erin. En als hij dan weer ziet waarmee hij bezig was, vernedert hij zich diep voor God. Hij is zijn verleden niet vergeten. Hij was eens een vervolger van de gemeente van God. Hij noemt zichzelf in 1 Timotheüs 1 vers 15 de grootste van alle zondaren. Hij praat zichzelf niet schoon, maar geeft onomwonden toe hoe groot zijn misdaden zijn geweest. Hij doet dat niet vanuit een soort eerzucht, om te laten zien hoe erg het wel met hem gesteld was. Nee, hij doet dat om des te meer de genade van

God te laten uitkomen. Het is geen nederige hoogmoed als hij zichzelf de geringste van de apostelen noemt. Het is geen verkapte vorm van zelfverheerlijking, als hij van zichzelf zegt dat hij het niet waard is een apostel genoemd te worden. Hij meent tot in het diepst van zijn ziel wat hij zegt, omdat hij onder de indruk is gekomen van de genade van God. Je kunt hier leren op welke schitterende manier jij je met de waarheid van God kunt bezighouden. Over wélke waarheid je ook in de Bijbel leest, het is altijd Gods bedoeling dat wij er kleiner door worden en Hij groter. Johannes de dooper heeft het goed begrepen toen hij zei: "Hij moet meer, maar ik minder worden" (Johannes 3 vers 30). Dat kun je elkaar niet geven, dat moet een verlangen van je hart zijn. Als dat in je hart is, komt die bewondering voor Gods genade telkens meer naar voren als je iets in zijn Woord leest. Je neemt dan de juiste plaats voor God in, zodat Hij je kan gebruiken, want op die manier ben je van waarde voor Hem. Daardoor kon Paulus zeggen dat de genade van God hem had gemaakt tot wat hij was. Het is echt heel mooi om te zien hoe hij enerzijds zich ervan bewust is dat alles genade is en dat de mens niets is en anderzijds hoe juist het bewustzijn van die genade hem tot grote activiteit aanzette. Hij ging met inzet van al zijn krachten aan het werk voor God, zodat hij zelfs zonder enige vorm van zelfverheffing kon zeggen dat hij overvloediger gearbeid had dan zij allen. Maar ook dat schrijft hij niet op zijn eigen rekening, maar rekent dat helemaal toe aan de genade van God die met hem was. Hij zegt dus achtereenvolgens: ik ben niets - wat ik ben, ben ik door genade - daarom heb ik harder gewerkt dan wie ook - maar ook dat harde werken heb ik alleen kunnen doen omdat Gods genade mij daarvoor de kracht heeft gegeven. God wil jou leren deze dingen na te zeggen. Niet als een uit het hoofd geleerd lesje, maar door je te oefenen in de praktijk van elke dag. Het resultaat zal zijn dat Hij alle eer krijgt van de 'prediking' die er van jouw leven uitgaat. Dat houdt Paulus de Korinthiërs voor in vers 11. Hij was persoonlijk diep doordrongen van de genade die hem was bewezen bij zijn bekering en tijdens zijn leven erna, net als de andere apostelen. Zó hadden zij het evangelie gepredikt en zó hadden de Korinthiërs het geloofd. Als wij diep doordrongen zijn van de genade van God die Hij ons bij onze bekering heeft bewezen en die Hij ons nog elke dag bewijst, zullen wij in staat zijn te prediken zoals Paulus en de anderen dat hebben gedaan. Niet dat wij Paulus kunnen evenaren, maar de inhoud en de kracht van onze prediking komen dan van dezelfde Bron, waaruit Paulus putte.

Op een heel eenvoudige manier wordt in vers 12 - 19 aangetoond hoe vérstrekkend de loochening van de opstanding is. Wanneer je rustig deze verzen doorleest voel je de kracht van het betoog van de apostel heel goed aan. Het is allemaal even helder en klaar. Paulus zegt als het ware: "Jullie moeten even doordenken, beste Korinthiërs, wat het eigenlijk wil zeggen als jullie niet meer in de opstanding van doden geloven. Luister goed: als er geen doden opstaan is ook Christus niet opgewekt; als Christus niet is opgewekt, heeft jullie geloof geen enkel nut, want jullie zijn dan nog in je zonden. En wij zijn dan valse getuigen geweest, want wij hebben jullie maar wat de mouw gespeld in onze prediking. En degenen die al ontslapen zijn, zijn verloren. Wat zijn we een stelletje grote sufferds, als wij alleen in dit leven onze hoop op Christus zouden stellen. Dat zou betekenen dat wij in dit leven afstand doen van de pleziertjes en genoegens van de wereld en in plaats daarvan beproevingen meemaken, terwijl er niets tegenover staat in het hiernamaals. Wij zijn dan de ellendigste van alle mensen. Nu hebben we niets en straks hebben we niets. Alles voor niets." De Korinthiërs bedoelden dat allemaal niet zo, maar Paulus toont aan dat dit de gevolgen zijn van wat sommigen onder hen zeiden. Juist de opwekking door God van de Heer Jezus is het zekere bewijs dat alle zonden van alle gelovigen zijn weggedaan. Je ziet hier ook hoe onafscheidelijk Christus met de gelovigen verbonden is. Wat van de gelovigen geldt, geldt ook voor Christus. Worden de gelovigen niet opgewekt? Dan is ook Christus niet opgewekt! Paulus doet ons hier een goede methode aan de hand om een dwaalleer te ontmaskeren. Die methode is: ga na wat de gevolgen van een bepaalde leer zijn voor Christus en zijn werk.

Lees nog eens 1 Korinthe 15 vers 5 tot en met 19.

Verwerking:

Wat betekent voor jou de genade van God?

DE REGERING VAN CHRISTUS

54. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 15 vers 20 tot en met 28

De verzen die je zojuist hebt gelezen vormen eigenlijk een soort tussenzin. Sommige vertalingen geven dat ook aan door dit gedeelte tussen haakjes te zetten. Vers 29 sluit aan op vers 19. Daar kom ik wel op terug als we daaraan toe zijn. Tussenzinnen lopen de kans een beetje over het hoofd te worden gezien, alsof ze niet zo belangrijk zijn. In de Bijbel is dat niet zo. Deze tussenzin bijvoorbeeld geeft een schitterend overzicht van de loop van de geschiedenis vanaf de opstanding van Christus tot en met de eeuwige heerlijkheid, waar de tijd is opgehouden. Het is wel erg beknopt, maar de toekomst straalt je tegemoet. Het lijkt wel of Paulus niet kán doorgaan met nog meer argumenten op te noemen om de dwaasheid van de dwaling aan te tonen, maar nu eerst de geweldige positieve gevolgen van de opstanding van Christus wil laten zien. Na de troosteloze conclusie die hij getrokken heeft in het geval dat Christus niet zou zijn opgestaan, klinkt het eerste vers dat je hebt gelezen als een juichkreet. Christus is opgewekt! Hij is opgewekt uit de doden. Dat is iets anders dan dat Hij werd opgewekt uit de mácht van de dood. Dit laatste betekent dat Hij niet door de dood kon worden vastgehouden en dat Hij weer levend werd. In deze zin geloofden de Oudtestamentische gelovigen en ook de discipelen in de opstanding van de doden. Ze geloofden dat de doden die in het geloof gestorven waren weer een keer levend zouden worden. Maar toen de Heer op een zeker ogenblik sprak over zijn opstanding uit de doden, begrepen zijn discipelen niet wat Hij daarmee bedoelde (Markus 9 vers 9 en 10). Wat wil het dan zeggen dat Hij uit de doden werd opgewekt? Dat wil zeggen dat Hij tussen al de doden uit als Enige is opgewekt. Hij werd opgewekt, terwijl alle andere doden in het graf bleven. Hij wordt de eersteling genoemd, want Hij is de eerste die opgewekt werd, maar later zullen er nog meer volgen. In vers 23 gaat Paulus daarop door. Degenen die later zullen volgen zijn de gelovigen, want er wordt gesproken over "hen die ontslapen zijn" en het woord 'ontslapen' wordt alleen voor gelovigen gebruikt. Ook dat komt in vers 23 duidelijk naar voren. Maar eerst geeft Paulus in vers 21 en 22 aan wat God met de opstanding wil zeggen. Het indrukwekkende van de

opstanding van de Heer Jezus is, dat de dood overwonnen is door een mens! De dood is ook in de wereld gekomen door een mens, Adam. God had tegen Adam gezegd: op de dag dat je van de boom van de kennis van goed en kwaad eet, zul je sterven. Adam is ongehoorzaam geweest en daardoor is de dood in de wereld gekomen. Maar nu is door een andere Mens de opstanding van de doden een realiteit geworden. Het leek erop dat de dood het laatste woord had en dat alle plannen van God niet uitgevoerd konden worden. Niemand is ooit ontkomen aan de gevolgen van Adams daad, allen zijn gestorven. (Dat door de macht van God Henoch (Hebreeën 11 vers 5) en Elia (2 Koningen 2 vers 11) zonder te sterven naar de hemel zijn gegaan staat hier buiten en bevestigt alleen maar dat de macht van God eraan te pas moet komen om aan de dood te ontkomen.) Tegenover Adam staat Christus. Omdat Christus opstond uit de dood zullen allen die bij Hem horen een keer levend worden gemaakt. In vers 23 zie je dat er een volgorde in de opstanding is. Er is niet zoiets als een algemene opstanding. De eersteling, Christus, is al opgestaan. Allen die vanaf Abel (hij is de eerste gelovige die stierf) in het geloof gestorven zijn, zijn nog steeds in de graven. Maar dat zal veranderen wanneer Christus terugkomt. Dan zal Hij allen die in de graven zijn en Hem toebehoren uit die graven te voorschijn roepen, zoals Hij Lazarus uit het graf riep in Johannes 11 vers 43. Vervolgens zal Hij zijn koninkrijk oprichten in deze wereld en er duizend jaar lang over regeren. Dat staat niet met zoveel woorden in dit gedeelte, maar dat kun je afleiden uit vers 24 en de volgende verzen. Een heerlijke tijd van vrede en gerechtigheid zal dat zijn. Over deze tijd staat heel veel in de profetieën van het Oude Testament. Ook in het Nieuwe Testament tref je verschillende gedeeltes aan die gaan over de openbare regering van de Heer Jezus. Na die heerlijke tijd geeft Hij het koninkrijk over aan God de Vader. Dan is het einde van al het tijdelijke gekomen en begint de eeuwigheid. Bij Hem is het niet gegaan zoals bij alle andere heersers over de koninkrijken van de aarde, aan wie de regering ontnomen werd door vijanden of die hun regering overdroegen aan andere (falende) heersers. Hij draagt zijn koninkrijk ongeschonden over aan God, gezuiverd van alle kwaad. Zijn regering is een volmaakt rechtvaardige regering waarin voor het verkeerde geen plaats is. Voor zijn vijanden is er geen mogelijkheid meer om aan de macht te komen. Zij worden volledig beheerst door Hem en nooit zullen zij meer in opstand kunnen komen. Dat ligt opgesloten in de uitdrukking "onder zijn voeten gelegd". Dit geldt niet alleen voor alle aardse machten, maar ook voor de laatste vijand die

teniet zal worden gedaan, de dood. Job heeft de dood "de koning der verschrikking" genoemd (Job 18 vers 14). Door middel van de dood oefent de duivel nog zijn terreur uit over allen die hij in slavernij houdt (Hebreeën 2 vers 14). De dood zal pas helemaal aan het eind van de tijd volledig uit de schepping worden gebannen. Door de macht van de Heer Jezus zullen dus ook de ongelovige doden uit hun graven, of waar ze ook maar zijn, te voorschijn geroepen worden en geoordeeld worden naar hun werken. Dat moment staat op aangrijpende wijze beschreven in Openbaring 20 vers 14. Er bestaat dus geen enkele twijfel over de allesbeheersende, eeuwige regering van Christus: alles is zonder uitzondering aan zijn voeten onderworpen. Toch is het duidelijk dat als God Hem alles onder de voeten heeft gelegd, God Zelf niet onderworpen is. God vormt dus een uitzondering op dit 'alles'. Maar, en dat is een groot wonder, er is nog een uitzondering op dit 'alles' en dat is de gemeente. Deze uitzondering wordt vermeld in Efeze 1 vers 22 en 23. Daar staat ook dat God alles aan de Heer Jezus heeft onderworpen, zodat de Heer Jezus 'hoofd over alles' is. En, zo lees je daar, het is in deze positie als 'hoofd over alles' dat Hij aan de gemeente is gegeven 'die zijn lichaam is'. De gemeente vormt één lichaam met de Heer Jezus. Dat heb je in een eerder gedeelte van deze brief ook gezien. Als de Heer Jezus dus regeert doet Hij dat samen met de gemeente, want een hoofd en een lichaam zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. Nadat de Heer Jezus op zijn regering op volkomen wijze heeft uitgeoefend en het koninkrijk aan God de Vader heeft teruggegeven, kan de eeuwigheid aanbreken. In zijn 1000-jarige regering heeft Hij als Mens aan alle verlangens van God voldaan, zonder enig falen. De eerste mens faalde toen hij de heerschappij over de schepping kreeg, maar de Heer Jezus heeft als de tweede Mens laten zien hoe God het allemaal heeft bedoeld. Hij heeft in alles God de eer gegeven. Dat heeft Hij altijd gedaan en dat zal Hij eeuwig doen. Hij deed het toen Hij als Mens in zwakheid op aarde was, vanaf zijn geboorte tot en met zijn dood. Dat zal Hij doen wanneer Hij, nog steeds als Mens, in heerlijkheid en kracht de 1000 jaar zal regeren, wanneer God alles aan Hem heeft onderworpen. Hij zal het ook doen als er van regeren geen sprake meer is en de eeuwigheid is aangebroken. Als er staat dat ook de Zoon Zelf aan God onderworpen zal zijn, heeft dat betrekking op de eeuwigheid. Hoe moet je je dat nu voorstellen? De Zoon is toch God? Is God dan onderworpen aan God? Dit kan ik je niet uitleggen. Je staat hier voor een niet te doorgronden geheimenis. Het wonder van de Persoon van de Zoon bestaat hieruit dat Hij God en Mens in één Persoon is,

volmaakt God en volmaakt Mens. Hij was eeuwig God en is Mens geworden, zonder dat Hij ophield God te zijn (Johannes 1 vers 1 tot en met 3 en vers 14). Hij, de eeuwige Zoon, is Mens geworden tot in eeuwigheid opdat God alles in allen zou kunnen zijn. Wanneer dat ogenblik is aangebroken zijn alle voornemens van God in vervulling gegaan. De eeuwige rust voor God is aangebroken. De liefde en de macht van God hebben op alle terreinen de overwinning behaald. God kan rusten in zijn liefde. Alles wat er om Hem heen is, zal er zijn voor Hem en alles wat er is zal zich in Hem verblijden. Overal en in alles zal God te zien zijn en niets anders. Al de wensen van Zijn hart zijn dan volmaakt vervuld ...

Lees nog eens 1 Korinthe 15 vers 20 tot en met 28.

Verwerking:

Wat spreekt jou het meest aan wanneer je aan de eeuwigheid denkt?

LEVEN MET DE DOOD VOOR OGEN

55. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 15 vers 29 tot en met 34

Na uit de volheid van zijn hart te hebben gesproken over de toekomstige regering van Christus, pakt Paulus in vers 29 de draad van zijn betoog weer op die hij in vers 19 had los gelaten. Hij brengt een nieuw argument naar voren, om daarmee het belang van de opstanding nog verder te onderstrepen. Dat argument is de doop. Het lijkt je misschien ver gezocht, maar je zult zien hoeveel de doop met de opstanding te maken heeft. Wat betekent de doop ook al weer? In Romeinen 6 lees je dat de doop een begrafenis voorstelt. Door je te laten dopen laat je zien dat je met Christus, Die voor jou gestorven is, begraven bent. Iemand die begraven is, bestaat niet meer voor deze wereld. Door je te laten dopen geef je te kennen dat je de Heer Jezus wilt volgen dwars door een wereld heen waarvoor Christus heeft afgedaan. De doop maakt je tot een volgeling van Hem. Wanneer je dat consequent wilt doen, zul je net zo door de wereld worden behandeld als de wereld Hem behandeld heeft. De Heer Jezus heeft gezegd dat de mensen van de wereld Hem hebben vervolgd en dat ze ook zijn discipelen zullen vervolgen (Johannes 15 vers 20). Vanaf het ogenblik dat je bent gedoopt, wil je niet meer voor jezelf leven, maar voor Hem die voor jou gestorven en begraven is. Nu ben jij niet de eerste die gedoopt is, velen zijn jou al voorgegaan. Allen die gedoopt zijn vormen als het ware een leger dat zich op vijandelijk gebied bevindt. Zij willen allemaal de Heer Jezus volgen dwars tegen verdrukking en vijandschap in. De wereld is nu nog het gezagsgebied van de satan. Wanneer de Heer Jezus komt zal dat veranderen, zoals je dat in vers 20 tot en met 28 hebt gezien. Maar in deze tijd moet je erop rekenen dat je niet meegeteld wordt, dat je veracht en verworpen bent. Deze vijandschap kan zelfs zover gaan dat gelovigen worden gedood. Zo ontstaan er gaten, lege plekken in het leger. Wat is het dan prachtig als er nieuwe volgelingen van Christus komen, die zich laten dopen en zodoende de gaten in de gelederen weer gesloten opvullen. Je begrijpt wel dat ik de vergelijking met een leger alleen in geestelijk opzicht maak. Wat heeft dit alles nu met de opstanding te maken? Lees vers 29 nog maar eens goed. Het gaat daar over gelovigen die gestorven zijn en over anderen die nog leven en

gedoopt zijn. Voor de gelovigen die gestorven zijn is er een eind gekomen aan het volgen van een verworpen Christus, aan een leven van smaad en verachting. Anderen, die de Heer Jezus hebben leren kennen, van wie jij er één bent, hebben zich laten dopen en hebben de opengevallen plaatsen ingenomen. Zij gaan nú achter de Heer Jezus aan, terwijl zij delen in de smaad en verachting die dat met zich brengt. Maar wat zou dat allemaal voor zin hebben als er geen opstanding was? Juist het uitzicht op de opstanding brengt mensen ertoe af te zien een gemakkelijk en aangenaam leven en vrijwillig te kiezen voor een weg van vernedering en bespotting. In de opstanding vindt de vergelding plaats voor al de geleden ontbering. Dan zal God alles vergoeden waarvan in dit leven afstand is gedaan ter wille van Hem. Je mag je spiegelen aan de Heer Jezus. Hij heeft om de vreugde die vóór Hem lag het kruis verdragen en de schande veracht (Hebreeën 12 vers 1 en 2). In Hebreeën 11 vers 35 worden gelovigen genoemd die "werden gefolterd zonder de verlossing aan te nemen, opdat zij een betere opstanding verkregen". Je moet in dit licht dat hele hoofdstuk maar eens lezen. Paulus heeft het ook geweten! Had hij het in vers 29 nog over anderen, in vers 30 en 31 heeft hij het over zichzelf. De omstandigheden waarin hij leefde waren verre van rooskleurig: "ieder uur in gevaar. Ik sterf dagelijks". Dat is niet overdreven. Dat leek de Korinthiërs misschien wel zo en daarom zet hij zijn woorden kracht bij door te wijzen op hun roem. Waaruit bestond hun roem, waarop beroemden zij zich? Welke roem zij ook maar hadden, deze kwam doordat hij hun het evangelie had gepredikt. Hun roem was daarom zijn roem en die had hij in Christus Jezus. Hij voegt eraan toe 'onze Heer'. Hij verbindt hier de Korinthiërs met zichzelf als onderworpen aan een gemeenschappelijke Heer. Paulus heeft heel wat keren oog in oog met de dood gestaan. Voor iemand die zijn Heer en Meester dicht op de hielen volgt is dit het levenspatroon. Wie zich ervoor inzet om op allerlei wijze en bij elke gelegenheid Christus uit te leven kent geen 'einde werktijd', geen verstrooiend programma met zijn borrelnootjes. Paulus was zich er voortdurend van bewust op welk terrein hij zich bevond. Voor hem was deze wereld een doorgangsterrein. Hij moest erdoor heen en hij ging erdoor met een duidelijke opdracht. De rust en de beloning zou hij in de opstanding krijgen. Zolang hij daar nog geen deel aan had was zijn leven een strijd, een gevecht. De mensen die zijn leven belaagden vergelijkt hij met wilde dieren. Het waren wrede, onverzoenlijke mensen die bloed wilden zien. Wat hem in Efeze is overkomen staat beschreven in Handelingen 19 vers 23 - 42. Wat je

daar leest is beslist geen kleinigheid. Stel je eens voor dat duizenden mensen massaal tegen jou in opstand kwamen, omdat jij hun het evangelie hebt verkondigd! Zou je dan niet terecht voor je leven vrezen? Mensen veranderen in beesten wanneer ze in massa worden opgezweept. Oorlogen in het verleden en het heden bewijzen dat. Maar wat zou het voor zin hebben je leven zo in de waagschaal te stellen als er geen doden worden opgewekt? Dan kun je toch beter vandaag van het leven genieten? Morgen kun je er wel niet meer zijn. Ook mensen die van het leven plukken wat er van te plukken valt, realiseren zich best dat er een ogenblik komt dat ze moeten sterven. Alleen denken ze dat dat pas morgen zal zijn en niet vandaag. Ze schuiven het fatale ogenblik altijd voor zich uit. Ze redeneren: "Morgen kan ik sterven, daarom wil ik vandaag nog uit het leven halen wat erin zit". Dat lijkt heel logisch en dat is het ook als je geen rekening houdt met de opstanding. Maar omdat er wel een opstanding is, is deze redenering een dwaling. Dwaalt niet! Luister niet naar de mensen die zo denken en leven. Ga er niet mee om! Wie met hen omgaat zal erdoor in hetzelfde levenspatroon vervallen. De apostel waarschuwt de Korinthiërs nuchter te worden. 'Nuchter' wil zeggen: niet beïnvloed door een bepaalde geest van denken. De christen wordt vaker opgeroepen om nuchter te zijn (1 Petrus 4 vers 7). Mensen die leven zonder God maken zichzelf en anderen wijs dat zij nuchter zijn. Ze staan met beide benen op de grond en houden alleen rekening met wat je kunt zien. Als je gelooft ben je niet nuchter, maar zweverig, beweren zij. Geloof er maar niets van. Het zijn mensen die onwetend zijn aangaande God en daardoor met Hem geen rekening houden. De werkelijkheid is andersom. Wie nuchter is luistert naar wat God in de Bijbel zegt en handelt daarnaar. Dan leef je zoals het behoort en zondig je niet. Onwetend zijn aangaande God is voor de ongelovigen normaal. Maar hier worden gelovigen aangesproken. Wanneer dit van jou of mij gezegd zou moeten worden, zouden wij ons diep moeten schamen. Deze onwetendheid is geen gebrek aan kennis van God omdat je Hem nog maar kort kent. Een kind van God heeft de zalving van de Heilige en weet alles (zie 1 Johannes 2 vers 20). Dat wil zeggen dat zo iemand de Heilige Geest heeft ontvangen en daardoor zal aanvoelen of iets wel of niet naar de wil van God is, zonder daarvoor een bepaalde tekst uit de Bijbel te kunnen aanhalen. Natuurlijk zul je veel in de Bijbel lezen om meer van God te leren kennen. De onwetendheid die hier bedoeld wordt, betreft gelovigen die beter hadden moeten weten, maar die door omgang met verkeerde mensen aan het dwalen zijn geraakt. Neem dit woord ter

harte en laat je niet in met mensen, of het nu ongelovigen of 'gelovigen' zijn, die je dingen willen laten geloven die in strijd zijn met wat God heeft gezegd. Dat zal je ook bewaren voor een leven dat tot oneer is van God.

Lees nog eens 1 Korinthe 15 vers 29 tot en met 34.

Verwerking:

Vind jij het leven met de Heer de moeite, die in deze verzen wordt beschreven, waard?

HOE WORDEN DE DODEN OPGEWEKT EN MET WAT VOOR LICHAAM KOMEN ZIJ?

56. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 15 vers 35 tot en met 45

Het is niet erg uitnodigend om een vraag over de opstanding te stellen, als je in het antwoord voor dwaas wordt uitgemaakt. Wie heeft er nu geen vragen over de opstanding!? Maar je moet blijven bedenken dat Paulus het nog steeds over mensen heeft die de opstanding niet serieus nemen, zoals dat ook vandaag bij veel zogenaamde christenen het geval is. Ook de vraag van vers 35 moet je in dat licht bezien. Hij wordt gesteld door iemand die nog steeds niet van plan is zich te laten overtuigen dat er een opstanding is. De vraag is alleen maar gesteld om de nieuwsgierigheid te bevredigen en niet vanuit een innerlijk verlangen meer van het handelen van God te weten. Hij wijst de vraagsteller dan ook in zekere zin terecht door hem te wijzen op voorbeelden uit de natuur. Daaruit had hij al het nodige over de opstanding kunnen leren. Ik hoorde van een man die op sterven lag en veel had nagedacht over de dood en wat er daarna zou zijn. Hij geloofde niet in een opstanding van doden. Hij had een lang ziekbed gehad. Vanuit zijn bed had hij het uitzicht naar buiten en zag hij de planten en de bomen. Het was hem opgevallen dat in de herfst alles als het ware aan het sterven was. De kleuren veranderden bijna alle in bruin en de bladeren vielen af tot er niets meer over was dan kale takken. In de winter leek alles zelfs dood te zijn. Maar wat gebeurde er in de lente? Dan ontstond er nieuw leven! Aan de takken verschenen knoppen, die zich later ontwikkelden tot bladeren en bloemen. Er kwam leven na de dood! Dit opende hem de ogen voor zijn eigen situatie. Hij kwam tot geloof in de Heer Jezus en toen hij stierf wist hij dat het daarmee niet afgelopen was, maar dat hij naar zijn Heiland ging en ook eens een nieuw lichaam zou krijgen. Wat deze man zag en opmerkte sluit aan bij wat Paulus hier zegt. Hij wijst op het zaad dat gezaaid wordt. Dat moet eerst sterven en dan pas gaat het ontkiemen en komt het op. En wat komt er dan op? Lijkt het nog op de zaadkorrel die gezaaid is? Het lijkt er in de verste verte niet meer op. De korrel die in de aarde gezaaid is, is niet hetzelfde als wat er na verloop van tijd boven de grond verschijnt. Toch is wat er boven de aarde verschijnt ontstaan uit de korrel die is gezaaid. Het soort

zaad dat is gezaaid bepaalt wat eruit zal gaan groeien. Je zou raar opkijken als je de grond zou omspitten, er vervolgens graszaad in zou zaaien om een mooi grasveld te krijgen en na verloop van tijd zou er een golvend tarweveld staan. Dat kan natuurlijk niet. Bij elk zaad hoort een eigen lichaam, een eigen groeisel dat boven de aarde zichtbaar wordt. Zo heeft God dat bepaald in de natuur: Hij geeft aan alles een eigen lichaam, een eigen gestalte. In Genesis 1 wordt daarvan gezegd dat God alles "naar hun aard" heeft gemaakt (vers 11, 21, 23, 25). Als je nog eens om je heen kijkt in de natuur, nu niet naar de plantenwereld, maar naar de mensen- en dierenwereld, dan merk je daar hetzelfde onderscheid op. Mens en dier zijn gemaakt van dezelfde substantie, namelijk vlees. Toch zijn er enorme variaties in deze materie. Wat is er door God een geweldig onderscheid aangebracht tussen mensen, dieren, vogels en vissen! De voorbeelden die hij heeft genoemd komen uit de eerste schepping, zoals die in Genesis 1 is ontstaan. Maar je leert door de manier waarop Paulus deze voorbeelden gebruikt, dat Genesis 1 ook iets te vertellen heeft over het onderscheid dat er in de nieuwe schepping zal zijn. Om in die verschillende onderscheidingen nog meer kleur te brengen, voert Paulus nu het onderscheid tussen hemelse en aardse lichamen in. In de vorige verzen heeft hij het over de aardse lichamen gehad, in vers 40 en 41 gaat hij een stapje hoger en wijst hij op hemelse lichamen, zoals de zon, de maan en de sterren. Elke planeet in het heelal heeft een eigen bijzondere heerlijkheid, en die is door God gegeven. Ik las zojuist in Psalm 19: "De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen" (vers 2). Alles wat er aan heerlijkheid in de schepping te zien is, is de uitstraling van God Zelf. Hij heeft alles Zelf bedacht en uitgevoerd. Maar Hij wil dat wij daar oog voor hebben en dat wij Hem daarvoor eren. Als dat voor de eerste schepping geldt, hoeveel te meer voor de nieuwe schepping. De nieuwe schepping bestaat uit een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. In de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zullen nieuwe mensen wonen. Hoe de nieuwe hemel en aarde tot stand komen kun je lezen in 2 Petrus 3 vers 10 tot en met 13. We keren weer terug naar 1 Korinthe 15. Daar gaat het om nieuwe mensen, zoals zij in de opstanding te voorschijn zullen komen. Van deze mensen zullen er zijn die op de nieuwe aarde wonen in een lichaam dat een aardse heerlijkheid bezit en van deze mensen zullen er zijn die in de nieuwe hemel wonen in een lichaam dat een hemelse heerlijkheid bezit. Jaloersheid zal er niet bij zijn, want de zonde is er dan niet meer. Iedereen zal de wijsheid van God prijzen, want Hij

heeft aan alles een lichaam gegeven zoals voor ieder passend is. Samenvattend kun je uit het voorgaande drie dingen leren: 1. Er is sprake van zaad, dat eerst moet sterven, waarna er vervolgens een lichaam uit voortspruit dat er totaal anders uitziet dan het zaad (vers 37 en 38); 2. Er is sprake van onderlinge verschillen tussen de uitgesproten lichamen (vers 39); 3. Er is sprake van een onderscheid tussen hemelse en aardse lichamen (vers 40 en 41). Deze drie dingen zijn ontleend aan de eerste schepping temidden waarvan wij leven en bewijzen dat er een opstanding is. De conclusie is: "Zo is ook de opstanding van de doden" (vers 42). Er is dus aangetoond dat er een opstanding is en dat de opstanding zal gebeuren op een manier die vergelijkbaar is met de voorbeelden uit de natuur. Maar daarmee is nog niet gezegd hoe wij er in de opstanding precies uit zullen zien. Dat wordt uit de volgende verzen ook niet direct duidelijk. Wel wordt duidelijk dat het allemaal veel heerlijker zal zijn, zonder enige herinnering aan de zwakheid en het verderf van een aarde waar de zonde zijn verwoestende werk heeft gedaan. Je kunt dit vergelijken met een rups en een vlinder. Een rups poept zich helemaal in en na verloop van tijd komt er een schitterende vlinder te voorschijn. Onvoorstelbaar, deze gedaanteverwisseling. Wanneer je nu je aardse bestaan vergelijkt met de rups en je opstandingslichaam met de vlinder dan heb je een beetje idee van de verandering die zich in de opstanding zal voltrekken. Paulus gebruikt voor ons 'rupsenbestaan' de woorden vergankelijkheid, oneer, zwakheid en natuurlijk lichaam. Deze woorden geven aan hoezeer in ons aardse lichaam de gevolgen van de zonde hun sporen hebben nagelaten. Wanneer wij sterven is dat het laatste en duidelijkste bewijs van neergang die ons lichaam vanaf de geboorte heeft ondergaan. Dan gaat ons lichaam in de aarde: het wordt 'gezaaid'. Maar daarmee is het voor de gelovige niet afgelopen! Er wordt juist gezaaid omdat er een opstanding is. En die opstanding laat een heel ander en veel heerlijker lichaam zien. Het lichaam wordt opgewekt in onvergankelijkheid, heerlijkheid, kracht, en als een geestelijk lichaam. De woorden die hier gebruikt worden hebben te maken met de Heer Jezus en zijn werk, met de hemel, met God en met de Heilige Geest. De Heer Jezus heeft door zijn werk aan het kruis "de dood te niet gedaan en leven en onvergankelijkheid aan het licht gebracht" (2 Timotheüs 1 vers 10). De hemel is de plaats waar heerlijkheid te zien is en beleefd wordt en waar we eerst niet konden komen (Romeinen 3 vers 23 en 24; 5 vers 2). Het is de kracht van God waardoor de opstanding zal plaatsvinden (Efeze 1 vers 19 en 20). Het lichaam dat we dan hebben zal er één zijn dat geen

natuurlijke behoeften meer kent: het heeft geen eten en drinken meer nodig om in leven te blijven. Het leven van het opstandingslichaam is een leven dat geestelijk is, dat wil zeggen: de Heilige Geest voorziet in alles waarom dat lichaam vraagt en dat is de gemeenschap met de Vader en de Zoon. Vanuit die gemeenschap vindt elke activiteit plaats, zowel in het 1000-jarig vrederijk als in de eeuwigheid, in het Vaderhuis. Het lijkt mij geweldig om zo, ongestoord, bezig te zijn met alles wat de Vader voor ons heeft klaarliggen op grond van het werk van zijn Zoon in een sfeer waarin niets meer is wat dat kan verstoren.

Lees nog eens 1 Korinthe 15 vers 35 tot en met 45.

Verwerking:

Welke kenmerken van het opstandingslichaam tref je in dit gedeelte aan?

EEN VERBORGENHEID ONTHULD

57. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 15 vers 46 tot en met 52

Om het verschil tussen het natuurlijke lichaam en het geestelijke duidelijk te maken haalt Paulus aan wat er geschreven staat over de schepping van de eerste mens. Je ziet het: weer een 'zo staat er geschreven'. Op elke vraag met betrekking tot het bestaan van de mens en het hiernamaals moet je het antwoord zien te vinden in de Bijbel. Hoe werd de eerste mens tot een levende ziel? Dat gebeurde doordat God de adem van het leven in hem blies. Daardoor werd de mens, die door God uit de aarde was gevormd, een hoger wezen dan een dier. Door de adem van God kon de natuurlijke mens zijn bestaan op aarde beginnen en kon hij met God omgang hebben. Op die manier had God de dieren geen leven gegeven. God kon bij Adam komen en met hem spreken en Adam met Hem. Op die manier ging God niet met de dieren om. God had de mens zo geschapen dat hij, om in leven te blijven, zou moeten eten. In dat eten had God voorzien. Je ziet dus aan de manier waarop God Adam had geschapen dat hij iemand was die afhankelijk was van God. Alles, zijn leven én de middelen van bestaan, had hij van God gekregen. Hij had van God leven gekregen door middel van de ziel. Wat de ziel precies is, kan ik je niet uitleggen. Daarover zijn dikke boeken geschreven, maar niemand heeft er tot nu toe het laatste woord over kunnen zeggen. Dat laatste woord kan ik zeker niet spreken, maar ik wil je het volgende ter overweging geven: als je het woord 'ziel' in de Bijbel tegenkomt kunnen daar verschillende dingen mee bedoeld zijn. Eén daarvan is om er de niet-materiële zijde van de mens (dus iets anders dan zijn lichaam, dat je de materiële kant van de mens zou kunnen noemen) mee aan te duiden. Als het woord 'ziel' op deze wijze gebruikt wordt, ziet het gewoonlijk op de mens in relatie tot de aardse omstandigheden, hoe hij zich voelt en gedraagt op aarde. Wat er met de eerste mens is gebeurd, wordt nu vergeleken met dat wat er plaatsgevonden heeft met de laatste Adam. De Heer Jezus wordt hier 'de laatste Adam' genoemd om aan te geven dat er nooit meer een volgende Adam zal zijn. Wat is nu het kenmerk van de laatste Adam? Hij werd tot een levendmakende geest. Hij ontving dus niet iets van God, maar gaf Zélf leven aan anderen. De Heer deed dat nadat Hij

was opgestaan uit de doden. In Johannes 20 vers 22 lees je daarover. Hij blies in de discipelen en gaf hun daardoor een leven waarin de Heilige Geest kon werken. Dit lijkt op wat er gebeurde met Adam in Genesis 2 vers 7, maar het is toch iets anders. Door wat er met Adam gebeurde kon hij op aarde gaan leven als een levende ziel. Door wat de laatste Adam deed, kregen de discipelen een nieuw leven wat hen geschikt maakte om in de hemel, bij God, te komen. Je ziet hier ook de volgorde: eerst het natuurlijke, daarna het geestelijke. Deze volgorde kom je elke dag tegen. Een baby heeft alleen behoefte aan melk. Je kunt aan een baby niets kwijt over geestelijke zaken. Dat kan pas als iemand een zekere leeftijd heeft bereikt. Niet alleen is er verschil in wat Adam en de Heer Jezus geworden zijn, er is ook verschil in hun oorsprong, waar ze vandaan komen. Dit verschil is enorm. De eerste mens dankt zijn bestaan aan het stof van de aarde. Na de zondeval heeft God gezegd: "Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren" (Genesis 3 vers 19). De mens met al zijn eigenwaan is niets meer dan dat. Zonder een machtig werk van God was er ook geen hoop dat daar ooit verandering in zou kunnen komen. Maar toen kwam de tweede Mens. Waar kwam Hij vandaan? Een nieuwe mens uit het stof van de aarde? Nee! Hij is uit de hemel gekomen. Hij is wel Mens geworden, maar zijn oorsprong is de hemel. Deze twee Adams hebben beide hun 'nakomelingen'. Wie bij de eerste mens, Adam, hoort is ook stoffelijk. Wie hoort bij de laatste Adam, die hier 'de Hemelse' wordt genoemd, is hemels. Je bent nu hemels, precies zoals de Heer Jezus. Dat is even wat! Je bent nog wel op aarde en hebt nog deel aan het stoffelijke, maar innerlijk hoor je bij de hemel. Innerlijk heeft er al een geweldige verandering plaatsgevonden. Het wachten is op de grote verandering die zal plaatsvinden bij de opstanding. Dan zullen we het beeld van de Hemelse dragen. Een paar prachtige teksten die daarvan spreken kun je vinden in Romeinen 8 vers 29 en 1 Johannes 3 vers 2. De zaken waarover het hier gaat zijn geen zaken waar vlees en bloed deel aan hebben. De uitdrukking vlees en bloed ziet op de mens als een schepsel met beperkingen en waar sinds de zondeval de zonde in woont. Daardoor is hij aan de vergankelijkheid onderworpen. God kan zijn koninkrijk niet openzetten voor zulke mensen. Zij zijn door Hem niet als erfgenamen aangewezen. Het beërven van zijn koninkrijk is weggelegd voor hen die met dé Erfgenaam, de Heer Jezus, verbonden zijn. Buiten die verbinding is er geen opstanding, geen leven, geen erfenis.

Als Paulus bij dit punt van zijn onderwijs aangekomen is, gaat hij nu een verborgenheid bekendmaken. Hij heeft het de hele tijd gehad over de opstanding van de doden. Dat is iets wat ook in de tijd van het Oude Testament bekend was. Alle gelovigen in het Oude Testament zijn gestorven in het geloof dat er eenmaal een opstanding zou plaatsvinden en dat zij dan zouden ontvangen wat God had beloofd. In Hebrëeën 11 heb je een heel hoofdstuk waarin je zulke gelovigen aantreft. Om aan de opstanding deel te hebben, moet je wel eerst gestorven zijn. Het bijzondere van de verborgenheid die hier wordt onthuld is, dat als Christus komt om al Gods beloften te vervullen, niet allen gestorven zullen zijn. Er zullen namelijk ook levende gelovigen op aarde zijn wanneer Christus terugkomt. Paulus zegt het zelfs op een manier, alsof hij erop rekende dat hij niet zou ontslapen. Hij heeft het over "wij, de levenden". Hoeveel te meer kunnen wij die nu leven dat dan zeggen. Wat gebeurt er dan met de levenden? Zij zullen worden veranderd. Dat is nodig, want in vers 50 heb je gelezen dat vlees en bloed Gods koninkrijk niet kunnen beërven. We hebben een lichaam nodig dat bij God in de hemel kan zijn. In Filippi 3 vers 21 staat dat de Heer Jezus bij zijn komst "het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid". Het moment waarop dat zal gebeuren is niet in een eenheid van tijd uit te drukken. Wij gebruiken allerlei woorden als wij de snelheid van een gebeurtenis willen aanduiden: een flits, pijlsnel, een onderdeel van een seconde e.d. Maar elke omschrijving doet te kort aan de snelheid waarmee deze verandering zal plaatsvinden: het is in een ondeelbaar ogenblik. Het signaal dat deze gebeurtenis inluidt is het geluid van de bazuin, de laatste wel te verstaan. Paulus zinspeelt hiermee op gebruiken in het Romeinse leger, waar de bazuin drie keer geblazen werd: de eerste keer stelde voor dat er moest worden opgebroken; de tweede keer dat er moest worden opgesteld; de derde en laatste keer was het bevel om op te trekken. Opbreken, opstellen, optrekken, zo ging dat in de Romeinse legers. Zo moet het ook gaan bij ons als christenen. Ben jij al opgebroken en sta jij al opgesteld? Opbreken wil zeggen: alles losmaken wat je nog aan de wereld bindt. Opstellen wil zeggen klaar staan voor vertrek. Het wachten is nog op de laatste bazuin. Dan gebeuren er in dat ondeelbaar ogenblik twee dingen. Eerst worden de doden opgewekt. Zij krijgen voorrang boven de levenden, al is het maar een moment van dat ondeelbaar ogenblik. Zij blijven geen ogenblik langer in het graf dan nodig is. Wat er verder gebeurt kun je lezen in 1 Thessaloniërs 4 vers 15 tot en met 18. Dat gedeelte gaat

over dezelfde gebeurtenis. De nadruk ligt daar op de ontslapenen, terwijl hier de verandering van de levenden meer op de voorgrond staat. In elk geval is het resultaat dat wij dan altijd met de Heer zullen zijn. Een prachtig vooruitzicht!

Lees nog eens 1 Korinthe 15 vers 46 tot en met 52

Verwerking:

Welke grote veranderingen zal de komst van de Heer Jezus teweeg brengen? Zie je daarnaar uit?

ALTIJD OVERVLOEDIG IN HET WERK VAN DE HEER

58. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 15 vers 53 tot en met 58

Er moet dus een grote verandering plaatsvinden willen wij de hemel kunnen binnengaan en daar kunnen wonen waar God en de Heer Jezus wonen. Ons lichaam is, als gevolg van de zonde, vergankelijk en daarom moet het onvergankelijkheid aandoen. Vergankelijk wil zeggen dat het met ons lichaam steeds slechter gaat. Je kunt aan fitnessstraining doen en nog veel meer om je lichaam in een goede conditie te houden, maar een keer houdt het op. Als je al gezond blijft (op gezondheid kun je geen claim leggen) dan zul je toch een keer gaan merken dat je niet meer alles kunt wat je vroeger wel kon. Daarin komt die vergankelijkheid tot uiting. Dat proces van achteruitgang is er niet meer als ons lichaam in onvergankelijkheid is opgewekt en met onvergankelijkheid is bekleed. Daarbij komt nog dat ons huidige lichaam sterfelijk is. Dat past helemaal niet bij de hemel. Ons lichaam moet daarom onsterfelijkheid aandoen. Op het lichaam dat we krijgen bij de komst van Christus hebben het verouderingsproces en de dood geen enkele vat meer. Het is dus niet alleen een lichaam dat niet meer kan sterven en tot in alle eeuwigheid zal blijven bestaan, maar er is ook geen enkele kans dat de dood het ooit nog in zijn macht krijgt. Wanneer is het moment gekomen dat het woord "de dood is verslonden tot overwinning" zal uitkomen? Dat is op het moment dat alle verlost en uit de graven zijn opgewekt. De opstanding zal namelijk in een paar fasen plaatsvinden. De eerste fase gaat in vervulling bij de komst van de Heer Jezus voor de gemeente. De Heer Jezus komt dan nog niet terug op de aarde. Hij zal alle gelovigen die ooit op aarde hebben geleefd opwekken en tot zich nemen in de lucht. Het bewijs hiervoor is 1 Thessaloniërs 4 vers 17. Toch zullen er na de opname van deze gelovigen nog gelovigen sterven. Dat zijn zij die na deze opname tot geloof zijn gekomen. Velen van hen zullen de belijdenis van hun geloof met de dood moeten bekopen. Dat zal vooral zijn tijdens een grote verdrukking die enkele jaren na de eerste fase van de opstanding zal losbarsten. Over deze gelovigen lees je in Openbaring 6 vers 9 en 13 vers 17. Toch nemen zij deel aan de 1000-jarige regering van Christus. Zo staat dat

in Openbaring 20 vers 4 waar zij met name worden genoemd. Zij zijn dus opgewekt voordat Christus zijn heerschappij aanvaardde. Dat is de tweede fase en daarmee is de eerste opstanding voltooid, zoals Openbaring 20 vers 5 zegt. Dan is er geen sprake meer van vergankelijkheid en sterfelijkheid. Ze zijn vervangen door onvergankelijkheid en onsterfelijkheid. De overwinning over de dood is volledig. Dat, als laatste vijand, de dood nog moet worden teniet gedaan, doet aan de overwinning niets af. Dat is slechts het voltrekken van het vonnis, zoals dat in Openbaring 20 vers 14 in sobere woorden wordt beschreven. De dood kan zijn verschrikking niet meer uitoefenen. Nooit zal er meer een gelovige in een graf worden gelegd. De woorden van vers 55 klinken dan ook als een triomfantelijke overwinningskreet waarbij de dood als het ware wordt uitgedaagd om zijn prikkel en zijn overwinning te tonen. Maar de dood heeft geen antwoord meer. Wanneer alle gelovigen aan het machtsgebied van de dood zijn ontruikt door de metamorfose (=gedaanteverwisseling) van de levenden en de opstanding van de doden, is het met de dood gedaan. Zijn zeggenschap over de lichamen van de levende en gestorven gelovigen is hij voorgoed kwijt. De dood had eerst een heel sterk wapen waarmee hij de mensen kon verslaan en dat was de zonde. De zonde wordt hier de prikkel van de dood genoemd. Tussen de dood en de zonde is een duister verbond gesloten. Door de zonde is de dood in de wereld gekomen en de zonde sleept alle mensen mee in de dood. De wet doet daar nog een schepje bovenop, omdat daardoor de zondige, opstandige wil van de mens aan het licht komt. De wet stelt immers niets anders voor dan een aantal geboden voor de mens om aan te gehoorzamen? En wat blijkt? Dat de mens die geboden niet houdt, maar ze overtreedt. Hij is niet in staat de wet te houden omdat de zonde zo krachtig in hem werkt. De wet toont de kracht van de zonde aan. De brief aan de Romeinen heeft duidelijk gemaakt dat er met de wet niets mis is. Het is mis met de mens. Gelukkig heeft God ons niet laten voorttobben in deze ongelijke strijd. Wij waren de verliezers. Maar de overwinning is ons door God gegeven in de gave van zijn geliefde Zoon. Gegeven! Het is een geschenk, dat wij door genade mochten aanpakken. We hoefden er zelf niets voor te doen. Alles wat wij probeerden te doen om te ontkomen aan de angst voor de dood en om te overwinnen in de strijd tegen de zonde, daarvan was het resultaat keer op keer een nederlaag. Prijs God! Hij heeft de overwinning gegeven. Op het kruis van Golgotha deed de Heer Jezus de zonde te niet; toen Hij opstond uit het graf deed Hij de dood te niet. Hoewel wij nu het volle resultaat

daarvan nog niet zien: Hij heeft een complete en eeuwige overwinning behaald. God ziet het eindresultaat al en wij mogen dat in het geloof ook al zien. Wat kun je anders doen dan God daarvoor danken? Voor de toekomst is dus alles geregeld. Maar wat denk je van je verdere verblijf hier op aarde? Je leeft nog in een wereld waar de dood zijn macht uitoefent. De Heer Jezus is nog steeds niet gekomen om je lichaam te veranderen. Dat betekent dat je nog een opdracht hebt te vervullen. Het laatste vers van dit hoofdstuk begint met 'daarom' en slaat dus terug op de voorgaande verzen. Als je iets van die verzen hebt begrepen, zul je daarin een machtig motief kunnen vinden om je helemaal te geven in het werk van de Heer. Het uitzien naar die grote verandering is een flinke aansporing om je overvloedig in te zetten en niet maar een klein beetje van je tijd en krachten te geven. Je wordt opgeroepen standvastig en onbeweeglijk te zijn. Dat is nodig omdat er veel tegenwerking komt als je je voorneemt voor de Heer Jezus te leven. Reken er maar op dat er altijd stemmen zullen zijn, die je voorhouden dat het best wat minder kan. Die stem kan bij jezelf opkomen of anderen kunnen je vertellen dat je bijvoorbeeld toch ook je rust nodig hebt. Natuurlijk moet je niet roekeloos met je gezondheid omspringen, maar je inzet is van groot belang. Verder kan er veel vijandschap op je afkomen waardoor je de moed zou kunnen laten zakken. Daarom: wees standvastig en onbeweeglijk; ga door en houd vol. Eén ding weet je in ieder geval na al het voorgaande: je arbeid is niet tevergeefs in de Heer.

Het zou wel tevergeefs, of nutteloos zijn als er geen opstanding was. Maar de opstanding is een feit en als die plaats heeft wordt de beloning uitgereikt. Alles wat je doet of laat voor de Heer zal Hij belonen. Ik wil nog even op een misverstand wijzen. Sommigen denken dat iemand alleen in het werk van de Heer is, als hij of zij geen baan meer heeft in de maatschappij en al zijn tijd kan wijden aan geestelijke zaken. Maar, zoals gezegd, dat is een misverstand. Iedere christen wordt hier opgeroepen om bezig te zijn in het werk van de Heer. Ook je werk in de maatschappij of je gaan naar school of je bezigzijn in de huishouding valt daaronder. Je mag alles doen voor de Heer. Dat geeft glans aan de meest alledaagse bezigheden. Het 'overvloedig in het werk van de Heer' bezig zijn betekent niet dat je moet verdrinken in allerlei aardse werkzaamheden, maar houdt in dat je ingesteld bent op het doen van de wil van de Heer, ook in de meest eenvoudige werkzaamheden.

Lees nog eens 1 Korinthe 15 vers 53 tot en met 58.

Verwerking:

Wat is de beste motivatie om altijd overvloedig in het werk van de Heer te zijn?

INZAMELING EN REISPLANNEN

59. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 16 vers 1 tot en met 7

Paulus besluit zijn brief met een paar praktische aanwijzingen over een soort collecte, een inzameling van geld. Het lijkt een soort aanhangsel te zijn waarin hij nog even iets kwijt wil wat eigenlijk niet zo belangrijk is. Toch is dat schijn. Wat hij hier zegt raakt je portemonnee. Er is wel eens gezegd dat het laatste dat van een Nederlander bekeerd wordt, zijn portemonnee is. De grapjes die onze zuiderburen over de gierigheid van de Nederlander maken zijn ook niet uit de lucht gegrepen. Er zijn overigens maar weinig mensen die zich helemaal niet druk maken over het 'slijk der aarde'. Iedereen wil er zoveel mogelijk van hebben. De loterijen en andere kansspelen bewijzen dat het verschijnsel niet voorbehouden is aan de Nederlandse bevolking. De aansporing die de Korintheïers krijgen om een inzameling te houden voor arme gelovigen is ook voor ons erg nodig. Het is heel menselijk om, als je het zelf goed hebt, een ander te vergeten. Mogelijk heb je net genoeg om er zelf van rond te komen. Wat houd je dan nog over voor een ander? Toch wordt het niet aan je beleefdheid overgelaten of je iets opzij kunt leggen voor een ander. Paulus had hetzelfde al gezegd tegen de gemeenten van Galatië en nu houdt hij ook de Korintheïers hun verantwoordelijkheid voor. Hij wil erop kunnen rekenen dat zij zullen doen wat hij zegt. In 2 Korinthe 8 en 9, dus twee hele hoofdstukken, geeft hij nog meer aanwijzingen over het inzamelen van gelden voor noodlijdende medegelovigen. Daaruit zie je hoe belangrijk hij dit onderwerp vindt. In die hoofdstukken lees je onder meer dat God graag ziet dat je vrijwillig geeft, niet uit dwang. In ons hoofdstuk geeft hij de aanwijzing op welke wijze het opzij leggen het beste kan gebeuren. Natuurlijk zijn er vele manieren om anderen te laten delen in de welvaart die jij hebt, maar hier wordt een nauwe relatie met de eerste dag van de week, de zondag, gelegd. Dat is mooi. De eerste dag van de week was speciaal de dag waarop de gelovigen samenkwamen om het avondmaal te vieren en om naar Gods Woord te luisteren (Handelingen 20 vers 7). Is het niet een automatisch gevolg van onze verbondenheid in de Heer die we beleven tijdens de samenkomsten, dat we ook in praktisch opzicht onze verbondenheid tonen? De Bijbel spreekt over

een "lofoffer" dat we als een "vrucht van de lippen" aan God mogen brengen en bedoelt daarmee dat we God vertellen hoe dankbaar we Hem zijn dat Hij ons heeft verlost. Maar direct daaraan gekoppeld spreekt de Bijbel over de offers van "weldadigheid en mededeelzaamheid" waarin God een welbehagen heeft (zie Hebrëeën 13 vers 15 en 16). De collectes of inzamelingen zijn geen geldklopperij, maar een logisch gevolg van onze dankbaarheid aan God. Nadat Paulus het zo verbonden heeft met de eerste dag van de week, geeft hij een heel praktische tip: laat ze iedere week een bepaald bedrag opzij leggen. Dat bedrag kon elke week verschillend zijn. Het was afhankelijk van hun welvaart. Voor mensen met een vast inkomen zou het vaak hetzelfde bedrag zijn. Er moest steeds over worden nagedacht: hoeveel kan ik deze week opzij leggen? Ik hoop dat jij de gewoonte hebt om regelmatig geld in de collectezak te doen. Maar bekijk je ook regelmatig of er iets aan de bijdrage kan veranderen? Door de aanpak die Paulus voorstelt, had hij het voordeel dat er bij zijn komst een aardig bedrag bij elkaar gespaard zou zijn. Als de inzameling pas zou gebeuren op het moment dat hij kwam, zou de opbrengst beslist niet zo groot zijn. Een eenmalige gift is meestal kleiner dan de som van een gespaard bedrag. Het bedrag dat op die manier klaar lag zou hij aan broeders geven die het vertrouwen van de gemeente hadden. Samen met een begeleidend schrijven zouden deze broeders de liefdegave naar Jeruzalem brengen. Hij wist nog niet of hijzelf ook mee zou gaan. In dat geval zouden zij met hem mee kunnen reizen. De broeders die met deze opdracht werden belast, waren niet een paar willekeurige broeders. Het waren broeders die hun sporen in de dienst van de Heer hadden verdiend. De gemeente in Korinthe zou deze broeders voordragen op grond van hun beproefdheid. Het moesten mensen zijn die niet voor de verleiding zouden bezwijken om er met het geld vandoor te gaan. In Handelingen 6 vers 3 en in 1 Timotheüs 3 vers 8 tot en met 13 heb je een paar kenmerken van broeders aan wie men zo'n dienst kan toevertrouwen. De eigenschappen die daar beschreven worden zouden natuurlijk iedere christen moeten sieren. Als dat al zo is, dan toch zeker die broeders die een taak op de schouders gelegd krijgen om te voorzien in de stoffelijke noden van de gelovigen. Deze eigenschappen gelden nog steeds als een voorwaarde om een dienst in materiële zaken te kunnen doen. Het feit dat we tegenwoordig te maken hebben met girale betalingsmogelijkheden doet niets af aan de kwaliteiten die iemand moet hebben die met een dergelijke dienst belast wordt.

Het lag dus in Paulus' voornemen om de gelovigen te Korinthe te bezoeken en hij schrijft hen langs welke weg hij denkt te komen. Als hij vanuit Efeze (van waaruit hij deze brief schrijft) vertrokken is, zal hij eerst door Macedonië⁴ reizen. Daar lagen steden als Filippi en Thessalonika, waar zijn hart ook naar uitging. Maar daarna kwam hij naar Korinthe. Hij wilde een flinke tijd bij hen blijven, mogelijk zelfs de hele winter. Als het buiten koud was, zou hij kunnen genieten van de warme liefde van de Korinthiërs. Dat zou een pracht gelegenheid zijn om hun verder onderwijs te geven over de vragen die zij hadden gesteld. Tevens zouden zij in de gelegenheid zijn om hem te helpen als hij weer vertrok. Hij rekent er in feite op dat zij dat zullen doen. Dat is de taal van de liefde. Hij had hun in de brief heel wat moeten zeggen wat niet goed was. Toch vertrouwt hij erop dat zij hierdoor geen hekel aan hem hebben gekregen. Iemand in liefde terechtwijzen zal de verhouding niet verkoelen. Zoals gezegd zou zijn bezoek niet vluchtig zijn. Hij besluit zijn plannen met "als de Heer het vergunt". Dat laat zien dat Paulus in alles rekening hield met de wil van de Heer. Je mag best plannen maken, daar is niets op tegen, vooropgesteld natuurlijk dat het plannen zijn die de Heer goed kan keuren. Het is voor een christen normaal als hij zijn plannen in het gebed aan de Heer voorlegt, of het nu gaat om vakantie of een zakenreis of een dienst voor de Heer. De Heer Jezus heeft gezegd: "zonder Mij kun je helemaal niets doen" (Johannes 15 vers 5). Je zult het vast wel eens hebben meegemaakt dat je bepaalde dingen wilde doen, zonder dat je het aan de Heer had gevraagd. Het maakt niet uit of je plannen zijn gelukt of niet, zonder de Heer is het toch nooit goed geweest. Het geeft een geweldige rust als je weet dat de Heer je leven bestuurt en je bewust je leven in zijn handen legt. Leg je plannen dus aan Hem voor en je zult de zegen ervan ervaren. Aan de andere kant is een leven in de weg van de Heer niet een leven dat gladjes verloopt. Dat heeft Paulus ook ervaren. Hij wilde in Efeze blijven tot Pinksteren, omdat de Heer daar voor hem een groot werk had. Dat bleek uit twee dingen: 1. Een grote en krachtige deur was voor hem geopend. Dat betekent dat de Heer op een machtige, indrukwekkende wijze de harten van een groot aantal mensen voor het evangelie opende. 2. Het bewijs dat de Heer daar aan het werk was werd geleverd door de vele tegenstanders. Er is niets wat de duivel zo actief maakt als een werk van de Heer. Hoe meer tegenstand je ontmoet in een werk dat je voor de Heer wilt doen, des te zekerder kun je ervan zijn dat het inderdaad een werk van Hem is. De duivel maakt zich niet druk om mensen die alleen voor zichzelf leven. Daar heeft hij niets van te

vrezen. Die doen wat hij prettig vindt en hij vindt alles prettig wat niet voor de Heer gebeurt. Als jij graag voor de Heer bezig wilt zijn, zul je vaak deze twee dingen tegenkomen: 1. De Heer opent een deur voor je, dat wil zeggen: je ziet mogelijkheden om een werk voor de Heer te doen. Hij brengt je in omstandigheden die je herkent als zijn leiding om een werk voor Hem te doen. 2. Je ontmoet tegenstand. Jij herkent niet alléén een werk voor de Heer, de duivel herkent dat ook. Daarom zal hij al zijn krachten inspannen om je daarin tegen te werken. Daarvoor gebruikt hij mensen, die als tegenstanders van het evangelie jou in je werk voor de Heer willen tegenhouden. Laat je daar dus niet door ontmoedigen, maar juist bemoedigen!

Lees nog eens 1 Korinthe 16 vers 1 tot en met 9.

Verwerking:

Ben jij aan het sparen? Waarvoor/voor wie?

TWEE DIENSTKNECHTEN: TIMOTHEÛS EN APOLLOS

60. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 16 vers 10 tot en met 14

De gelovige Korinthiërs moeten geen gemakkelijk volkje zijn geweest, niet bepaald makke schaapjes van de Goede Herder. Paulus had al van zichzelf gezegd dat hij in vrees en in veel beven bij hen was geweest (hoofdstuk 2 vers 3). Hij had daar alle reden toe, omdat hij hun een boodschap moest brengen die er niet als zoete koek zou ingaan. Integendeel, zijn woord zou weerstand oproepen. Nu vermaant hij de Korinthiërs ervoor te zorgen dat Timotheüs niet hetzelfde zou overkomen. In hoofdstuk 4 vers 17 had hij de komst van Timotheüs en het doel van zijn zending al aangekondigd. Daaruit blijkt hoezeer Timotheüs van hetzelfde doordrongen was als Paulus. Hij zou precies hetzelfde onderwijs geven als ze van Paulus hadden ontvangen, onderwijs dat niets overliet van de hoge gedachten die zij over zichzelf hadden. De kans op weerstand was dus opnieuw aanwezig. Daarom wijst hij hen erop hoe ze hem moesten ontvangen. Net als Paulus was Timotheüs in het werk van de Heer. Ik denk dat "het werk van de Heer" hier niet die algemene betekenis heeft van het vorige hoofdstuk, vers 58, waar van ons allemaal gezegd wordt dat wij in het werk van de Heer bezig moeten zijn. Timotheüs had, net als Paulus, een dienst onder de gelovigen waardoor hij volledig in beslag werd genomen. Hij was een bijzondere jongeman, met wie Paulus een heel speciale band had. In verschillende van zijn brieven noemt hij Timotheüs als medeafzender of schrijft hij iets over hem. Hij heeft zelfs twee aparte brieven aan hem geschreven. Die vind je ook in de Bijbel. Uit alles blijkt hoezeer Paulus hem waardeerde. Wanneer je een vriend of vriendin hebt met wie je graag alles deelt en die de dingen op dezelfde manier aanvoelt, kun je je misschien een beetje een voorstelling maken van de verhouding tussen deze twee dienstknechten. Daar komt bij dat Paulus een oudere en Timotheüs een jongeman was. Het is een weldaad om te zien hoe hier twee geslachten met elkaar omgaan, zonder dat er enige sprake is van een generatiekloof. Het is ook een weldaad als er in een plaatselijke gemeente jongelui zijn die zich positief ontwikkelen in de geestelijke dingen. Waar jonge gelovigen belangstelling voor de Bijbel hebben,

zal er een goede band ontstaan met oudere gelovigen die ook een leven met de Heer leiden. In de geestelijke ontwikkeling die Timotheüs had doorgemaakt was hij nu zover gekomen dat Paulus hem een zelfstandige opdracht kon geven. Hij kon hem zenden naar een moeilijke gemeente als Korinthe. Daaruit blijkt Paulus' vertrouwen in Timotheüs. Hierin ligt een les voor oudere gelovigen, om jonge gelovigen het vertrouwen te geven dat ze waard zijn. Hij wist dat Timotheüs niets anders zou onderwijzen dan wat hij als onderwijs had doorgegeven. Zijn werk zou niet afgebroken worden door deze jongeman, maar juist onderstreept. Nu was Timotheüs beslist geen krachtpatser, die met een grote dosis vrijmoedigheid naar de Korinthiërs toekwam om hen te dienen. Je krijgt de indruk dat hij eerder een timide, wat verlegen jongeman was, die het nodig had om regelmatig bemoedigd en aangespoord te worden (zie 2 Timotheüs 1 vers 6 -8). Dat zou de Korinthiërs ertoe kunnen brengen hem te minachten. Voor indrukwekkende, meeslepende redenaars stonden ze open. Dan kon je mond tenminste van verbazing openvallen om de manier waarop er gesproken werd. De inhoud deed er niet zoveel toe, als het maar goed gebracht werd. Het gaat er ook vandaag de dag nog steeds om hoe iemand overkomt. Wat hij te vertellen heeft is maar bijzaak. Laat je daardoor niet beetnemen. Beoordeel alles wat je te horen krijgt aan de hand van het Woord van God en niet naar de manier waarop het je verteld wordt. Dat is buitengewoon misleidend. Zo werkte het bij Timotheüs dus niet. De Korinthiërs moesten zich niet blind staren op zijn optreden, hoe hij overkwam, maar ze moesten luisteren en gehoor geven aan de boodschap die hij bracht. Ze konden laten zien dat ze hem accepteerden, door hem te ontvangen, aan zijn onderwijs te gehoorzamen en hem daarna in vrede verder te helpen als hij weer terugging naar de apostel. Paulus zag naar zijn komst uit, benieuwd naar alles wat hij had meegemaakt. Timotheüs zou overigens niet alleen komen, maar vergezeld worden door een aantal broeders. Het zou een prachtige gelegenheid worden om samen belevenissen uit te wisselen en de Heer te prijzen voor alles wat Hij had bewerkt. Dat is het mooie van ontmoetingen met andere broeders en zusters. Vooral in een vakantieperiode kunnen zulke ontmoetingen met gelovigen die je anders nooit zou hebben leren kennen, een geweldige zegen inhouden. Jij hoort van hen hoe zij met de Heer leven en wat Hij in hun leven heeft gedaan en jij mag hun vertellen wie de Heer voor jou is en wat Hij in jouw leven heeft gedaan.

Een andere dienstknecht die Paulus hier noemt is Apollos. Ook in Apollos had Paulus prachtige eigenschappen gezien waarmee hij anderen kon dienen. Maar je ziet hier dat de verhouding waarin Apollos tot Paulus staat een andere is dan waarin Timotheüs tot Paulus staat. Timotheüs was iemand aan wie Paulus opdrachten kon geven welke dan door Timotheüs werden uitgevoerd. Nog een paar van zulke mannen vind je in Titus 3 vers 12. Wanneer zij ergens kwamen, kwamen zij daar namens de apostel en konden met zijn gezag optreden. In het geval van Apollos lag dat anders, zoals blijkt uit wat je hier leest. Paulus had heel graag gewild dat hij ook naar Korinthe zou gaan om de gelovigen daar te dienen. Hij had er echt bij hem op aangedrongen. Heel wat keren heeft hij al zijn overredingskracht gebruikt om Apollos zo ver te krijgen. Het is hem niet gelukt. Was Paulus menselijk bezig geweest? Ik denk het niet. Zijn liefde voor de Korinthiërs zocht elke gelegenheid om hen te dienen. Toch heeft Apollos gemeend niet op het verzoek van Paulus te moeten ingaan. Niet dat hij het verzoek van Paulus naast zich heeft neergelegd. Hij heeft voor de Heer overwogen of hij moest gaan en is tot de conclusie gekomen dat hij zou gaan als hij daarvoor een keer in de gelegenheid was. In elk geval ging hij niet onmiddellijk. Een belangrijke reden dat hij niet direct ging kan juist uit liefde voor Paulus geweest zijn, om niet tegen hem uitgespeeld te worden. Je weet misschien nog wel uit hoofdstuk 9 dat er waren die aan het apostelschap van Paulus twijfelden. Als Apollos nu zou gaan zouden kwaaddenkende lieden daaruit de conclusie kunnen trekken dat Paulus zelf niet durfde komen. Je ziet in Apollos een dienstknecht die een verzoek van een andere dienstknecht ontvangt om iets te gaan doen, maar daar vervolgens zelf met de Heer over praat en tot een zelfstandige beslissing komt. Dat is ook een heel belangrijke ontwikkeling in je geestelijke groei. In het begin zul je door andere broeders meegenomen worden in het een of andere werk dat zij voor de Heer mogen doen. Ik hoop tenminste dat er zulke broeders in je omgeving opdoet. Hoe meer je geestelijk groeit, des te meer zul je in je eigen relatie met de Heer merken dat Hij je zelfstandig gaat gebruiken, waarbij jij op jouw beurt weer aan anderen de gelegenheid kunt bieden geestelijke ervaringen op te doen in het werk van de Heer.

Timotheüs was onderweg. Apollos en ook Paulus zelf zouden nog een keer komen. Ondertussen moesten ze waken, dat wil zeggen

de ogen goed open om te zien waar het gevaar van verkeerde leer dreigde. De aanvallen van de vijand op het geloof moesten ze het hoofd bieden door vast te staan op het fundament van het geloof, zoals ze dat van Paulus hadden gehoord en ook in deze brief in handen hadden. Ze moesten dat doen als mannen die de strijd niet schuwden en zich daarin sterk tonen. Zwakheid en slapte zijn niet op zijn plaats wanneer het gaat om vast te houden wat we van God in de Bijbel hebben ontvangen. Om samen sterk te zijn moest er onderling liefde zijn en geen jaloersheid of afgunst. Liefde is de onderlinge band die het meest kracht geeft om elke aanval van de vijand af te slaan.

Lees nog eens 1 Korinthe 16 vers 10 tot en met 14

Verwerking:

Noem de verschillen tussen Paulus, Timotheüs en Apollos. Waarin kun jij je met elk van hen vergelijken?

LAATSTE VERMANINGEN EN GROETEN

61. Lees ontspannen en aandachtig 1 Korinthe 16 vers 15 tot en met 24

Aan het slot van zijn brief schuift Paulus opnieuw een huisgezin naar voren. Daarmee was hij zijn brief ook begonnen. In hoofdstuk 1 geeft hij in vers 11 als aanleiding van het schrijven van zijn brief dat hij verschillende dingen had gehoord van personen die hoorden tot het huis van Chloë en in vers 16 noemt hij het huisgezin van Stefanus. Dat hele gezin had hij gedoopt. Op dit gezin komt hij nu terug. Hij kan op dit gezin wijzen als een gezin dat zich dienstbaar maakt voor andere gelovigen. In de vorige verzen heb je Paulus, Timotheüs en Apollos ontmoet, die als afzonderlijke dienstknechten hun opdracht vervulden. Hier vind je een broeder, Stefanus, die met heel zijn gezin de Heer dient. De Heer dienen betekent heel concreet de broeders en zusters dienen. Dat is de moeite waard. Ik ben ervan overtuigd dat er een schreeuwende behoefte is aan zulke gezinnen. Het grootste deel van alle ellende in de wereld en in de gemeente is terug te voeren op een falend gezinsverband. Vaders en moeders nemen niet meer de plaats in in het gezin die God hun heeft aangewezen. Kinderen luisteren niet meer naar wat hun ouders zeggen. Dat zijn ontwikkelingen die uiterst schadelijk zijn. Gezinnen als dat van Stefanus, daarvan gaat wat uit. Deze broeder was met zijn gezin als eerste in het gebied van Achaje tot bekering gekomen. De bewijzen dat het een echte bekering was, werden vervolgens overvloedig geleverd. Eén van die bewijzen is dienstbaarheid aan medegelovigen. Dienen wil zeggen de laagste plaats innemen. Door die plaats in te nemen, straalt er iets van Stefanus en de zijnen af. Stefanus had geen officiële aanstelling als oudste of iets dergelijks. Hij eiste die plaats ook niet op. Maar door zijn manier van leven kon Paulus de Korinthiërs vermanen aan hem onderdanig te zijn. Je doet er goed aan om onderdanig te zijn aan gelovigen die in hun gezinsleven tonen dat zij het woord van de Heer serieus nemen. Zij hebben je iets te bieden waardoor je eigen leven met de Heer verrijkt wordt. Dat geldt niet alleen voor gezinnen: wees onderdanig aan allen die de Heer toegewijd dienen. Je kunt er van leren, het brengt je dichter bij de Heer. Dit onderdanig zijn is iets wat in onze tijd nauwelijks nog genoemd mag worden. We zijn allemaal mondig en je 'slaafs'

opstellen past niet bij de rechten die je hebt, zo beweert men. Onderdanigheid is echter geen houding van onderkruiperig zijn. Het is de houding van respect voor een ander en eerbiediging van de rechten die de ander heeft. Het is de houding die de Heer Jezus tijdens zijn leven op aarde had tegenover zijn God en Vader. Stefanus was een man die de apostel een warm hart toedroeg. Samen met twee anderen was hij naar Paulus gereisd. Wat was Paulus daar blij over geweest. Ben jij ook zo blij als er broeders komen om de dingen van de Heer met je te delen? Paulus had behoefte aan zulke bezoeken, te meer omdat hij nu niet bepaald met de grootste dankbaarheid door de Korinthiërs was behandeld. Het was meer 'stank voor dank' geweest, dat hij van hen had ontvangen. Hij had zich heel intens voor hen ingezet, maar van erkentelijkheid was niet veel gebleken. Natuurlijk moet het een dienstknecht niet gaan om bedankjes of schouderklopjes. Waarvoor een echte dienstknecht wel gevoelig moet zijn is, dat zijn onderwijs effect heeft bij de gelovigen. Wanneer een dienst wordt aangenomen is het gevolg dat er een hartelijke band tussen de dienstknecht en de gelovigen ontstaat en dat was bij de Korinthiërs niet het geval. Maar nu kwamen er toch een paar broeders uit Korinthe die zijn dienst wel aanvaardden en waardeerden. Niet omdat het Paulus was, maar omdat hij Christus predikte. Als Hij het voorwerp van de dienst is en de harten daarvoor opengaan is er altijd gemeenschap. Bij deze broeders zat het hart blijkbaar op de goede plaats. Zij maakten het verzuim van de Korinthiërs goed. Zij hadden zijn geest verkwikt. Misschien had hij wel zitten piekeren hoe het nu verder moest met de gelovigen in Korinthe. Hij zou er haast neerslachtig van geworden zijn. Je kunt je dat voorstellen als je je eigen levenstaak in die plaats zo ziet stranden. Toen kwamen die broeders. Wat heeft hem dat goed gedaan. En als ze eerlijk waren moesten ze toegeven dat deze drie broeders die Paulus zo verkwikten, hen ook vaak hadden verkwikt met hun dienst. Met zulke broeders moesten ze voorzichtig omgaan, omdat ze van grote waarde waren. Het is te hopen dat jij ook zulke broeders kent en dat je ze ook erkent, dat wil zeggen dat je ook naar hen luistert.

Dan komen de groeten. Er worden enkele namen genoemd. Eerst de gemeenten in Asia. Er was in die tijd een hechte band tussen de plaatselijke gemeenten. Zij kenden elkaar en onderhielden contacten met elkaar. Het overbrengen van groeten is een bewijs van verbondenheid. Op deze wijze kunnen plaatselijke gemeenten ook in de tijd van verwarring waarin wij leven hun verbondenheid beleven.

Het is iets heel simpels en toch heel mooi en waardevol. Aquila en Priscilla zijn de enigen die met name worden genoemd, samen met de gemeente die in hun huis samenkwam. In de eerste verzen van Handelingen 18 kun je lezen dat Paulus dit echtpaar in Korinthe had leren kennen. Het was een echtpaar met een hart voor de Heer. Verschillende keren noemt Paulus hen in zijn brieven. Je zou eens moeten nagaan wat er zoal van hen vermeld staat. Zo staat hier dat hun huis openstond voor de broeders en zusters, tot eer van God. Doordat ze een aantal jaren in Korinthe hebben gewoond zullen ze daar een band met de gelovigen hebben gekregen die ze nog steeds voelden. Verder brengt Paulus de groeten over van al de broeders. Door het geloof in de Heer Jezus is er een band tussen allen die Hem kennen en liefhebben. De groeten doen op afstand kan wel eens gemakkelijker zijn dan het begroeten van de gelovigen met wie je regelmatig omgaat. Daar ken je zo goed de zwakheden en onhebbelijkheden van dat het je wel eens moeilijk valt zo'n broeder of zuster hartelijk te begroeten. Vandaar de oproep elkaar met een heilige kus te groeten. Het gaat hier niet zozeer om het elkaar begroeten door middel van een kus, maar om de oprechtheid van de begroeting, het mag geen schijnheilige begroeting zijn. Als laatste komt de eigenhandig geschreven groet van Paulus zelf. Hij schreef zijn brieven, op een enkele uitzondering na, namelijk niet zelf. Hij dicteerde en een ander schreef, waarna hij aan het eind, als een soort handtekening er eigenhandig zijn groet onder schreef. Ga dat maar eens na aan het eind van verschillende brieven. Mogelijk is dat Paulus een oogkwaal heeft gehad en dat hij daardoor niet zelf, of in elk geval heel moeilijk, kon schrijven (zie Galaten 4 vers 14 en 15). Dan heeft hij nog een heel ernstig en indringend woord voor iemand die de Heer niet liefheeft. Zouden er onder de Korintheïers mensen zijn geweest die de Heer niet liefhadden? Zouden ze er onder ons kunnen zijn? Liefde voor de Heer kan maar op één manier blijken en dat is uit de liefde die iemand heeft voor wat Hij heeft gezegd. In Johannes 14 vers 21 en 23 staan daarover twee prachtige uitspraken. De Korintheïers konden hun liefde voor de Heer laten zien door te luisteren naar wat Paulus hun in deze brief heeft geschreven. Datzelfde geldt ook voor ons in verband met de hele Bijbel. Het gaat niet om ons falen, maar of wij echt willen doen wat de Heer zegt uit liefde voor Hem, wat het ons ook mag kosten. Wie die wens niet heeft, haalt een vervloeking over zich. Maranatha! Dat betekent 'de Heer komt' of 'Heer, kom!' Het ziet op de komst van de Heer. Wie Hem liefheeft ziet naar Hem uit. Voor wie Hem niet liefheeft is zijn komst een oordeel. Tot dat moment wenst

Paulus hun de genade van de Heer Jezus toe. Als wij ons vaak zwak voelen is daar gelukkig steeds die genade om ons te helpen vol te houden. Ten slotte betuigt hij hun zijn liefde die hij voor hen allen heeft in Christus Jezus. Liefde heeft hem gedrongen deze brief te schrijven, liefde voor zijn Heer en liefde voor de Zijnen. Alleen door de liefde zijn we in staat elkaar te dienen en dichter bij de Heer te brengen en als plaatselijke gemeente samen Hem te verheerlijken.

Lees nog eens 1 Korinthe 16 vers 15 tot en met 24

Verwerking:

Heb jij de Heer lief?

ACHTERZIJDE BOEK (ALS VAN DE BRIEF AAN DE ROMEINEN)

Je bent jong in het geloof. Je weet dat je, om in het geloof te groeien, in de Bijbel moet lezen. Dat doe je dan ook. Maar je zou ook graag willen begrijpen wat je leest. Er zijn wel goede boeken die je daarbij kunnen helpen. Maar de meesten ervan vind je nog wat te moeilijk.

Als een soort opstapje naar die andere goede boeken, maar die nog net wat te moeilijk zijn, is het boek dat je nu in handen hebt, geschreven. In korte stukjes neemt de schrijver je mee op een ontdekkingsstocht door één van de brieven van de Bijbel. Onderweg vertelt hij in een taal die jou aanspreekt, wat er allemaal te zien is. Je zult zien dat je van de ene ontdekking in de andere komt.

De Bijbel is het boek waarin God tot mensen spreekt, ook tot jou, heel persoonlijk. Hij vertelt daarin wat jij voor Hem betekent en wat Hij voor jou wil betekenen.